

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

arzularımın listesi

Roman

Küçük mutlulukların büyük mucizesi

Grégoire Delacourt

ULUSLARARASI BESTSELLER

*Bir şeyin gerçek değerini ancak
onu kaybettiğimizde anlarız...*

Jocelyne küçük bir kasabada önemsiz bir tuhafiye dükkânı işletmektedir ama Paris'te bir moda tasarımcısı olmak ister. İncecik bedenli kadınlara özenir ama kendi vücudu modellerinkine hiç benzemez. Okumaktan zevk alır ve bir dikiş nakış blogu vardır. Beyaz atlı prensiyse kocası Jocelyn'dir. İki çocukları ve basit ama mutlu bir hayatları vardır.

Bir gün bir piyango bileti alır ve büyük ikramiyeyi kazanır. Artık hayatını tamamen değiştirme şansına sahiptir. Ama bundan kimseye, kocasına bile söz etmez. Ne yapmak istediğine karar vermek için arzu ettiği şeylerin bir listesini çıkarır. Fakat listesini hazırlarken başına hiç hesapta olmayan bir şey gelecektir...

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-390-3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

9 786053 433903

“Mutluluk nedir, parayla her şey satın alınır mı, peki ya aşka ne olur? Bu kısa, sade, felsefi roman hem kadın hem erkek okuyucuların, kitap kulüplerinin ve edebiyat hayranlarının ilgisini çekecek.”

Library Journal

“Paranın nasıl hem her şeyi hem de hiçbir şeyi değiştirmedigine dair bir masal... Konfora, güvenceye ve aşka duyulan güçlü ihtiyacın tasviri evrensel.”

Publishers Weekly

“Delacourt, mutluluğun sırrının ne olduğunu bulmak için kadın kalbinin derinliklerine indiği bu romanla kendini kanıtıyor.”

Elle

“Fransa’da bestseller olan bu küçük roman, aşkı, arzuyu ve kazandığımızı sandığımızda aslında neleri kaybettiğimizi anlatıyor.”

Kirkus

GRÉGOIRE DELACOURT

ARZULARIMIN LİSTESİ

Fransızcadan Çeviren:
MENEKŞE TOKYAY

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 937
Bestseller Roman: 402

ARZULARIMIN LİSTESİ
GRÉGOIRE DELACOURT

Özgün Adı: La Liste de Mes Envies

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Tür
Düzeltilti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarım: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik
Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2014
ISBN: 978-605-343-978-605-343-390-3

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Editions JC Lattés

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Editions Jean-Claude Lattés'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÖVGÜLER

“Delacourt’un usta gözü, arzunun ve özlemin doğasını incelikle sorgularken, sadakat, görev aşkı ve sabır gibi artık modası geçen kavramlara saygı duruşunda bulunuyor.” *Irish Independent*

“Arzuları ve özlemlerinin girdaba sürüklediği bir çift hakkında etkileyici, çok güzel bir hikâye.” *Psychologies*

“Ele aldığı konularla bir Fransız klasiği olan *Küçük Prens*’i andıran sevimli ve dokunaklı bir roman. Ustalıkla yazılmış, bir solukta okunacak romanın son sayfası çevrildiğinde okurlar komşunun tavuğunun her zaman kaz görünmediğini anlayacaklar.” *Irish Examiner*

“*Arzularımın Listesi*, isteklerimiz gerçekleşince ne olacağı hakkında bir roman.” *Harper’s Bazaar*

“Kadın kahramanının dokunaklı duygusallığını ve insan şefkatinin tuhaf hüznünü anlatan Delacourt’un kalemi son derece zarif.” *Le Point*

“*Arzularımın Listesi* Fransa’da yarım milyondan fazla satan muhteşem bir eser. Güzel olduğu kadar yürek burkucu, paranın mutluluğu satın alamayacağı üzerine masal gibi bir roman...” *Stylist*

“*Arzularımın Listesi*’nin doğal bir cazibesi var ve çok etkileyici.” *L’Express*

“Grégoire Delacourt canlı bir dille yazılmış bu romanında hem komik hem de ciddi olmayı başarıyor.” *Le Figaro Littéraire*

“Bu kısa, acı-tatlı romanda kalbin arzuları ve yaşamın ikilemleri öylesine incelikli bir mizah ve doğallıkla aktarılmış ki biz de kendimizi romanın kahramanı Jo kadar mahzun ve aldatılmış hissediyoruz.” *Saga*

“Mutluluğu aramak hakkındaki bu dokunaklı öykü Fransa’da yarım milyondan fazla sattı. Yüreklere ısıtacak bu roman ustalıkla kaleme alınmış.” *Marie Claire*

Arabanın üzerine oturmuş kız için; evet o, oradaydı.

“Her türlü üzüntüye izin var; her türlü üzüntü tavsiye edilir.

Yapılacak ise tek bir şey var: Gitmek ve sevmek.”

İçsel Gelecek, Françoise Leroy

İnsan kendisine hep yalan söyler.

Örneğin, güzel olmadığımı gayet iyi bilirim. Erkeklerin süzdüğü, içlerine dalıp gitmek isteyecekleri türden mavi gözlerim yok. Mankenler gibi uzun boylu değilim; kıyafetlerimin altında bile etli butlu biriyim. Orta boylu bir adamın kollarının etrafımda tam bir tur atabileceği bir bedenim de yok. Noktalama yerine yapılan iç çekişler eşliğinde, kendilerine uzun cümleler fısıldanan kadınların zarafeti de yok bende; hayır. Ben daha çok kısa cümleleri davet ediyorum.

Hoyrat formül. Arzunun, deriden arındırılmış, konfor sağlayan yağı çıkarılmış kemiği...

Tüm bunları biliyorum.

Ve yine de, Jo'nun eve henüz gelmediği zamanlarda odamıza çıkıp elbise dolabımızın aynasının karşısına geçtiğim oluyor; kendimi seyre daldığım o günlerden birinde üzerime düşüp beni ezmeden, dolabı duvara sabitlemesini hatırlatmalıyım ona.

Bunun üzerine gözlerimi kapıyorum ve usulca kıyafetlerimi çıkarıyorum; sanki daha önce beni kimse soymamış gibi. Her defasında biraz üşüyorum; titriyorum. Tamamen çırlıçıplak kaldığımda gözlerimi açmadan önce biraz bekliyorum. Bu anın tadını çıkarıyorum. Bir nevi serserilik ediyorum. Hayallere dalıyorum. Evimizdeki resim kitaplarında gördüğüm uzanmış, heyecan verici bedenleri, daha sonra da dergilerdeki daha açık saçık insan vücutlarını anımsıyorum.

Ardından, hafifçe, ağır çekimdeymişçesine göz kapaklarımı kaldırıyorum.

Vücutuma, siyah gözlerime, küçük göğüslerime, dolgun kalçalarım, bir ormanı andıran koyu renk tüylerime bakıyorum ve kendimi güzel buluyorum;

tam da o anda güzel, hatta çok güzel olduğum konusunda size yemin edebilirim.

Bu güzellik beni çok mutlu kılıyor. Son derece güçlü bir mutluluk bu.

Çirkin şeyleri unutturuyor bana. Biraz can sıkıcı bir iş tuhafiyecilik... Çene çalmak için yapılan toplantılar ve Danièle ile Françoise'ın –tuhafiye dükkânının bitişişindeki Estetik Kuaför Salonu'nu işleten ikizler- sürekli oynadığı loto. Bu güzellik, tüm o hareketsiz şeyleri unutturuyor. Hikâyesiz bir yaşam gibi. Havaalanı olmayan bu tüyler ürpertici şehir gibi; insanın bir türlü kaçamadığı ve kimsenin gelmediği, hiçbir kalp hırsızının ya da beyaz atlı prensin uğramadığı bu gri renkli şehir...

Arras. 42 bin sakin, 4 hipermarket, 11 süpermarket, 4 fast-food lokantası, Orta Çağ'dan kalma birkaç sokak, 24 Temmuz 1775 tarihinde Eugene-François Vidocq'un burada doğduğunu geçenlere ve unutkanlara anımsatan Miroir-de-Venise Sokağı'nın tabelası. Ve ardından benim tuhafiye dükkânım.

Aynanın karşısında çırılçıplakken o kadar güzel, hafif ve zarif görünüyorum ki havalanıp uçmam için kollarımı kanat gibi çırpamam yeterli olacak sanki. Çocukluk evimdeki sanat kitaplarında resmedilen

vücutlara katılacak bedenim. O da onlar kadar güzel olacak; kesinlikle.

Ama buna hiçbir zaman cesaret edemem.

Aşağıdaki Jo'nun gürültüsü hep dikkatimi dağıtır. Uykumun ipek döşeğindeki bir yırtık gibi. Hemen rüyamdan uyanırım. Gölge, derimin aydınlığını örter. Elbiselerimin altındaki nadir güzelliğin farkındayım. Ama Jo bunu hiçbir zaman görmez.

Bir keresinde bana güzel olduğumu söylemişti. Yirmi yıldan uzun zaman oldu ve ben de yirmili yaşlarımın başındaydım. Çok güzel giyinmişim; üzerimde mavi elbisem, altın yaldızlı, imitasyon Dior kemerim vardı. Onun amacıysa benimle yatmaktı. İltifatları, benim güzel giysilerimden kaynaklanıyordu.

Görüyorsunuz ya, insan kendisine hep yalan söylüyor.

Çünkü aşk, gerçeklik karşısında direnç gösteremez.

Jo, nam-ı diğer Jocelyn. Yirmi bir yıldır kocam. Venantino Venantini'ye, yani kekeme Mickey'yi ve tetikçi Pascal'ı oynayan yakışıklı çocuğa benzer. Ağzı iyi laf yapar. Bakışları buğuludur; insanı kendinden geçiren İtalyan aksanı, kavruk bir teni ve piliç gibi kızlarla cilveleşmeye hazır bir ses tonu vardır. Jocelyno Jocelyni'min ondan tek eksiği, on kilo fazlasının olması ve kızları sersemletmekten uzak aksamdır.

Fabrikanın 1990 yılındaki açılışından bu yana Haagen-Dazs'da çalışmaktadır. Ayda iki bin dört

yüz avro kazanır. Külüstür Radiola'mızın yerine düz ekran bir televizyon alma hayalleri kurar. Porsche Cayenne marka bir araba. Salonumuza bir şömine. James Bond'un tüm DVD koleksiyonu. Seiko marka bir kol saati. Ve benden daha güzel ve daha genç bir kadın. Ama bunu bana hiç söylemez.

İki çocuğumuz var. Ashında üç. Bir oğlan, bir kız ve bir kadavra.

Jo'nun beni güzel bulduğunu söylediği akşam, bu yalanın benim aklımı, elbiselerimi ve bekâretimi kaybetmeme sebep olması sonucunda Romain dün-yaya geldi. İlk defasında hamile kalma ihtimalim binde birdi, o da bana denk geldi. Nadine ise iki yıl sonra geldi ve o zamandan beri ideal kiloma hiçbir zaman geri dönemedim. Şişkonun teki olarak kaldım; içi boş bir hamile kadın, içinde hiçbir şey olmayan bir balon misali.

Bir hava kabarcığı.

Jo artık beni güzel bulmuyor; benim peşimden koşmuyor; ona fabrikada verilen dondurmaları yediği ve Export 33'ünü yudumladığı Radiola'nın önünde geçiriyor akşamını. Ben de tek başına uyumayı alışkanlık haline getirdim.

Bir gece beni uyandırdı. Çok sertti. Sarhoştı, ağlıyordu. Bunun üzerine onu kendime misafir ettim ve Nadege karnımdaki yerini o gece aldı; tenime, kederime dâhil oldu. Sekiz ay sonra dışarı çıktığında masmaviydi. Kalbi dilsizdi. Ama büyüleyici tırnakları, upuzun kirpikleri vardı ve gözlerinin rengini hiçbir zaman görmesem de güzel olduklarından emindim.

Nadege'in doğduğu, aynı zamanda öldüğü, gün Jo bira içmeyi bıraktı. Mutfağımızdaki öteberiyi kırdı. Bağırды. Hayatın iğrenç olduğunu, berbat olduğunu söyledi. Göğsünü, alnını, kalbini ve duvarları yumrukladı. Hayatın fazla kısa olduğunu söyledi. Bu hiç de adil değildi. Hayatın her anının tadını çıkarmak gerekiyordu, çünkü hiçbir zaman yeterince vakit yoktu. Bebeğim, diye eklemişti Nadege'den söz ederken, küçük kızım, neredesin sen? Neredesin miniğim? Romain ve Nadine, korkudan odalarına sıvışmışlardı ve Jo, o gün, hayatı daha hoş, acıyı ise daha güçsüz kılan güzel şeylerin hayalini kurmaya başladı. Düz ekran bir TV. Bir Porsche Cayenne. James Bond. Ve güzel bir kadın. O üzgündü.

Bana ise, ebeveynlerim Jocelyne ismini vermişlerdi.

Bir Jocelyn ile evlenme şansım milyonda birdi ve o da bana denk geldi. Jocelyn ve Jocelyne. Martin

ve Martine. Louis ve Louise. Laurent ve Laurence.
Raphael ve Raphaelle. Paul ve Paule. Michel, Michèle.
Milyonda bir şans.

Ve o da bana denk geldi.

Jo ile evlendiğim yıl, tuhafiye dükkânındaki işime yeniden başladım.

Orada zaten iki yıldır çalışıyordum, tam da o esnada dükkân sahibi, hakiki fildişi olup olmadığını anlamak için hafifçe ısırdığı bir düğmeyi yutuvermişti. Düğme, ıslak dilinin üzerinden kaymış, gırtlığına saplanmış, tiroit bağına hücum etmiş ve aorta takılmıştı. Bayan Pillard'ın havasızlıktan boğuluyor olduğuna dair bir ses işitilmemişti ancak düğme boğazını tıkamıştı.

Fark etmeme neden olan düşme sesi olmuştu.

Bedeni, düğme kutularının arasına yığılmıştı; küçük dükkânda çevreye sekiz bin düğme saçılmıştı ve ortadaki dramı fark ettiğimde aklıma ilk gelen şey şu olmuştu: fantezi, metal, ahşap, çocuksu, özel tasarım vs. sekiz bin düğmeyi toplamak için kim bilir kaç gün kaç geceyi iki büklüm geçirecektim?

Bayan Pillard'ın evlatlık oğlu, cenaze işlemleri için Marsilya'dan geldi ve butiği üstüme almamı önerdi. Banka da kabul etti ve 12 Mart 1990 tarihinde, bir tipograf gelip küçük butiğin kapısının üstüne ve alınlık bölgesine *Jo'nun Tuhafiyeye Dükkâm, vaktiyle Pillard Evi* yazısını yazdı. Jo gururluydu. Gövdesini şişirerek *Jo Tuhafiyecisi* diyordu ve sanki madalya almış gibi övünüyordu: Jo. Jo benim, bu benim ismim!

Ona bakıyordum ve onu yakışıklı buluyordum; kocam olduğu için şanslı olduğumu düşünüyordum.

Evliliğimizin ilk yılı çok parlaktı. Tuhafiyeye dükkânı. Jo'nun fabrikadaki yeni işi. Ve Romain'in yaklaşmakta olan doğumu.

Ama şimdiye kadar tuhafiyeye dükkânı asla çok fazla satış yapmadı. 4 hipermarket, 11 süpermarketin rekabetine, cumartesi günü kurulan pazardaki tuhafiyecilerin vicdansız fiyatlarına, insanların kalbine

korku ve kötülük salan krize ve el işinin yaratıcılığı yerine hazır giyimin kolaylığını tercih eden yöre sakinlerinin miskinliğine göğüs germem gerekiyor.

Eylül ayında, kumaşa dikilmiş veya ısıya duyarlı etiketler, birkaç parlak fermuar, iğne ve yenilerini almak yerine geçen senenin elbiselerini tamir etmek istediklerinde iplik sipariş ederler.

Noel'de kostüm patronları isterler. En çok prenses elbisesi satarım, ardından da çilek ve balkabağı. Erkekler içinse korsan kostümü iyi gider; geçtiğimiz sene de sumo güreşçisi çılgınlığı vardı.

Ardından, bahar mevsimine kadar işler durgundur. Birkaç dikiş kutusu, iki-üç dikiş makinesi ve metrelik kumaşlar. Bir mucize beklerken, bir yandan da örgü örерim. Modellerim iyi satıyor. Özellikle de yeni doğanlar için tulum, tülbentler ve merserize kazaklar.

Öğleyin on iki ile iki arasında dükkânı kaparım ve tek başıma eve yemek yemeğe giderim. Bazen hava güzel olduğunda, Danièle ve Françoise ile birlikte Heros meydanındaki L'Estaminet veya Café Leffe'nin terasında birer sandviç yeriz.

Güzel kızlardır ikizler... Beni yanlarına zarif endamlarını, uzun bacaklarını, apaydınlık bakışlarını iyice ortaya çıkarmak için aldıklarının farkındayım.

Yalnız veya iki kişi ögle yemeği yiyen adamlara bakıp gülümser, kırıtır, bazen de kuşlar gibi cıvıldaşırlar. Bedenlerinden çevreye mesajlar saçarlar; iç çekişleri, denize bırakılmış şişeler gibidir ve bazen o şişelerden birini bir adam alır. Birlikte kahve içtikleri bir sırada kulaklarına bir vaat fısıldayıp bir hayal kırıklığı yaratırlar; erkekler hayal gücünden ne de yoksundurlar! Ardından, dükkânlarımızı yeniden açma vakti gelir. İşte hep o zamanlarda, dönüş yolunda, yalanlarımız su yüzüne çıkar. Bu şehirden gına geldi; bir tarihî broşürün sayfaları arasında yaşamış gibi hissediyorum kendimi. “Ah, bir de bana sor; bunaldım,” der Danièle. “Seneye çok uzaklarda, güneşin altında uzanıyor olacağım, göğüslerimi yaptıracağım.” Françoise ekler: “Eğer param olsaydı, her şeyi yarına kalmadan bırakır giderdim. Peki ya sen, Jo?”

Ben güzel ve zayıf olurdum ve kimse bana artık yalan söyleyemezdi, kendim bile. Ama bir yanıt vermezdim bu soruya; güzel ikizlere gülümsemekle yetinirdim. Ve yalan söylemekle.

Müşterilerimiz olmadığında, bana manikür yapmayı, saçıma fön çekmeyi, yüzüme maske uygulamayı ya da dedikodu yapmayı teklif ederler. Bense onlara –hiçbir zaman takmayacakları– bere ve el-

divenler örerdim. Onlar sayesinde, tombul olmama rağmen bakımlıydım, tırnaklarım manikürlüydü; kim kiminle yatmış biliyordum. Denise'in *La Maison du Tablier*'de hain kadın Genièvre de Loos ile olan sorunlarını, kocası *Jean-Jac*'taki kuaför yardımcısı kıza sarkıntılık ettiği günden beri yirmi kilo alan Charlet-Fournie'nin terzisi hakkında tüm haberleri alıyordum. Ve kendimizi, dünyanın en önemli üç insanı sanıyorduk.

En azından, Arras'ın.

En azından bizim sokağın.

İşte. Kırk yedi yaşındayım.

Çocuklarımız evden uçup gittiler. Romain, Grenoble’da, bir ticaret okulunun ikinci sınıfında. Nadine, İngiltere’de çocuk bakıcılığı yapıyor ve video filmler çekiyor. Filmlerinden biri, bir festivalde gösterildi ve ödül aldı; o zamandan beri de kendisinden haber alamadık.

En son geçen Noel’de görüşmüştük.

Babası ona ne iş yaptığını sorduğunda, çantasından küçük bir kamera çıkardı ve onu Radiola’nın

üstüne bağladı. Nadine sözcükleri sevmez. Konuşmaya başladığından beri az konuşur. Bana hiçbir zaman “anne, karnım acıktı” dememiştir örneğin. Ayağa kalkar ve yiyecek bir şeyler alır. “Bana şiirimi, dersimi, çarpım tablosunu ezberlet” dediği olmamıştır. Sözcükleri kendine saklar, sanki bulunmaz Hint kumaşymışlar gibi. O ve ben, sessizliğin filini çekerdik: bakışlar, jestler, özne, yüklem, tümleç niyetine iç çekişler.

Ekranda, trenlerin, rayların, makas manevralarının siyah beyaz görüntüleri belirdi. İlk başlarda çok yavaş ilerliyordu, ardından her şey hızlanmaya başladı, görüntüler birbiri ardı sıra geldi, ritimse büyüleyici ve çok çekiciydi. Jo ayağa kalkıp buzdolabından kendine alkolsüz bira almaya gitmişti. Bense gözlerimi ekrandan alamıyordum; kızım ile ellerimizi kenetlemiştik, *özne*, dalgalar bedenimi baştan ayağa dolaştı, *yüklem*, Nadine gülümsedi, *tümleç*. Jo esniyordu. Ben ağlıyordum.

Film sona erdiğinde, Jo, renkli olsa, ses eklense ve düz ekrana yansıtılsa, filmin hiç de kötü olmayacağını söyledi; bense ona teşekkür ettim: “Teşekkürler, Nadine, filmin ile ne anlatmak istediğini bilmiyorum ama gerçekten bir şeyler hissettim.” Küçük kamerayı Radiola’nın üzerinden aldı ve bana bakarak fısıldadı:

“Ravel’in *Bolero*’sunu görüntülü olarak yazdım, anne; sağırılar da duyabilsin diye.”

Bunun üzerine kızımı kendime, pörsümüş tenime doğru çektim ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim, çünkü her şeyi anlamıyor olsam bile, yalansız bir dünyada yaşamakta olduğunu tahmin ediyordum.

İşte bu esnada artık tatmin olmuş bir anneye dönüşmüştüm.

Romain daha sonra geldi, Noel pastasına geçtiğimiz ve hediyeleri vermeye başladığımız sırada. Kollarında bir kız vardı. Babasıyla Tourtel içti ancak çok zor beğeniyordu: “Bu meretin tadı eşek sidiğine benziyor,” demişti. Jo ise, kötücül bir ünlemle onu susturmuştu: “Hadi git Nadège’e sor, kötü içki neye benzermiş. Sana söyleyecektir, küçük salak, pis enayi.” Bunun üzerine kız esnemişti ve Noel de mahvolmuştu. Nadine hoşçakal demedi, soğğun ortasında, bir buğu gibi yok olup gitti. Romain, Noel pastasını bitirdi, elinin tersiyle dudaklarını sildi, parmaklarını yaladı ve ona onlarca sene öğretmeye çalıştığım düzenin, dirseklerini masaya koymaması, teşekkür etmesi gibi kuralların, tüm bu yalanların ne işe yaradığını sordum kendi kendime. O da gitmeden önce okulu bırakacağını, kızla birlikte Breton

Sarayı denen, Grenoble'dan on dakika uzak mesafe-deki termal şehir Uriage'daki bir krep dükkânında garson olarak çalışmaya gideceğini söyledi. Jo'ma baktım; gözlerim bağıırıyordu, bir şey söylüyordu: Onu engelle, onu tut. Ama o, tıpkı Amerikan film-lerindeki adamların yaptığı gibi, sadece bardağını oğlumıza doğru kaldırmakla yetindi ve ona bol şans diledi; hepsi bu.

İşte. Kırk yedi yaşındayım.

Çocuklarımız şimdi kendi hayatlarını yaşıyorlar. Jo henüz beni daha genç, daha zayıf, daha güzel biri için terk etmedi. Fabrikada çok çalışıyor. Geçtiği-miz ay ona bir prim verildi ve eğer bir eğitim alırsa ustabaşı olabileceği söylendi. Ustabaşı olmak, onun hayallerine yaklaşması anlamına geliyordu.

Cayenne'i, düz ekran TV'si, kol saati.

Benim hayallerimse kaçıp gitmişlerdi.

Ortaokul ikinci sınıftayken Fabien Derôme ile öpüşmeyi hayal ederdim ama o öpücüğü hak eden kişi Juliette Bocquet olmuştu.

On üç yaşında katıldığım bir 14 Temmuz etkinliğinde *Hint Yazı* şarkısıyla dans etmiş ve kavalymın elinin yeni yeni beliren göğüslerime şans eseri değmesi için dua etmiştim. Ama o buna cesaret edememişti. Yavaş dansın ardından arkadaşlarıyla birlikte güldüğünü görmüştüm.

On yedi yaşıma bastığım yıl, annemin bir çığlık atarak sert bir şekilde düştüğü kaldırımdan kalkmasını, bunun doğru olmamasını, hayır, asla doğru olmamasını, bacaklarının arasındaki lekenin elbisesini utanç verici biçimde ıslatmamış olmasını hayal ettim. On yedi yaşımdayken, annemin ölümsüz olmasını, günün birinde gelinliğimi dikmeme yardım edebilmesini ve bana hangi gelin buketi, düğün pastası kokusu, düğün şekeri rengini seçmem gerektiği hakkında tavsiyelerde bulunmasını hayal ediyordum.

Yirmi yaşındayken stilist olmayı, Berçot veya Esmod Stüdyosu'nun derslerini takip edip Paris'te yaşamayı hayal ediyordum; ama babam hastalanmıştı ve Bayan Pillard'ın tuhafiye dükkânındaki o işi kabul etmiştim. Bunun üzerine, hayallerimi, Solal, beyaz atlı prens, Johnny Depp, dışında henüz implantlar olmayan Kevin Costner süslemeye başladı gizlice. Ve karşıma çıkan kişi de, kılık değiştirmiş bir Venantino Venantini olan, hafif tombul olsa da gönül okşayıcı kelimeleri eksik olmayan Jocelyn Guerbette oldu.

İlk kez tuhafiye dükkânında karşılaşmıştık. Annesi için otuz santim Valenciennes danteli satın almaya gelmişti. Bu, aralıksız ipliklerden, çok

ince ve sık sık çalışılmış bir danteldi, mükemmel bir şeydi. “Mükemmel olan sizsiniz,” demişti bana. Kızarmıştım. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı. O ise gülümsemişti. Erkekler, bazı sözcüklerin genç kızların kalplerinde tetikledikleri felaketleri bilirler; biz ise, zavallı salaklar olarak ayılıp bayılırız ve bu tuzağa düşeriz. Sonunda bir erkeğin bize kur yapmış olmasından dolayı heyecanlanmışızdır ne de olsa...

Beni dükkânı kapattıktan sonra kahve içmeye davet etmişti. Bir adamın bana çıkma teklif edeceği, bana kur yapacağı, gönlümü çelmeye çalışacağı o anı yüz, bin kez hayal etmiştim. Birine hayran kalacağım, hızlı bir otomobilin motorunun kükremesi eşliğinde çok uzaklara gideceğim, adalara doğru havalanan bir uçağın yolcusu olacağım günlerin özlemiyle yaşamıştım. Kırmızı kokteyllerin, beyaz balıkların, paprikanın, yaseminin hayalini kurmuştum, Tabac des Arcades'daki bir kahvenin değil. Elimin üzerindeki nemli bir elin değil. Bu zarafetsiz sözlerin, yılışık cümlelerin, şimdiden başlayan yalanların değil.

O akşam, Jocelyn Gourbette beni ateşli ve sabırsız bir şekilde öptüğünde onu nazik bir şekilde itmemden ve onun, ertesi gün beni görme sözü

vererek uzaklaşmasından sonra kalbimi açmış ve hayallerimin uçup gitmesine izin vermiştim.

Jo ile mutluyum.

Yıldönümlerimizin hiçbirini kaçırmıyor. Hafta sonu garajda ufak tefek işler yapmayı seviyor. Küçük mobilyalar üretiyor; biz de onları eskicilere satıyoruz. Üç ay önce eve kablosuz internet döşetti, çünkü tri-kolarım hakkında bir blog yazmaya karar vermiştim. Bazen yemekten sonra, “Güzel kızsın sen, Jo, iyi kalpli bir ufaklıksın,” diyerek yanağımdan makas alır. Biliyorum. Bu, size biraz maço bir tavır gibi gelebilir ama içten söylüyor. Jo böyledir. Nezaketi, sözcüklerin inceliğini, zarafeti pek bilmez. Çok kitap okumamıştır. Bir şeye kafa yormak yerine özetleri, efsaneler yerine görüntüleri tercih eder. *Komiser Kolombo* dizisini sever, çünkü en başından beri katilin kim olduğu bilinir.

Ben ise sözcükleri severim. Uzun cümleleri, sonsuzlaşan iç çekişleri severim. Sözcüklerin bazen söylediklerini gizlemelerini severim veya söylenmek istenenin farklı bir şekilde ifade edilmesini.

Küçükken bir günlük tutardım. Annemin öldüğü gün bıraktım. Annem düşerken tükenmez kalemimi de düşürmüştü, beraberinde de onlarca şey kırılmıştı.

Jo ile tartıştığımız zamanlarda konuşan taraf genellikle ben oluyorum. Bir yandan sahte birasını içerken, bir yandan da beni dinler; bazen beni anladığını, anlattıklarım ile ilgilendiğini göstermek için başıyla onaylarmış gibi bir işaret bile yapar. Her ne kadar bu doğru olmasa da, bunu yapması kibarlığından..

Kırk yaşına basmamın şerefine, fabrikadan bir haftalık izin almış, çocukları annesine bırakmış ve beni Etretat'ya götürmüştü. Aiguille Creuse Oteli'nde yarım pansiyon kalmıştık. Dört harika gün geçirmiştik ve hayatımda ilk kez onun bana âşık olduğunu düşünmüştüm. Falezlerde el ele uzun gezintiler yapıyorduk; bazen etrafta başka kimse olmadığında beni kayalıklara doğru sürüklüyor, dudaklarımı öpüyor ve yaramaz elleri külotumun içinde kayboluyordu. Beni çok heyecanlandırıyorsun. Gözlerimi kamaştırıyorsun. Ve bir akşam, Aval falezine me-nekşe renkli ışıklar vururken, ona teşekkür ettim ve beni almasını söyledim. Dışarıda, hızlıca ve haşin bir şekilde seviştik. Güzeldi. Otele döndüğümüzde sarhoş olmuş ergenler gibi yanaklarımız kıpkırmızı, ağzımız kupkuruydu. Bu, güzel bir anıydı.

Cumartesi günleri Jo, fabrikadaki oğlanlarla takılmayı sever. Cafe Georget'de iskambil oynar, erkek muhabbeti yapar, kadınlardan söz eder, birbirlerine rüyalarını anlatır, bazen kendi çocukları yaşındaki kızlara ıslık çalarlar ama özünde iyi kalpli adamlardır. Büyük konuşup küçük yapalım, derler bizim buralarda. İşte erkeklerimiz böyledir.

Yazın çocuklar arkadaşlarına giderler; Jo ve ben ise üç haftalığına Villeneuve-Loubet'ye, Sourire'in kamp alanına ineriz. Orada J-J ve Marielle Roussel ile buluşuruz. Onlarla orada rastlantı eseri beş yıl önce tanışmıştık; Arras'tan sadece dört kilometre ötedeki Dainville'de yaşıyorlardı! Bizden yaş olarak daha büyük olan Michelle Henrion da, kuru eriğin merkezi olan Villeneuve-sur-Lot'tan katılır aramıza. Kendisi, yaşlı bir genç kız olarak kalmıştır. Jo'nun iddiasına göre bunun sebebi, şeftalilerin tadına bakmayı sevmesiydi. Yani erkeklerle ilgilenmiyordu. Anasonlu içkiler, ızgaralar, sardalyalar; hava çok sıcak olduğunda hipodromun tam karşısındaki Cagnes plajı; birkaç kez Marineland, yunuslar, denizaylıları ve su kaydırakları, her defasında attığımız ancak en sonunda kahkahalara, çocuk sevincine dönüşen korku çılgınlıkları...

Jo ile mutluyum.

Annem hayattayken kurduğum hayalleri yaşamıyorum. Annemin akşam yatağa gelip yanıma oturduğunda benim için dilediği, saçlarımı usulca okşayıp, “Sen yetenekli birisin, Jo, sen akıllısın, güzel bir hayatın olacak,” diye mırıldanırken arzu ettiği gibi mükemmel bir zarafete sahip değil hayatım...

Anneler bile yalan söyler. Çünkü onlar da korkarlar.

İnsanın yaşamını değiştirebilmesi, sadece kitaplara özgü bir durum değil. Her şeyi bir sözcükle söylebilmesi. Şeylerin ağırlığını yok edebilmesi. Kötülükleri silip bir cümle ile yeniden kendini dünyanın diğer ucunda bulabilmesi.

Danièle ve Françoise on sekiz yaşından beri loto oynarlar. Her hafta ortaya on avro koyar ve yirmi milyonun hayallerini kurarlar. Côte D’Azur’de bir villa. Bir dünya turu. Hatta sadece Toskana’ya bir seyahat. Bir ada. Bir estetik ameliyat. Bir elmas,

Santos Dumont Lady de Cartier marka. Louboutin ve Jimmy Choo'dan yüz çift ayakkabı. Gülkurusu renkli bir Chanel tayyör. İnciler, Jackie Kennedy'ninkiler gibi gerçek inciler, ah ne kadar da güzeldiler! Başkalarının Mesih'i beklemesi gibi onlar da haftanın sona ermesini beklerler. Her cumartesi, toplar döndüğünde kalpleri de güm güm atar. Nefeslerini tutar, hiç soluk almazlar. Her defasında tek bir ağızdan, o an ölecek gibi olduklarını anlatırlar.

On iki yıl önce Estetik Kuaför'ü açacak parayı kazandılar. Çalışmalarının devam ettiği günler boyunca bana hep bir buket çiçek getirdiler ve o dönemden beri, her ne kadar çiçeklere karşı korkunç bir alerjim olsa da, arkadaş olduk. Vali Bahçesi'ne, Fusillés Meydanı'na bakan bir apartmanın son katında birlikte yaşıyorlar. Françoise birçok kez nişan bozdu ama kız kardeşini tek başına bırakma fikrindense, aşk fikrini terk etmeyi tercih etti. Buna karşın, 2003 yılında, Danièle, L'Oréal'in şampuan, saç bakımı ve profesyonel saç boyalarını pazarlayan bir satış temsilcisinin evine yerleşti. Adam, bariton sesli, koyu renkli saçlı, uzun boylu biriydi. Adamın donuk cildinin vahşi kokusuna, uzun parmaklarının üzerindeki siyah kıllara kendini kaptırmıştı. Danièle, hayvani sevişmelerin, boğuşmaların, sıcak güreşlerin

hayalini kurmuştu ama her ne kadar büyük maymunun testisleri gerektiği gibi doluyrsa da içinin trajik bir şekilde bomboş, çölü andıran bir boşlukta olduğu ortaya çıktı. “Bu bana çok iyi bir ders oldu,” demişti bir ay sonra valizi kolunun altında eve döndüğünde. “Adam boşaldıktan sonra, hemen uykuya dalıyor, horluyor, gün ağarınca da yollara düşüyor. Kültür seviyesi sıfır. Ben ise, konuşma ihtiyacı içindeyim, bir şeyler paylaşmam lazım. Biz hayvan değiliz ki, hayır, ruha ihtiyacımız var.”

Döndüğü akşam, üçümüz Coupole’de akşam yemeğine gittik. Françoise ve benim için kuzey incileri yatağında pembe karidesler, Danièle içinse güveçte peynirle pişirilmiş Arras sosisi. “Bende her bir ayrılık bir delik açıyor; o boşluğu doldurmam gerek.” Ve bir şişe şaraptan sonra, var güçleriyle gülerek, birbirlerini asla terk etmeme sözü verdiler. Eğer içlerinden biri bir erkekle karşılaşır, onu diğeriyle paylaşacaktı.

Ardından, Copacabana’da dans etmek istediler. “Belki de iki yakışıklı çıkar karşımıza,” dedi içlerinden biri. “İki iyi tip,” dedi diğeri gülerek. Ben ise onlara eşlik etmedim.

On üç yaşımdan 14 Temmuz'undan beri, *Hint Yazı* ve yeni yeni ortaya çıkan göğüslerimden bu yana, hiç dans etmedim.

İkizler gecenin karanlığında kaybolurlarken beraberlerinde kahkahalarını ve yüksek ökçeli ayakkabılarının kaldırımda usulca çıkardığı gürültüyü götürdüler. Ben de evime döndüm. Strasbourg Bulvarı'ndan geçtim; Adalet Sarayı'na kadar Gambetta Sokağı'ndan yukarı doğru ilerledim. Bir taksi geçti, elim titredi. Ona seslendiğimi ve içine atladığımı gördüm. "Uzağa, mümkün olduğunca uzağa," dediğimi işittim. Taksinin arkasına beni alarak uzaklaştığını gördüm, bense geriye dönmedim, kendime el sallamadım, kendime en ufak bir jest dahi yapmadım, en ufak bir pişmanlığım yoktu. Gittim ve ardımda iz bırakmaksızın yok oldum.

Yedi yıl oldu.

Ama şimdi geri döndüm.

Jo, Radiola'nın önünde ağzı açık şekilde uyuyakalmıştı. Çenesinde bir tükürük öbeği parılıyordu. Televizyonu kapattım. Yamuk duran bedenini örttüm. Romain, odasında, *Freelancer*'ın sanal dünyasında savaşıyordu. Nadine ise, Hitchcock ve Truffaut'nun söyleşilerini okuyordu; on üç yaşındaydı.

Odasının kapısını açtığımda Nadine başını kaldırdı; bana gülümsedi. Onu güzel, çok güzel buldum. Kocaman mavi gözlerini seviyordum; gökyüzünü andırıyorlardı. Henüz hiçbir kötülüğün izini bırakmadığı parlak cildini seviyordum. Siyah saçları, zarif solgunluğunun etrafında bir çerçeve oluşturunuyordu. Sessizliğini ve teninin kokusunu seviyordum. Duvara doğru geri çekildi; yanına uzandığımda hiçbir şey söylemedi. Ardından, annemin yaptığı gibi saçlarımı usulca okşadı ve bu kez okumasına alçak sesle devam etti. Tıpkı bir küçüğün korkularını dindirmek için bir büyüğün yaptığı gibi...

L'*Observateur de l'Arrageois*'da çalışan bir gazeteci, bu sabah tuhafıye dükkânına uğradı. Blogum olan *onaltıncıparmak* hakkında benimle röportaj yapmak istiyordu.

Mütevazı bir blogum var.

Her sabah örgü, nakış ve dikişin sağladığı mutluluk hakkında yazıyorum. Blogda yepyeni kumaşları, yünleri, pullu kurdeleleri, kadifeleri, saten ve organzeyi, pamuk ve elastik dantelleri, sicimleri, balmumundan bağcıkları, yapay ipekten örtülmüş

kuşakları tanıtıyorum. Bazen tuhafiye dükkânından söz ediyor, kumaş dikmeye yönelik aletlerin veya baskı şeritlerinin geldiğini haber veriyorum. Ayrıca, dikişçinin -dantel de dikse, kumaş da dikse fark etmez- ruhuna doğru birkaç dalganın süzülmesini de sağlıyorum. Bekleyen kadınların ruhuna doğru yola çıkan dalgalar... Hepimiz *L'Eternel Retour*'daki gibi bir Nathalie, bir L'Iseult idik.

“Daha şimdiden günde bin iki yüzün üzerinde bağlantınız var,” diye haykırdı gazeteci kız, “bin iki yüz, hayli kalabalık bir insan topluluğu demek bu.”

İnsanın çocuklarıyla gurur duyduğu yaşıydı. Çilleri, pembe dişetleri, bembeyaz dişleriyle güzel bir kızdı.

“Blogunuz beklenmedik bir anda ortaya çıktı. Size soracağım binlerce soru var. Niçin her gün bin iki yüz kadın şifonlardan söz etmek için site-nize geliyor? Trikolara, tuhafiye dükkânlarına, kumaşlara dokunmaya yönelik bu ani tutku da neyin nesi? Temas eksikliğinden muzdarip olduğumuzu mu düşünüyorsunuz? Sanal dünya, erotizmi sizce de öldürmedi mi?”

Kızı susturdum. “Bilmiyorum,” dedim, “bilmiyorum.” Eskiden, insanlar günlüklerine yazarlardı, şimdiyse bloga.

“Siz günlük tutar mıydınız?” diye atıldı söze. Gülümsedim.

“Hayır. Hayır, hiç günlük yazmadım, sorularınıza hiçbir yanıtım yok, üzgünüm.”

Bunun üzerine, not defterini, kalemimi, çantasını yerine koydu.

Gözlerini gözlerime dikti. Elini elimin üstüne ezercesine koydu ve şöyle dedi: “Annem, on yıldan uzun süredir yalnız yaşıyor. Sabahın altısında kalkıyor. Kendisine bir kahve hazırlıyor. Çiçeklerini suluyor. Radyoda haberleri dinliyor. Kahvesini içiyor. Biraz süslenip püsleniyor. Bir saat sonra, saat yedi olduğunda, günü bitmiş oluyor. İki ay önce komşularından biri ona sizin blogunuzdan söz etmiş, o da benden kendisine bir makine almamı rica etti; makine, onun dilinde bilgisayar demek. O zamandan beri, sizin şerit çekme, fiyonk yapma, perde kordonu dikme konusunda verdiğiniz tüyolarla yeniden yaşam sevincine kavuştu. Lütfen şimdi bana kalkıp da yanıtınız olmadığını söylemeyin.”

Gazeteci kız, yeniden geleceğini ve o zaman kendisine vereceğim yanıtların olacağını söyleyerek öteberisini topladı.

Gittiğinde saat on biri yirmi geçiyordu. Ellerim titriyordu, avuç içlerim ter içinde kalmıştı.

Bunun üzerine butiği kapattım ve eve döndüm.

Ergenlik dönemimdeki el yazım yeniden karşıma çıkınca gülümsedim.

İ'lerin üzerindeki noktalar yuvarlak, a'lar matbaa karakteri şeklindeydi. Philippe de Gouverne yazdığımdaysa i'lerin üzerindeki noktalar küçük kalpler şeklindeydi. Philippe de Gouverne. Onu anımsıyorum. Sınıfın entelektüeli ve aynı zamanda en tuhaf kişisiydi. Farklı olduğu için onunla dalga geçerlerdi. Ona bir takma ad da takmıştık: *Kapı*. Ona sıırıslıklam âşıktım. Boynuna iki kez doladığı eşarbyıla onu tuhaf

bir şekilde çekici bulurdum. Bir şey anlattığı zaman, edebî metinlere özgü geçmiş zamanı kullanırdı ve fiil çekimlerine eşlik eden musiki beni büyülerdi. İleride yazar olacağını söylerdi. Veya şair. Şarkılar kaleme alırdı. Her ne olursa olsun, genç kızların yüreklerini hoplatacağı kesindi. Herkes onunla alay ederdi. Ben hariç.

Ama ona duygularımı açma cesareti göstere-medim.

Günlüğümün sayfalarını çevirdim. Yapıştırılmış sinema biletleri. Babamla Amiens-Glisy'de yedinci yaşıım için düzenlenen vaftiz töreninden bir fotoğraf. Sene 1970. Bugün ise artık bunları anımsayacak durumda değil; geçirdiği kazadan bu yana, sadece bugünü yaşıyor. Ne geçmişi ne de geleceği var. Altı dakika süren bir şimdiki zamanda yaşıyor ve her altı dakikada bir belleğinin sayacı yeniden sıfırlanıyor. Her altı dakikada bir bana ismimi soruyor. Her altı dakikada bir, hangi günde olduğumuzu soruyor. Her altı dakikada bir annemin gelip gelmeyeceğini soruyor.

Ve ardından mor mürekkeple günlüğümün sonuna doğru yazılmış şu cümleyi buluyorum. Annem kaldırırma yığılmadan önce yazmışım:

Hayatım hakkında karar verme şansına sahip olmak isterdim. Bunun bize verilebilecek en büyük hediye olduğuna inanıyorum.

Hayat hakkında karar verebilmek.

Günlüğümü yeniden kapatıyorum. Artık büyüdüm, ağlamıyorum. Kırk yedi yaşındayım; sadık, nazik ve ılımlı bir kocam, iki kocaman çocuğum ve bazen özlediğim ölü bir bebeğim var; ortalama olarak bizi idare eden bir mağazam var. Jo'nun maaşına ek olarak, güzel bir yaşantı geçirmemizi, Villeneuve-Loubet'de hoş tatiller yapmamızı ve –neden olmasın- günün birinde onun araba rüyasını gerçekleştirmemizi sağlayacak (otuz altı bin avroya güzel bir fırsat görmüştüm) bir gelir getiriyor. *L'Observateur de l'Arrageois*'da çalışan bir gazetecinin annesine ve muhtemelen her gün bin yüz doksan dokuz kadına daha mutluluk getiren bir blog yazıyorum. Ve rakamların iyiye gittiğini gören alan sağlayıcı, kısa süre önce blog üzerinden reklam alanı satmayı önerdi.

Jo beni mutlu ediyor ve onun dışında başka bir adamın hayalini hiç kurmadım. Ama kendi yaşamıma karar verdiğimi söyleyemem.

Tuhafiye dükkânına dönerken Heros Meydanı'ndan geçiyordum ki ismimin haykırıldığını işit-

tim. İkizlerdi. Bir yandan loto oynayıp diğer yandan kahvelerini içiyorlardı. Françoise bana yalvardı: “Bir kereliğine bile olsa oyna. Hayatının sonuna kadar tuhafiyeci kalamazsın.” Ona tuhafiyeciliği sevdiğimi söyledim. “Başka bir şey çekmiyor mu canın?” diyerek sınırı aştı Danièle. “Haydi, lütfen,” dedim. Ve loto makinesine doğru ilerleyip bir makbuz istedim. Hangisi? Ne hangisi? *Loto* mu *L'Euro Millions* mu? Bilmiyorum, hiç bilmiyorum. *L'Euro Millions* olsun. Cuma günleri kasası kabarık oluyor. Makbuzun karşılığı olan iki avroyu uzattım. Makine benim için sayıları ve yıldızları seçti; ardından bana bir kâğıt çıkardı. İkizler alkışlıyorlardı.

“En sonunda! En sonunda küçük Jo’muz bu gece güzel rüyalar görecek!”

Gece çok kötü uyudum.
Jo tüm gece hastaydı. İshal olmuş, kusuyordu. Hayatı boyunca hiçbir şeyden şikâyet etmeyen Jo, birkaç gündür sürekli ağrılarından yakınıyordu. Sürekli titriyordu ve bunun nedeni ateş gibi yanan alnını serin ellerimle okşamam veya öksürüğünü dindirmek için göğsüne yaptığım masajlar değildi; ağrısını unutturmak için mırıldandığım oyun tekerlemeleriye hiç değildi.

Doktor geldi.

Muhtemelen A/H1N1 grip virüsüydü; o ölümcül berbat hastalık. Oysaki, fabrikada tüm güvenlik talimatlarını uyguluyorlardı: FFP2 maskesinin, alkol ve su bazlı jelin kullanımı, atölyelerin sürekli havalandırılması, el sıkışma yasağı... Jo, hastalık onu vurmadan iki gün önce, gülerek “arkadan düzüşme yasağı”nı da eklemişti bu listeye. Doktor Caron, reçeteye Oseltamivir (meşhur Tamiflu) ve bolca istirahat yazdı. “Borcunuz yirmi sekiz avro, Bayan Guerbette.” Jo sabah uyuyordu. İştahı olmamasına rağmen, François Thierry’ye gidip iki adet tereyağlı kruvasan –en sevdiği– aldım; onun için bir termos kahve hazırladım ve gerekirse diye komodinin üzerine koydum. Onu uykusunda kısa bir süre inceledim. Sesli bir şekilde soluk alıp veriyordu. Ter boncukları şakaklarından yanaklarına doğru kayıyor ve sessizce göğsüne doğru ulaşp yok oluyordu. Alnındaki yeni kırışıklıkları, ağzının etrafındaki küçük kırışıkları, boynunun etrafında eski gerginliğini yitiren cildini gördüm. İlk başlarda boynunu öpmemi çok severdi. Yüzünde tüm o yılları gördüm; bizi hayallerimizden uzaklaştırıp sessizliğe yakınlaştıran zamanı gördüm. Hasta çocuk uykusundaki Jo’mu yine de yakışıklı buldum ve yalanımı sevdim. Düşündüm ki eğer o anda karşıma dünyanın en yakışıklı, en nazik, her

şeyin en iyisi olan birisi çıksa, onun karşısında ayağa kalkmayacak, peşinden gitmeyecek ve hatta ona gülümsemeyecektim bile.

Orada kalacaktım, çünkü Jo'nun bana ihtiyacı vardı. Ve bir kadın, ona ihtiyaç duyulmasına ihtiyaç duyar.

Dünyanın en yakışıklı adamının hiçbir şeye ihtiyacı olmaz, çünkü elinin altında her şey vardır. Yakışıklıdır. Ondan yararlanmak isteyen ve en sonunda onu parçalayıp bitirecek ve onu ölü halde, parlak ve bembeyaz kemiklerine kadar emilmiş durumda, boş heveslerinin çukurunda bırakacak olan kadınların bastırılmaz açlığı da cabası.

Daha sonra, Françoise'a seslendim. Tuhafiye dükkânının vitrinine küçük bir afiş yapıştıracaktı. "Grip sebebiyle iki günlüğüne kapalı." Ardından, blogumda da bu bilgiyi paylaştım.

Bir saat içerisinde yüz adet elektronik posta aldım.

Kocam iyileşirken, tuhafiye dükkânıyla ilgilenmeyi önerenler mi, Jo'ya kazak, eldiven, şapka örmek için boyunun ölçüsünü soranlar mı dersiniz. Yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyorlardı. Mutfak ve temizlik için birine, böylesine zorlu bir döneme göğüs gererken sohbet edecek bir hanım dosta gerek-

sinim duyuyor muydum? İnanılmaz bir durumdu bu. *Onaltıparmak*, unutulmuş, gizli kalmış iyilik musluklarım yeniden açmıştı. Görünen o ki kurdele, yiv ve iplik öykülerim, onlarla aramda çok güçlü bir bağ kurmuştu. Dikiş zevkini yeniden keşfederek günlerin yalnızlığının yerine aniden aile olma mutluluğunu koyan görünmez kadınlar topluluğu...

Kapı çalındı.

Mahalleden bir kadın gelmişti. Aktris Madeleine Renaud misali, cılız bir ağacın küçük ve hayran kalınası bir dalını andırıyordu. Yanında makarna getirmişti. Öksürdüm. Bu denli beklenmedik bir şefkat karşısında nefes alamaz hale gelmiştim. Ben talep etmeden bana bir şeyin verilmesine alışkın değildim. Usulca gülümsedi. Ispanaklı ve taze peynirliydi makarna. Nişasta ve demirli besinler... “Güçlü olmanız gerekiyor, Jo.” Ağzımda geveleyerek teşekkür ettim ve söz geçiremediğim gözyaşlarım oluk gibi akmaya başladı.

Babamı görmeye gittim.

Benim kim olduğumu sorduktan sonra annem hakkındaki havadisleri sordu. Annemin alışverişte olduğunu, biraz sonra geleceğini söyledim. “Umarım bana gazetemi getirir,” dedi. “Tıraş köpüğüm de kalmadı.”

Ona tuhafıye dükkânından söz ettim. Dükkânın patronu olup olmadığını bana yüzüncü kez sordu. Bir türlü aklında tutamıyordu. Gururlandı. *Jo’nun Tuhafıye Dükkânı, vaktiyle Pillard Evi, Jo’nun Tu-*

hafıye Dükkânı, dükkân tabelasının üzerinde senin ismin var, ha! Senin adına mutluyum. Ardından başını kaldırıp bana baktı. “Siz de kimsiniz?”

Siz de kimsiniz? Altı dakika geçmişti bile.

Jo iyiye gidiyordu. Oseltamivir, dinlenme, ısıpanaklı ve taze peynirli makarna ve benim şefkatli tekerlemelerim grip mikroplarını yok ediyordu. Evde birkaç gün kaldı, biraz tamir işleriyle uğraştı ve bir akşam televizyonun karşısında bir Tourtel açtığı anda artık tamamen iyileştiğini anladım. Hayat yeniden eski, sakin ve yumuşak başlı düzenine dönmüştü.

Ardından gelen günlerde tuhafıye dükkânı bir an bile boşalmadı; *onaltıparmak* ise günde beş binin üzerinde ziyaretçi almaya başladı. Yirmi yıldır ilk kez, kazein, koroza ve galalit düğmelerin, kabartmalı dantellerin, terzilerin işaret aletleri ve dikiş abecesinin, toparlak püsküllerin stokları tükendi. Toparlak püsküllerin durumu çok ilginçti, çünkü bir senedir bir tane bile satamamıştım. Frank Capra’nın hatmi çiçekli bir filminin tam orta yerindeymişim gibi bir izlenime kapılmıştım ve bazen, hatmi çiçeğinin oldukça iyi olduğunu söyleyebilirim.

Heyecan yeniden başladığında, Danièle, Françoise ve ben, kendimizi, Jo’ya hediye olarak gönderilen

yorgan, hırka, işlemeli yastık kılıfı paketlerinin arasında bulduk. Danièle, bunları, Arras piskoposunun hayırseverlik işlerine vermekle görevlendirildi.

Ama hayatımızın bu döneminin en önemli olayı –ki iki gündür ikizleri histerik bir hale getirmişti- *Euro Millions*’un kazanan numarasının bir Arras sakininde olmasıydı. “Kahretsin, biz de olabilirdik o kişi!” diye haykırdılar. “On sekiz milyon avro! Tamam, tamam, Franconville’in yetmiş beş milyonuyla kıyaslandığında küçük bir kazanç, ama yine de on sekiz milyon yani!”

İkizleri daha da öfkeliendiren, hatta neredeyse beyin kanamasının kıyısına iten şey ise, kazanan kişinin halen ortalara çıkmamasıydı.

Kazanılan paranın iptal olması ve yeniden ortak havuza aktarılması için sadece dört gün kalmıştı.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama anladım.

Rakamlara bakmaksızın, o kişinin ben olduğumu anladım.

Yetmiş altı milyonda bir şans ve o da bana denk gelmişti. *Voix du Nord*’da çerçevesi bölümü okudum. Her şey oradaydı.

6, 7, 24, 30 ve 32. Yıldızlanmış numaralar ise 4 ve 5.

Arras'tan alınmış bir maktuz. *Heros Meydanı*'ndan. İki avro karşılığında bir bahis. Çarpıcı bir sistem.

18. 547. 301 avro, 28 sent.

Bir tedirginlik sarmıştı beni.

Jo beni mutfakta yerde buldu, tıpkı otuz yıl önce
annemi kaldırımda bulduğum gibi.

Birlikte alışveriş yapmaya gidiyorduk ki alışveriş listemi mutfak masasının üstünde unuttuğumu fark etmiştim. Yukarı çıktım, annem kaldırımda bekliyordu.

Aşağı indiğimde ve hatta sokağın başına çıktığımda onu bana bakarken gördüm. Ağzını kocaman açmıştı. Ama ağzından en ufak bir ses çıkmıyordu. Yüzü yana eğilmişti. Munch'un *Çılgılık* tablosundaki

korkunç yüz ifadesinin aynısı. Bir akordeon misali kendi üstüne yıkılmıştı. Öksüz kalmam için dört saniye yetmişti. Hızla ona doğru ilerlemiştim ama artık çok geçti.

Birisi ölürken insan hep çok geç kalır. Sanki rastlantı eseriymiş gibi.

Birkaç çığlık, bir fren sesi duyuldu. Sözcükler, gözyaşları misali ağızımdan akıyor gibiydi; soluğumu kesiyorlardı.

Ardından elbisesinin üzerinde, bacaklarının arasında bir leke ortaya çıktı. Leke, utanç verici bir tümör gibi gözle görünür şekilde büyüdü. Boğazımda, bir anda bir kanat çırpışın soğukluğunu, bir pençe vuruşun yakıcılığını hissettim. Tablodaki yüzün ve annemin ağzının ardından, bu kez kendi ağzım açıldı ve kocaman dudaklarımın arasından bir kuş havalandı. Açık havaya çıkıp serbest kalır kalmaz, dehşet verici bir çığlık attı. İnsanın kanını donduran bir ezgiydi bu.

Ölülerin ezgisi.

Jo paniğe kapılmıştı. Bunun öldürücü bir grip türü olduğunu sandı. Doktor Caron'u aramak istedi ama kendime geldim ve doktora gerek olmadığı konusunda onu teskin ettim. Önemli değildi, öğle

yemeğine vaktim kalmamıştı. “Ayağa kalkmama yardım et, beş dakika oturayım, bir şeyim kalmaz.” Çok sıcaksın, dedi, elini alnıma koyarak. “Düzeleceğim dedim sana. Ayrıca regl dönemindeyim. Sıcaklığım bundan.”

Regl. Sihirli sözcük. Erkeklerin büyük kısmını uzaklaştıran sözcük.

Sana bir şeyler ısıtayım, diye önerdi buzdolabını açarak. “Veya istersen pizza siparişi verelim.” Gü-lümsedim. Hayır Jo’cuğum. Bir tanem. Belki de bir kereliğine dışarıda yemek yeriz, diye mırıldandım. Gülümsedi, bir Tourtel aldı eline. Üstüme ceketimi geçirdim. “Güzellik,” dedi bana. “Senin erkeğinin ben.”

Evden iki sokak ötedeki Vietnam restoranında akşam yemeği yedik. Neredeyse bizden başka kimse yoktu ve restoranın bu şekilde nasıl ayakta kalabildiğini sordum kendi kendime. Erişteli hafif bir çorba (*bun than*) sipariş ettim. Jo ise kızarmış balık (*cha ca*). Elini elimin içine aldım; tıpkı yirmi yıl önce nişanlılık günlerimizde olduğu gibi. Gözlerin ıslıl ıslıl, diye fısıldadı, nostaljik bir gülümseme eşliğinde.

Kalbimin nasıl attığını işitebilsen keşke, diye düşündüm, neredeyse patlamak üzere olduğundan endişelenirdin.

Yemekler çok hızlı gelmişti; çorbam o kadar sıcaktı ki dokunamıyordum bile. Jo'nun yüzü üzüntülü bir hal aldı. Ters giden bir şey mi var? Gözlerimi hafifçe yere eğdim.

“Sana bir şey söylemem lazım, Jo.”

İtirafımın önemini hissetmiş olmalıydı. Bagetleri masaya bıraktı. Pamuktan peçeteyle dudaklarını hafifçe sildi; restoranlarda hep daha fazla güç sarf etmesi gerekiyordu. Elimi kavradı. Kuru dudakları titriyordu. Önemli bir şey yok, değil mi? Hasta değilsin, değil mi, Jo? Çünkü... çünkü eğer başına bir iş gelirse, dünyanın sonu olur bu... Ben... Gözlerim doldu ve aynı anda gülmeye başladım. Temkinli bir gülüştü bu, mutluluğu andırıyordu. Sen olmadığında çok acı çekiyorum, Jo. Hayır. Jo, hayır, ciddi bir şey yok, merak etme, diye mırıldandım.

Seni sevdiğimi söylemek istiyordum.

Ve bana dünyaları verseler bile, bunları asla kaybetmek istemeyeceğimden eminim.

O gece çok nazik bir şekilde seviştik.

Bu, yüzümün solgunluğu, yeni ortaya çıkan kırılganlığım yüzünden miydi? Birkaç saat önce restoranda beni kaybetmek konusunda duyduğu mantıksız korku yüzünden miydi? Uzun zamandır sevişmediğimizden dolayı arzunun coğrafyasını yeniden öğrenmek, erkekliğe özgü haşinliklerini yeniden ehlileştirmek gereğinden miydi? Yoksa, benim arzumu kendininkinin ötesine yerleştirmeyi sevdiğinden mi?

O gece bu soruların hiçbirinin yanıtını alamadım. Bugünse biliyorum. Ama Tanrı şahit ya, çok güzel bir geceydi.

Âşıkların ilk zamanlarda geçirdikleri geceleri anımsatmıştı bana. Gün ağarırken ölmeyi kabul eden, kendinden başka hiçbir şeyin endişesini duymayan, dünyadan, gürültülerden, kötülükten uzak gecelerden biri... Ve ardından, zaman içerisinde gürültü ve kötülük yakınlarından geçer ve sabahlar zorlaşır, hayal kırıklıkları başlar. Arzunun ardından her zaman için can sıkıntısı gelir. Ve can sıkıntısını sonlandırmamın tek yolu, aşktır. A harfi büyük harfle yazılan Aşk. Hepimizin hayali...

Senyör'ün Güzeli kitabının sonunda ağladığımı anımsıyorum. Sevgililer, Cenevre'de Ritz'in pence-resinden atladıklarında öfkelenmişim bile. Ben de kitabı çöp kutusuna atmıştım ve kitabın kısa süren düşüşü sırasında, aşkın büyük A'sı da beraberinde gitmişti.

Ama o gece, büyük A geri gelmiş gibiydi.

Gün ağardığında Jo ortalıktan kayboldu. Bir aydır her sabah saat 7:30-9:00 arasında bir eğitim alıyordu; böylelikle ustabaşı olma hayallerine yaklaşıyordu.

Ama senin hayallerini, aşkım, onları artık sana ben sunabilirim. Senin hayallerin çok pahalı hayaller değil. Sony 52 marka bir düz ekran televizyon: 1400 avro. Seiko marka bir kol saati: 400 avro. İşler için de 1500 avro daha. Bir Porsche Cayenne: 89000 avro. Ve James Bond'un 22 filmlik seti: 170 avro.

Korkunç bir durum bu. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Başıma gelen şey, dehşet verici.

Paris bölgesindeki Boulogne-Billancourt'daki
Française des Jeux'de¹ randevum var.

Bu sabah trene erken bindim. Jo'ya, tedarikçilerimle görüşmem gerektiğini söyledim: Synextile, Eurotessile ve Filagile Sabarent. Eve geç dönecektim, beni beklememesini söyledim. "Buzdolabında tavuk budu ve közlenmiş sebze var, ısıtman yeterli."

Gara kadar bana eşlik etti, ardından eğitime vaktinde yetişmek için fabrikaya kadar koştu.

1 Fransa'da şans oyunlarından sorumlu kurum. (ç. n.)

Trende ikizlerin kurduğu hayalleri düşündüm. Her cuma akşamı yuvarlanan topaların gösterdiği sayıların, onların düşündükleri, ölçüp biçtikleri sayılardan daha farklı olduğunu gördüklerinde yaşadıkları hayal kırıklıklarını...

Onaltınparmak'ın okur topluluğunu düşündüm; bir öpücükle uyandırılmak için çakırklarındaki iğn parmaklarına battığını hayal eden o beş bin Prenses Aurore'u...

Babamın altı dakikada bir yaşadığı döngüleri düşündüm. Aslında her şeyin ne kadar da geçici olduğunu... Paranın hiçbir zaman telafi edemeyeceği şeyleri...

Annemin sahip olmadığı, hayalini kurduğu ve artık ona sunabileceğim şeyleri düşündüm: Nil Nehri'ne bir seyahat, Saint Laurent marka bir ceket, Kelly çanta, temizlikçi kadın, mükemmel gülüşüne gölge düşüren dişlerindeki o korkunç altın kaplama yerine seramik bir kaplama, Teinturiers Sokağı'nda bir daire, Paris'te, Moulin Rouge ve Mollard'da bir akşam, istiridye yemeği ve torunlar. Şöyle derdi: "Anneanneler, en iyi annelerdir. Annenin, bir kadın olmak için yapması gereken çok fazla şey vardır." Düştüğü günden beri annemi çok özleyorum. Ona

karşı hep soğuk davranmıştım. Şimdiyse sürekli ağlıyorum. Onu geri getirmek için on sekiz milyon beş yüz kırk yedi bin üç yüz bir avro ve yirmi sekiz senti kime vermem gerekiyor?

Kendimi düşünüyorum; şimdi yapabileceğim onlarca şeyi. Ama içimden hiçbir şey gelmiyor. Yeryüzündeki tüm altınları bana sunsalar bile istemiyorum. Peki bu herkes için böyle mi?

Resepsiyonist kız çok nazikti.

Ah! Arras'tan kazanan makbuz size ait demek. Beni küçük salonda bekletti, okumam için bir şeyler verdi, çay mı kahve mi tercih ettiğimi sordu. Teşekkürler, dedim, sabahtan beri üç tane içtim zaten. Ve kendimi bir anda aptal ve tam bir köylü gibi hissettim. Ne kadar da böndüm. Kısa bir süre sonra yanıma geri döndü ve Hervé Meunier isimli birinin bürosuna kadar bana eşlik etti. Beriki ise, kollarını açarak beni karşıladı. "Ah," dedi gülerek, "bizim soğuk terler dökmemize sebep olan kişi sizsiniz demek. En sonunda geldiniz. Lütfen oturun. Rahatınıza bakın. Artık evinizdesiniz." Evim dediği yer büyük bir büroydu; kalın ve duvardan duvara uzanan bir halı vardı. Halıyı ayaklarımla okşamak için bir ayakkabımı çıkardım. Hafifçe serinleten bir

klima, etrafa hoş bir hava yayıyordu ve camın ötesinde başka bürolar görünüyordu. Devasa tablolara benziyordu etraf. Siyah beyaz Hopperlar gibiydi.

Yeni hayatların başlangıç noktası burası. Sihirli iksir, Hervé Meunier'nin karşısında bulunuyor. Burada, insanın yaşamını değiştiren bir tılsım var.

Kutsal kâse.

Çek.

İsminize düzenlenmiş. Jocelyne Guerbette adına. 18.547.301 avro ve 28 sent değerinde bir çek.

Benden bileti ve kimlik kartımı istiyor. Bilgileri teyit ediyor. Kısa bir telefon konuşması yapıyor. Çek, iki dakika içerisinde hazır olacak. “Bir kahve ister misiniz? Nespresso'nun tüm ürün yelpazesine sahibiz.” Bu kez yanıt vermiyorum. “Nasıl isterseniz. Kişisel olarak, Livanto çeşidini severim; yumuşak, tath, kıvamlıdır. Bu esnada sizinle bir meslektaşımı tanıştırmak isterim. Aslında kendisiyle tanışmak zorundasınız.”

Bu bir psikolog. On sekiz milyona sahip olmanın bir hastalık olduğunu bilmiyordum. Ama tüm yorumlarımı kendime saklıyorum.

Psikolog, bir kadın. Emmanuelle Béart'a benziyor; onun gibi Daisy Duck'ı andıran kocaman du-

dakları var. Jo'cuğum olsa, "dudaklarını ısırırsalar patlayacak gibi" derdi. Üzerinde siyah bir tayyör ve (bir cerrahinkini andıran) bir önlüğü var. Bana kemikli elini uzatıp çok uzun sürmeyeceğini söylüyor. Başıma gelenin büyük bir şans ve aynı zamanda büyük bir talihsizlik olduğunu açıklamak için kırk dakikasını harcıyor. Artık zengindim. Kendime ne istersem alabilecektim. Hediyeler alabilecektim. Ama dikkat. Temkinli olmalıydım. Çünkü insanın parası olduğunda herkes bir anda sizi sevmeye başlar. Bir anda tanımadığınız insanlar biter etrafınızda. Size evlenme teklif ederler. Size şiirler gönderirler. Aşk mektupları. Nefret mektupları. Sizin gibi ismi Jocelyne olan küçük bir kızın lösemi tedavisi için sizden para isterler. Çok acı çeken bir köpeğin fotoğraflarını gönderip onun kurtarıcısı, manevi annesi olmanızı isterler. Sizin adınıza bir köpek kulübesi, köpek maması alacaklarını, bir köpek güzellik yarışması düzenleyeceklerini söylerler. Kas zayıflamasından muzdarip bir anne, size insanı altüst eden ve içinde, küçük çocuğunun merdivenden düştüğünü, başını duvara çarptığını gösteren bir video gönderir ve evine asansör koymak için sizden para ister. Bir diğeri ise, salyası akan, kakasını altına yapan öz annesinin fotoğraflarını gönderip gözyaşı ve acı dolu

sözcüklerle sizden konut yardımı talep eder; hatta yardımınızı vergiden düşmeniz için size makbuz gönderme sözü bile verir. *Guerbette de Pointe-à-Pitre* isimli bir kuzeniniz ortaya çıkar ve sizi görmek için bilet parası talep eder; ardından bir stüdyo parası ister, sonra da fazla kilolarınızdan kurtulmak için tanıdık bir diyetisyen arkadaşıyla görüşmeniz için para talebinde bulunur. Bankerlerden söz etmiyorum bile. Herkes “bal tutan parmağını yalar” misali etrafınıza üşüşecektir. Vergiden muaf yatırımlarım var elimde. Dom’a yatırım yapın. Malraux kuralı. Cellier. Altın, taş ve değerli taş. Size vergilerden söz etmeyeceklerdir. Gelir vergisinden de. Mali denetimlerden ve kendi masraflarından da tek kelime etmeyeceklerdir.

Psikoloğun hangi hastalıktan söz ettiğini anlıyorum. Kazanamayanların hastalığı bu. Bana tıpkı bir kötülük aşısı gibi aşılamaya çalıştıkları, aslında onların kendi korkuları... Bunu protesto ediyorum. Hayatta kalan birçok insan var. Ben sadece on sekiz milyon kazandım. Peki ya yüz, elli, hatta otuz milyon kazananlara ne demeli? “İşte tam da bundan söz ediyorum,” diye yanıt veriyor psikolog, gizemli bir edayla, “tam da bundan.” İşte ancak o anda kahve ikramını kabul ediyorum. Bir Livato sanırım veya

bir Livatino. Her halükârda, yumuşak içimli. Şekerli lütfen, teşekkürler. “Çok fazla intihar oldu,” diyor bana. “Çok, çok fazla depresyon, boşanma, nefret ve dram. Bıçak darbeleri bile gördük. Duş sırasında ön kaşından yaralananlar. Evdeki tüp gazın yanması. Parçalanan, yok olan aileler. Aldatan gelinler, alkolik olan damatlar. Bir diğerini ortadan kaldırmaya yönelik sözleşmeler; evet, kötü filmlerde olduğu gibi. Karısını ortadan kaldıracak olan kişiye bin beş yüz avro para vaadinde bulunmuş olan bir kayınpeder var. Çünkü karısı yetmiş bin avrodan biraz az bir ödül kazanmıştı. Mavi kart kodu almak için iki parmak kemiğini kesen bir damat. Sahte imzalar, sahte yazılar. Para insanı delirtir, Bayan Guerbette, beş günahattan dördünün kökeninde yer alır. İki kişiden birindeki depresyonun sebebidir. Size vereceğim tavsiyem yok,” diye tamamlıyor sözlerini, “sadece bu kadar bilgi verebilirim. Ama eğer isterseniz, psikolojik destek ünitemiz var.” Kahve fincanını masaya bırakıyor, oysa Daisy Duck’ı andıran dudaklarını fincana dokundurmamıştı bile. “Yakınlarınıza haber verdiniz mi?” Hayır, diye yanıt veriyorum. “Harika,” diyor, “onlara söylemek konusunda size yardımcı olabiliriz. Şoku asgariye indirmek üzere doğru kelimeleri bulmanızı sağlayabiliriz. Çünkü

bir şok yaşayacaklar, göreceksiniz. Çocuklarınız var mı?” Başım la onaylıyorum. “Öyleyse, artık sizi sadece bir anne gibi değil, aynı zamanda zengin bir anne gibi görecekler; kendi paylarına düşeni de isteyecekler. Ve kocanız; belki de onun mütevazı bir işi vardır. Bu durumda çalışmayı bırakmak, servetinizle ilgilenmek isteyecektir. Sizin servetiniz diyorum, çünkü artık bu servet sizin olduğu kadar onun da olacak, çünkü sizi seviyor. Ah, evet, bundan sonraki günlerde ve aylarda sizi sevdiğini söyleyecek, size çiçekler alacak.” Benim çiçeklere alerjim var ama. “O zaman, ne bileyim, çikolata alacaktır. Her halükârda sizi şımartacaktır. Sizi uyutacak, yavaş yavaş zehirleyecektir. Bu, önceden belirlenmiş bir senaryo, Bayan Guerbette, uzun zamandır yazılmış bir senaryo. Ağgözlülük, önüne çıkan her şeyi yakar geçer. Borgiaları, Agnellileri ve kısa süre önce olan Bettencourtların olayını anımsarsınız.”

Ardından, söylediği her şeyi anladığım konusunda ona söz vermeme istiyor. Bana acil durumlarda aramam için dört adet numaranın olduğu küçük bir kartvizit uzatıyor. “Beni aramaktan çekinmeyin, Bayan Guerbette. Ve unutmayın ki artık sizi sizden başka bir şey için sevecekler.” Ardından, beni Hervé Meunier’nin yanına götürüyor.

Adam otuz iki dişini göstererek gülümsüyor.

Dişleri, Jo ile ilk arabamızı satın aldığımız satıcıyı anımsatıyor. 1983 model, mavi bir Ford Escort. Leclerc'in park yerinde, mart ayının bir pazar günü. Yağmur yağıyordu.

"Çekiniz," diyor. "İşte. On sekiz milyon beş yüz kırk yedi bin üç yüz bir avro ve yirmi sekiz sent," diye yavaş yavaş sayıyor, kınarcasına. "Banka havalesi istemediğinize emin misiniz?"

Eminim.

Aslında, artık hiçbir şeyden o kadar emin değilim.

Arras'a giden trenim yedi saat içerisinde kalkacak.

Herve Meunier'ye, bana teklif ettiği için, biletimi daha erken bir trenle değiştirmesini rica edebilirdim ama hava güzel. Biraz yürümek istiyorum. Hava almaya ihtiyacım var. Daisy Duck beni nakavt etti. Jo'mun bir katile, bir yalancıya veya bir hırsıza dönüşeceğine inanamıyorum. Çocuklarımın bana baktıklarında, tıpkı çocukluğumdaki çizgi romanlarda olduğu gibi, gözbebeklerinde dolar işaretlerinin parıldayacağına da inanamıyorum.

Açgözlülük, önüne çıkan her şeyi yakar geçer,
dedi.

Hervé Meunier, kaldırıma kadar bana eşlik ediyor. Bana şans diliyor. “İyi birine benziyorsunuz, Bayan Guerbette,” diyor. İyi biriyle konuşuyorsun. On sekiz milyonu olan biriyle, evet. Dalkavuklarının ona asla getiremeyeceği bir servet. Ne tuhaf ki uşaklar efendilerinin zenginliğine sahipmiş gibi bir izlenim verirler. Bunu yaparken öyle üstün bir yetenek sergilerler ki bazen onun uşağı olmak gelir insanın içinden. Uşağın uşağı. “Buraya kadar gelmeniz yeterli, Bay Meunier,” diyorum, elimi ıpslak bir ısrarla tuttuğu avucunun içinden geri çekerken. Gözlerini eğip turnikeden geçerek bürosuna geri dönüyor. Hiçbir şeye, kalın halılara veya duvara asılı tabloya bile sahip olmadığı bürosundaki dekora geri dönecek. Binlerce banknotu sayan ama bu esnada sadece parmakları para saymaktan ısınan banka memurlarından o da...

Ta ki o güne kadar...

Boulogne-Jean Jaurès metrosuna biniyorum, Austerlitz Garı yönünde 10 numaralı hatta kadar gidip Motte-Picquet’de metroyu değiştirerek Jean-Jaurès Sokağı’na çıkıyorum. Elimdeki küçük kâğıda bakıyo-

rum. 8'e bin, Creteil-Îl Merkezi yönü, Madeleine'de çık; Madeleine Bulvarı'ndan geç; Duphot Sokağı'ndan in ve Cambon Sokağı'nı soluna alarak 31 numaraya kadar yukarı çık. Çalar çalmaz, görevli kapıyı açıyor. İki adım atıyorum ve bambaşka bir dünyaya giriyorum. İçerisi serin. Yumuşak bir ışık var. Satıcılar güzel ve nazik. İçlerinden biri yaklaşıp, "Size nasıl yardım edebilirim, hanımefendi?" diye fısıldıyor. Bakıyorum, bakıyorum, diye mırıldanıyorum etkilenmiş bir şekilde ama aslında o bana bakıyor.

Üzerimde eski gri mantom –ama ne kadar rahat olduğunu tahmin edemezsiniz– ayağымda düz ayakkabılarım –onları bu sabahın köründe seçtim, çünkü tren yolculuğunda ayaklarım davul gibi şişiyor– elimde yıpranmış ve biçimsiz çantam... Bana gülümsüyor. "İstediğınız her şeyi sormaktan çekinmeyin." Nazik bir tavırla usulca uzaklaşıyor.

Keten ve pamuk, ekoseli güzel bir cekete doğru yaklaşıyorum: 2490 avro. İkizler buna bayılır. İki adet almalıyım, 4980 avro. 9 santim yükseklikte PVC topuklarıyla güzel bir çift sandalet, 1950 avro. Kuzu derisinden parmaksız eldivenler, 650 avro. Çok sade, beyaz seramikten bir saat, 3100 avro. Timsah derisinden hoş bir çanta. Annem buna bayılırdı ama

hiçbir zaman almaya cesaret edemezdi. “Fiyatını öğrenmek için sorunuz.”

“Fiyatını öğrenmek için sorunuz” hangi fiyat aralığında başlar?

Aniden, ismini hep unuttuğum bir aktris çıkıyor butikten. Elllerinde büyük torbalar var. O kadar yakınımdan geçiyor ki parfümünün kokusunu alıyorum. Ağır ve insanın midesini biraz bulandıran bir koku ama son derece çekici. Kapıcı önünde eğiliyor ama kadın bunu fark etmiyor. Dışarıda, şoförü onu görünce acele edip elindeki torbaları alıyor. Kocaman siyah bir arabaya biniyor, siyah camların ardında gözden kayboluyor.

Ne film ama!

Ben de, Jocelyne Guerbette, Arras’ta tuhafiyе dükkânı sahibi kadın olarak, Chanel’in butiğindeki her şeyi satın alabilir, bir şoför kiralayabilir, limuzinde dolaşabilirim. Ama ne uğruna? O aktrisin yüzünde gördüğüm yalnızlık beni ürkütüyor. Bunun üzerine bu rüya mağazayı usulca terk ediyorum. Satıcı kız bana kıbarca, üzgün bir tebessümle gülümsüyor; kapıcı adam bana kapıyı açıyor ama önümde eğilmesine hak kazanamamışım ya da eğildi de ben fark etmedim.

Dışarıda temiz ve serin bir hava var. Arabaların korna gürültüsü, sabırsızlığın tehdidi, sürücülerin birbirlerinin boğazına sarılma arzuları, oradan onlarca metre uzakta Rivoli Sokağı'nda kamikazeleri andıran motorlu ulaklar, her şey beni yeniden sakinleştiriyor. Kalın halılar, samimiyetten uzak reveranslar yok artık. En sonunda, gündelik şiddet. Bayağı acı. Çıkmayan keder. Hoyrat, hayvansı, kimyasal kokular... Tıpkı Arras'ta garın ardında olduğu gibi. Gerçek hayatım.

Tuileries Bahçesi'ne doğru yöneliyorum. Çirkin çantamı, *kasamı*, karnıma doğru sıkıca sarıyorum. Jo, Paris'te yankesicilere dikkat etmem konusunda beni uyardı. Sizi hiç fark etmeden soyan çocuklara dair filmler var. Asla ağlamayan, zar zor hareket eden yeni doğmuş bebekleri olan, daha sonraları Denoral'da veya Hezapneumine'de dövülerek öldürülen dilenciler... Jerome Bosch'un *Hırsız*'ı geldi aklıma. Annem, o tabloya bayılırdı. Tablonun en ufak detayını bile severdi; dolandırıcıların masasındaki küçük Hindistan cevizlerini bile...

Kuzey kısmına doğru iki yanı ağaçlı Diane yolunu çıkıyorum ve küçük bir taş banka yerleşiyorum. Ayaklarıma güneş ışığı vuruyor. Bir anda Parmak

Kız olmak istiyorum. Bu altın birikintisinin içine dalmak. Orada canlanmak. Orada yanıp tutuşmak.

Ne tuhaftır ki otomobiller ve korkunç küçük motosikletlerle çevrili olmalarına, Rivoli Sokağı ile Voltaire rıhtımı arasında sıkışmalarına rağmen, hava partikülleri bana daha berrak ve temiz geliyor. Bunun mümkün olmadığını biliyorum. Bunun hayal gücümün, korkumun bir meyvesi olduğunu biliyorum. Çantamdan bir sandviç çıkarıyorum; bu sabah bana bunu Jo hazırladı, o sırada dışarısı halen zifiri karanlıktı. İki sandviç; biri tonlu, diğeri yumurtalı. Ona, “Yalvarırım yapma, garda bir şey alırım,” dedim ama ısrar etti: “Hepsi hırsız onların. Özellikle de gardakiler... Sana o sandviçleri sekiz avroya satarlar ve benimkinden daha az lezzetli olacaklar. Taze oldukları bile şüpheli.”

Jo’cuğum. Nazik erkeğim. Sandviçin çok lezzetli.

Birkaç metre ötede, Apollon heykeli, önünde Daphne ve onun önünde aynı Apollon’dan bir tane daha. Biraz ileride, Kallipygos Venüs. Bu sıfatın anlamını resim dersi sırasında öğrendiğimi anımsıyorum: Güzel kalçalı. Bakımlı: büyük, yağlı. Benim gibi. Ve işte, Arrashlı biri olarak, güzel popomun üstüne oturmuş, Paris’te Tuileries Bahçesi’nde bir üniversite

öğrencisi gibi sandviç yemekle meşgulüm. Oysaki çantamda bir servet var.

Korkunç bir servet, çünkü bir anda fark ettim ki Jo haklıydı.

Sekiz, on iki, hatta on beş avroya alınan hiçbir sandviç onunki kadar lezzetli olamaz.

Trenimin kalkmasına vakit var. Charles Nodier Sokağı üzerindeki Saint-Pierre pazarına uğrayacağım. Orası, Ali Baba'nın hazinesi gibidir.

Ellerim kumaşların arasına dalmış, parmaklarım organzelerle, ince keçelerle, kenevirlerle, yama işleriyle her temas edişinde titriyor. O güzel reklam filmlerinde olduğu gibi, tüm gece bir Sephora mağazasında kilitli kalan bir kadının hissedeceği türden bir sarhoşluk hissediyorum. Yeryüzündeki tüm altınlar bile bu sersemlik halini satın alamaz. Burada tüm kadınlar güzel. Tüm gözler pırıl pırıl. Bir kumaş parçasına bakıp bir elbise, bir yastık, bir oyuncak hayal ederler. Rüyalardan üretim yaparlar; parmaklarının ucunda dünyanın güzelliği vardır. Gitmeden Bemberg, birkaç polipropilen kolan, pamuktan yılantaşları ve inci rengi ponponlardan satın alıyorum.

Mutluluğun maliyeti 40 avrodan az.

Seyahatin elli dakikası boyunca, TGV'nin camına başımı dayayıp uyukluyorum. Şimdi onlara her şeyi sunabilecek durumdayken, Romain ve Nadine'in herhangi bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyorum kendi kendime. Romain kendi krep dükkânını açabilir. Nadine ise istediği tüm filmleri yapabilir artık; ne de olsa düzgün yaşamak için illaki başarılı olması gerekmeyecek. Ama birlikte yeterince zaman geçirmediğimiz gerçeğini telafi edebilir mi bu durum? Birbirimizden uzakta geçirilen tatilleri, özlemleri, yalnız saatleri ve soğukluğu? Peki ya korkuları?

Para mesafeleri azaltıp insanları birbirine yaklaştırır mı?

Peki ya sen, Jo'cuğum, eğer sen tüm bunları biliyor olsaydın ne yapardın? Söylesene bana, ne yapardın?

Jo beni garda bekliyordu.

Beni görür görmez, adımlarını koşarcasına hızlandırdı. Beni garda kollarının arasına aldı. Bu beklenmedik sevgi gösterisi beni şaşırtmıştı. Neredeyse rahatsız olmuş bir şekilde güldüm. Jo, Jo, neler oluyor? “Jo,” diye mırıldandı kulağıma, “geri döndüğün için mutluyum.”

İşte.

Yalanlar ne kadar büyükse, geldiklerini o kadar zor görürüz.

Kucaklama şiddetini azalttı, eli elime doğru ilerledi ve eve kadar yürüdük. Ona günümün nasıl geçtiğini anlattım. Paris üçüncü bölgedeki toptancı Filagil Sabarent ile bir toplantı uydurdum. Saint-Pierre pazarından satın aldığım muhteşem şeyleri gösterdim ona. “Peki ya sandviçim, yoksa lezzetli değil miydi?” diye sordu. Bunun üzerine ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve boynunu öptüm. Dünyanın en iyisiydi. Senin gibi...

Françoise hızla tuhafiyе dükkânına yöneldi. “İşte!” diye haykırdı. “Çekini almaya gitmiş! Bir kadın. *La Voix du Nord*’da yazıyor, Arras’ta yaşayan birisi ismini gizli tutmak istiyormuş! Bak şuna! İnanabiliyor musun, son dakikayı beklemiş! Ben olsam derhal giderdim, 18 milyonu ödemekten vazgeçmelerinden çok korkardım kesin... Anlıyorsun, değil mi Jo? Venelles’in yüz milyonu değil, orada oynayan on beş kişi vardı ve her birine altı milyon düşmüştü. Burada ise, sadece o kadına 18 milyon düşmüş. 18

milyon, asgari ücretin bin katından daha fazla. Bin yıl diyorum, Jo!” Bu kez söze Danièle girdi. Kıp-kırmızıydı. Üç kahve getirdi. “Aman Tanrım,” diye inledi, “bu ne biçim hikâye böyle. Tütün dükkânının oradan geçtim, kimse kim olduğunu bilmiyor, Jean-Jac’taki kuaför yardımcısı kız bile bilmiyor.” Françoise sözünü kesti. Yakında bir Maserati veya bir Cayenne görürsek anlarınız kim olduğunu. Ama onlar kadın arabası değil ki. Daha ziyade Mini veya Fiat 500 olmalı.” Söze dâhil oldum suratsız bir şekilde.

“Belki de araba almaz, belki hayatında hiçbir şeyi değiştirmeyecektir.”

İkizler kahkahayı bastılar. “Çünkü sen olsun hiçbir şeyi değiştirmedin, öyle değil mi? Aynı yerde, küçük tuhafîye dükkânında, canı sıkılan ve sevgili bulma cesareti bile gösteremeyen ev kadınlarıyla ilgilenmek için kumaş parçaları satardın! Hayır! Sen de bizim gibi yapacaksın, hayatını değiştireceksin, deniz kenarında –belki de Yunanistan’da- güzel bir ev satın alacaksın, kendine güzel bir seyahat armağan edeceksin, bir de güzel bir araba. Çocuklarını şımartacaksın ve kız arkadaşlarını,” diye ekledi Françoise. “Gardırobunu baştan kuracaksın, giysi alışverişi yapmak için Paris’e gideceksin, satın aldığın şeylerin fiyatına asla bakmayacaksın. Ve kendini

suçlu hissettiğin noktada da kanser hastalarına ba-
ğıшта bulunacaksın. Veya kas erimesinden muzdarip
hastalara.” Omuz silktilim. “Tüm bunları hiçbir şey
kazanmadan da yapabilirim,” dedim. “Evet, ama aynı
şey değil,” diye karşılık verdiler, “tamamen farklı
şeyler. Yapamazsın...”

İçeri bir müşteri girdi ve bizi susturdu; kıkır-
damalarımızı kendimize sakladık.

Çantaların saplarına küstahça baktı, bir tanesini
eliyle yokladı; sert Manila keneviriydi. Ardından,
geriye döndü ve bana Jo hakkındaki havadisleri
sordu. Kadının içini rahatlattım ve kendisine te-
şekkür ettim.

“Umarım yeleğim hoşuna gitmiştir,” dedi, “ahşap
düğmeli yeşil bir yelek.” Ardından, büyük kızının
hastanede olduğunu, o hain grip virüsü yüzünden
ölmek üzere olduğunu söyledi hıçkırıklar içinde. Ne
yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemedim. “Blogunuzda
ne güzel sözleriniz var, Jo! Ona güle güle demek için
ne söylemeliyim sizce? Bana söyleyeceğim sözcükleri
verebilir misiniz? Lütfen.”

Daniële ve Françoise donakalmışlardı. Ellerinde
on sekiz milyonları olsa bile, hepimizin teker teker on

sekiz milyonumuz olsa bile, bu anne için elimizden hiçbir şey gelmezdi.

Hastaneye vardığımızda büyük kızı yoğun bakıma götürülmüştü.

İkramiye çekini, eski bir ayakkabının iç tabanına gizlemiştim.

Bazen, geceleri Jo'nun horlamasını bekleyip yataktan kalkıyor, ayakkabı dolabına kadar gidiyor, elimi ayakkabının içine daldırıyor ve kâğıttan hazineyi çıkarıyordum. Ardından kendimi banyoya kilitliyor, banyo küvetine oturup çeki açıyor ve ona bakıyordum.

Sayılar başımı döndürüyordu.

On sekiz yaşına bastığım gün, babam bana iki bin beş yüz avro vermişti. “Bu çok büyük bir

para,” demişti bana. “Bununla dairenin teminatını ödeyebilirsin, güzel bir tatil yapabilirsin, istediğin kitapları satın alır, eğer tercih edersen küçük bir otomobil sahibi bile olabilirsin.” Kendimi çok zengin olmuş gibi hissetmiştim. Bugün ise, aslında onun verdiği güvenle zengin olduğumu anlıyorum. Ki bu en büyük zenginlikti.

Bu bir klişe, biliyorum. Ama doğru.

Babamı altı dakikalık bir zamana hapseden beynindeki o damar sorunu yaşanmadan önce, Arras’tan dört kilometre ötedeki Tilloy-les-Mofflaines’de ADMC adındaki kimyasal fabrikasında yirmi seneden fazla çalışmıştı. Didesil amonyum klorür ve flutaraldid üretimini denetliyordu. Annem, eve gelir gelmez duş almasını istiyordu. Babam ise gülümsüyor ve bu ricaya iyi niyetle karşılık veriyordu. Her ne kadar glutaraldehid suda çözünür olsa da, didesil klorür öyle değildi. Ama evdeki domatesler hiçbir zaman maviye dönmedi, yumurtalar hiçbir zaman infilak etmedi ve sırtımızda böceklerle özgü dokungaçlar çıkmadı. Marsilya sabunu muhtemelen mucizeler yaratıyordu.

Annem, ilkokul sınıflarına resim dersi veriyor ve çarşamba akşamları Güzel Sanatlar Müzesi’nde

canlı model kullanılan bir resim atölyesi düzenliyordu. Kalemı büyüleyici bir şekilde kullanıyordu. Aile fotoğraf albümümüz, bir resim karnesi gibiydi. Çocukluğum, bir sanat eserini andırıyordu. Annem güzeldi ve babam onu severdi.

Şu lanetli çeke baktım; o da bana bakıyordu.

Ve beni suçluyordu.

Bilirim ki insanlar ebeveynlerini hiçbir zaman yeterince şımartmazlar ve bunun bilincine vardıklarında artık çok geç kalmışlardır. Romain'e göre, artık cep telefonunun hafızasındaki bir telefon numarasından, Bray-Dunes'te tatil anılarından ve Somme kaphçasındaki birkaç pazar gününden ibarettim. Tıpkı benim ebeveynlerimi hiç şımartmamış olmam gibi o da beni şımartmıyordu. İnsan hatalarını her zaman bir sonrakine aktarır. Nadine ise farklı. Konuşmaz. Verir. Onun şifrelerini çözmeyi öğrenmek ve onu anlamaksa bize kalır. Geçen Noel'den bu yana bize internet üzerinden Londra hakkında çektiği kısa filmleri gönderiyor.

En sonuncusu bir dakika sürdü.

Tek bir plan ve biraz şiddet içeren zımlar var. Bir garda, Viktorya İstasyonu'nda, yaşlı bir kadın görülüyor. Saçları beyaz. Kocaman bir kartopunu

andırıyor. Bir trenden inmiş. Birkaç adım atıyor, ardından, çok ağır olan valizini yere bırakıyor. Çevresine bakıyor. Etrafından kalabalıklar akıyor; tıpkı suyun çakıl taşlarının üzerinden aktığı gibi. Ardından, bir anda tek başına kalıyor. Ufacık, unutulmuş... Kadın aktris, kalabalık ise figüran topluluğu değil. Bu, gerçek bir görüntü. Gerçek insanlar. Gerçek bir hikâye. Sıradan bir yenilgi. Müzik olarak ise, Nadine, Mahler'in beşinci senfonisinden *adagietto*'yu seçmiş ve böylelikle de bu dakikayı, terk edilmişliğin acısına dair o ana kadar gördüğüm en çarpıcı dakikaya dönüştürmüştü. Kaybetmenin, korkmanın, ölümün acısı...

Çeki yeniden katladım. Yumruğumun içine bastırdım.

Zayıflamaya başladım.

Sanırım sebebi stres... Öğle vakti eve dönmüyor, tuhafiye dükkânında kalıyorum. Öğle yemeği yemiyorum. İkizler endişeleniyorlar; geç kalmış hesapları, çözülmesi gereken siparişleri, blogumu bahane ediyorum. Artık günde sekiz bine yakın ziyaretçim var. Blogumun üzerinden reklam verilmesini kabul ettim ve kazandığım parayla Mado'nun maaşını ödeyebilirim. Geçen ay büyük kızı yoğun bakımda kaptığı akciğer enfeksiyonunun ardından öldüğün-

den beri Mado'nun boş zamanı var. Artık çok fazla sayıda sözcüğü var. Fazlasıyla aşk var içinde. Gerek-siz işlerle, artık hiçbir zaman yapmayacağı yemek tarifleriyle (armutlu kiş, esmer şekerli bisküvi gibi) uğraşiyor; hiçbir zaman sahip olmayacağı torunları için tekerlemeler öğreniyor. Halen arada sırada bir cümlelerin tam orta yerinde veya bir şarkı işittiğinde veya içeri bir genç kız girip annesi için ince şerit veya grogen kumaş istediğinde ağlamaya başlıyor. Artık bizimle birlikte çalışıyor. *Onaltınparmak* üzerinden bırakılan mesajlara cevap yazıyor; internet üzerinden küçük bir satış sitesi açmayı denediğimiz günden beri siparişleri alıp takibini yapıyor. Büyük kızının ismi Barbara'ydı. Romain ile aynı yaşıydı.

Mado ikizlere bayılıyor. “Onlar birer çılgın,” dedi bana bir keresinde, “ama pek *ciksler*.” Blog konusunda bana yardım etmeye başladığından beri, gençlere özgü sözcükler kullanmaya başlamıştı.

Bombastik bir enerji!

Her çarşamba, Danièle ve Françoise ile öğle yemeğine çıkıyor. Taillerie Sokağı'ndaki Deux Frères restoranına gidiyorlar. Bir salata, bir Perrier marka soda, bazen bir kadeh şarap siparişi veriyorlar; ama kızlar loto oynamayı asla ihmal etmiyor; sihirli sayıları

araştırırken belleklerinin altını üstüne getiriyorlar. Bir yaş günü. Âşığıyla buluşma tarihi. İdeal kiloları. Sosyal Güvenlik numaraları. Çocukluk evlerinin kapı numarası. İlk öpücüğün tarihi. Teselli bulmamış ve unutulmamış bir tasanın tarihi. Artık yanıt vermeyen bir telefon numarası.

Her çarşamba günü öğleden sonra dükkâna geri döndüğünde Mado'nun gözleri ıslıl ıslıl ve loto bilyeleri gibi yusuvarlaktır. Ve her çarşamba günü öğleden sonra bana şöyle der: "Ah Jo, Jo, o parayı bir kazansam, ah o parayı bir kazansam, neler yapabileceğimi aklınız hayaliniz almaz!"

Ve bugün ilk kez, ona sordum: "Ne yaptınız, Mado?"

"Bilmem," diye karşılık verdi. "Ama muhteşem olurdu."

Bugün kendi listemi hazırlamaya başladım.

İhtiyaçlarımın listesi.

Giriş masası için bir lamba.

Bir askılık (bistrolara özgü).

Anahtarları ve gelen postayı düzenlemek için bir tür düz tabak. (Cash Express'ten belki de?)

İki teflon tava.

Yeni bir mikrodalga fırın.

Bir adet sebze öğütücü.

Bir adet ekmek bıçağı.

Bir vekilharç. (İnsanın on sekiz milyonu olduğunda ne eğlenceli bir şey!!!!)

Toz bezleri.

Bir adet düdüklü tencere.

Odamız için iki çift çarşaf.

Bir adet kuş tüyü yatak ve yatak örtüsü.

Banyo için kaymayı önleyici bir adet kilim.

Bir adet duş perdesi (çiçeksiz!).

Küçük bir ecza dolabı (duvara asılan).

Yakını büyüten bir adet ışıklı ayna. (İnternette görmüştüm. Fiyatı, 62,56 avroydu. Teslimat ücreti hariç.)

Yeni bir cımbız.

Jo için terlik.

Kulak tıparları. (Horlayan kişi yüzünden!)

Nadine'in odasına yeni bir kilim.

Yeni bir çanta. (Chanel mi? Dior'a da bakılabilir.)

Yeni bir manto. (Rouille Sokağı'ndaki Carroll'a yeniden bakılmalı. %30 yün, %70 alpakadan güzel bir manto vardı. Çok rahattı. Beni zayıf gösteriyordu. 330 avro.)

Bir adet Blackberry (blog için).

Londra'ya gitmek için bir adet tren bileti. (Jo ile. En az iki günlüğüne.)

Mutfak için küçük bir radyo.

Yeni bir ütü sehpası.

Bir adet ütü (Auchan'da görmüştüm. Merkezî buhar sistemli güzel bir Calor olabilir. Fiyatı 300,99 avroydu).

Bir adet yağ çözücü ve saçlarım için bir adet bakım maskesi. (Marionnaud'da, fiyatları ise sırasıyla 2,90 ve 10,20 avro.)

Senyör'ün Güzeli kitabı. (Yeniden okunmalı. Brunet'de Folio yayınevinden çıkan baskısını görmüştüm.)

Ahmaklar İçin Kişisel Muhasebe.

Jo için don ve çorap.

Bir düz ekran TV (???)

James Bond'un tüm filmlerinin DVD serisi. (???)

Gazeteci yeniden geldi.

Beraberinde kruvasanlar ve küçük bir ses kayıt cihazı getirmişti. Bu kez başımdan savamazdım.

Hayır. Tüm bunların nasıl başladığını bilmiyorum. Evet, tutkumu paylaşmak istedim. Hayır, bunun kadınları bu denli ilgilendireceğini gerçekten de hiç düşünmemiştim. Hayır, *Onaltıncı parmak*, satmak üzere yapılmış bir proje değildi. Para için yapmadım. Hayır, paranın bu tür şeyleri satın almayacağına inanıyorum. Evet, doğru, reklamdan para kazanıyorum. Bir ilave maaşı, Mado'nun maaşını ödememi sağlıyor.

Evet, benim hoşuma gidiyor ve evet, bundan gurur duyuyorum. Hayır, işim başımdan aşkın değil ve yine hayır, gerçek anlamda bir başarıdan söz edemeyiz. Evet, başarı tehlikeli bir şeydir; özellikle de insanın kendinden şüphe duymaya başlamasıyla birlikte. Ah evet, kendimden her gün şüphe duyuyorum ben. Hayır, kocam bana blog konusunda hiç yardım etmez. Malzemelerin nasıl depolanacağı konusunda bana fikir verir; evet, çünkü satışlar iyi gidiyor. Hatta dün Moskova'ya bir kutu kanaviçe gönderdik. Moskova mı? Gülüyorum. Toulouse'da, Canal du Midi'ye yakın bir mahalledir. Ah. Hayır,

bir mesaj vermek istemiyorum. Sadece zevk ve sabır işi bu. Evet, geçmişten gelen her şeyin modasının geçtiğini düşünmüyorum. Kendine bir şeyi yakıştırmak, buna vakit harcamak önemli. Evet, her şeyin çok hızlı gittiğini düşünüyorum. Çok hızlı konuşuyoruz. Düşündüğümüzde, çok hızlı düşünüyoruz! Elektronik postaları, SMS'leri ikinci kez okumadan gönderiyoruz; yazım dilinin zarafetini, nezaketini, şeylerin anlamını yitiriyoruz. Facebook'ta kusarken çekilen fotoğraflarını paylaşan çocuklar gördüm. Hayır, hayır, ilerlemeye karşı değilim; sadece insanların birbirinden daha çok tecrit edilmesinden endişe ediyorum. Geçen ay genç bir kız ölmek istedi; bu durumdan 237 arkadaşını önceden haberdar etti ve kimse ona yanıt vermedi. Pardon? Evet, kız öldü. Kendini astı. Kimse, yirmi dakika boyunca korkunç acılar çekeceğini söylememişi ona. İnsan her zaman için acılarından kurtarılmak ister ama boğulma iniltilerine yanıt veren tek şey sessizliktir. Dolayısıyla, illaki bir formül istiyorsanız, *Onaltınparmak*, bir elin parmakları gibidir. Kadınlar parmaklardır, el ise tutkudur. "Bu sözünüzü aktarabilir miyim?" Hayır, hayır, çok gülünç oldu bu. "Tam tersine, bence çok etkileyici. Güzel bir imaj verir."

Ardından ses kayıt cihazını durdurdu.

“Makalem için elimde bir sürü mükemmel şey olduğuna inanıyorum, size teşekkür ederim, Jo. Ah, son bir soru. Lotoda on sekiz milyon kazanan Arras sakini kadından söz edildiğini işittiniz mi?” Bir anda irkildim. “Evet.” “Şayet o kişi siz olsaydınız, o parayla ne yapardınız?” Ne yanıt vereceğimi bilemiyordum. Devam etti. “*Onaltıncı parmak*’ı mı geliştirdiniz? Dul kadınlara mı yardım ederdiniz? Bir vakıf mı kurardınız?” Dilim dolaştı.

“Ben... ben... bilemiyorum. Daha önce hiç başıma gelmedi. Ve ayrıca, biliyorsunuz ben bir azize değilim. Basit bir hayatım var ve hayatımı bu şekilde seviyorum.”

“Jo, size teşekkür ederim.”

“Babacığım, on sekiz milyon kazandım.”

Babam bana baktı. Kulaklarına inanamamıştı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ve kahkahaya dö-nüş-tü. İlk başlarda gergin olan kahkaha, ardından mutluluğa döndü. Gözlerinde parıldayan küçük gözyaşlarını sildi. Bu harika bir şey, küçük kızım, mutlu olmalısın. Annene söz ettin mi bundan? Evet, anneme söyledim. Ve tüm bu parayla ne yapacaksın, Jocelyne, bir fikrin var mı? İşte sorun da bu ya,

babacığım, bilmiyorum. Nasıl bilmiyorsun? Herkes böylesi bir meblağla ne yapacağını bilir. Yeni bir hayatın olabilir. Ama, ben hayatımı seviyorum, babacığım. Eğer bilseydi Jo'nun beni ben olduğum için seveceğine inanıyor musun? "Sen evlendin mi?" diye sordu bana. Gözlerimi yere indirdim. Kederimi görmesini istemedim. Çocukların var mı, tatlım? Eğer varsa, onları şımart; insan çocuklarını hiçbir zaman yeterince şımartmıyor. Ben seni şımartıyor muyum, Jo? Evet babacığım, her gün. Ah, harika o zaman. Anneni ve beni güldürüyorsun. *Monopoly* oyununda hile yaptığında ve 500 biletinin, 5'li biletlerinin arasında olduğuna yemin ettiğinde bile. Annen seninle olmaktan mutlu oluyor. Her akşam eve döndüğünde ve hatta anahtarının delikte döndüğünü işittiği anda, çok güzel bir jesti oluyor: Kulağının arkasına attığı saç tutamını geri alıyor ve kaçamak gözlerle aynaya bakıyor. Malum, sana güzel görünmek istiyor. Kendisini, senin hediyen olarak görmek istiyor. Senin Güzel'in, senin Şanslı Kul'un olmak istiyor. Annenin geleceğine inanıyor musun? Çünkü bana gazete ve tıraş köpüğü getirmesi lazım. Ah, iyi, iyi. İsminiz nedir?

Kısa sürüyor şu lanet olası altı dakika...

O hafta sonu Jo beni Touquet'ye götürdü. Biraz daha kilo kaybetmiştim ve bu durum onu endişelendiriyordu. “Aşırı çalışıyorsun,” dedi. “Tuhafiye dükkânı, blog, Mado’nun derdi, tasası. Dinlenmen lazım.”

Mütevazı Foret Otel’nde bir oda ayırdı. Oraya öğleden sonra dört gibi geldik.

Otobanda bizi yedi tane farklı Porsche Cayenne solladı ve her defasında onun çaktırmadan attığı

bakışı fark ettim. Küçük hayal kıvılcımları. Her zaman olduğundan daha çok parıldıyorlardı.

Nemli banyoda yıkandık, kendimize geldik, ardından Saint-Jean Sokağı'nı izleyerek plaja indik. Bana Chat Bleu markalı birkaç çikolata aldı. "Sen delisin," diye fısıldadım kulağına. "Güçlenmen gerek," dedi gülümseyerek, "çikolatanın içerisinde magnezyum var ve o da strese karşı birebir." Jo, her şeyi de biliyorsun.

Dışarıda yeniden elimi tuttu. "Sen harika bir kocasin, Jo. Bir ağabeyi, bir babayı, bir kadının gereksinim duyabileceği tüm erkekleri kendinde topluyorsun."

Hatta düşmanını bile. Bu durumdan korkuyorum.

Uzun süre plajda yürüdük.

Yanı başımızdan vızır vızır yelkenliler geçiyordu; yelkenleri ses çıkarıyor ve her defasında yerimden sıçramama sebep oluyordu. Tıpkı çocukken yaz aylarında anneannemin evinin yakınlarında kırlangıç sürülerinin alçak uçuş yaptığı zamanlardaki gibi... Sezon dışında Le Touquet bir kartpostalı andırıyordu. Emekliler, labrador, kavalye cinsi köpekler ve bazen de bir çocuk pusetiyle dolaşan birkaç genç kadın. Sezon dışında Le Touquet sanki zamanın dı-

şında kalıyordu. Rüzgâr yüzümüzü okşuyor, tuzlu hava cildimizi kurutuyordu; soğuktan titriyorduk ve huzur içerisindeydik.

Eğer bilseydi, gürültü patırtı olurdu; savaş çıkardı aramızda. Eğer bilseydi, sıcak kumlu, mayhoş kokteyllerin satıldığı, güneşin altında parıldayan adalar mı isterdi benden? Devasa bir oda, tertemiz çarşafklar ve şampanya kadehleri mi yoksa?

Bir saat daha yürüdük; ardından otelimize döndük. Jo, bar bölümünde durdu, alkolsüz bira siparişi verdi. Ben ise duş almak üzere yukarıya çıktım.

Banyonun aynasında çıplak vücudumu seyrettim. Vücudumdaki şişkinlik inmişti ve kalçalarım gözüme daha ince gelmişti. İki kilo arasında gidip gelen bir vücudum var. Belirsiz bir vücut. Ama, onu yine de güzel bulurum. Heyecan verici. Çiçek açacağını haber veren bir vücut. Yepyeni bir kırılganlık.

Kendi kendime şöyle dedim: Şayet çok zengin olsaydım, vücudumu çirkin bulurdum. Her şeyi sil baştan elden geçirmek isterdim. Memelerimi büyütme. Yağlarımı aldırma. Karın bölgesine estetik. Kol gerdirmesi. Ve belki de hafif bir göz kapağı ameliyatı.

Zengin olmak, çirkin olan ne varsa görmek demek; çünkü her şeyi değiştirebileceğimiz kibrine kapılırız. Bunun için para vermek yeterlidir.

Ama ben zengin değilim. Elimde sadece, sekize katlanmış ve bir ayakkabının içine saklanmış on sekiz milyon beş yüz kırk yedi bin üç yüz bir avro ve yirmi sekiz sentlik bir çek var. Sadece zengin olma fırsatım var. Başka bir hayat mümkün. Yeni bir ev. Yeni bir televizyon. Onlarca yeni şey.

Ama hiçbir şey farklı olmayacak.

Daha sonra, kocamı restoranda buldum. Bir şişe şarap siparişi vermişti. Kadeh tokuşturduk. “Hiçbir şey değişmesin ve her şey böyle devam etsin,” dedi. Hiçbir şey farklı olmayacak.

Teşekkürler, yukarıdaki güç! Çeki bana hâlâ bozdurtmadığın için...

A rzularımın listesi.

Jo ile yalnız bir tatile çıkmak. (Sourire'de kamp değil. Belki Toskana'ya?)

Babamın odasının değiştirilmesini rica etmek.

Romain ve Nadine'i annemin mezarına götürmek. (Onlara annemden söz etmek. Onun meyveli keklerini anlatmak, mmm.)

Saçlarımı kestirmek.

Kırmızı, seksi iç çamaşırı almak. (Jo, seni çıldırtacağım!)

Henüz tükenmeden Caroll'daki mantoyu almak.
ÇABUK!!

Salonun dekorasyonunu baştan elden geçirmek.
(Düz ekran???)

Garajın kapısını otomatik ve büyük bir kapıyla değiştirmek.

Paris'te Taillevent'da öğle yemeği (Elle à Table'da burası hakkında bir övgü yazısı okumuştum.)

İkizlerle birlikte baharatlı ekmek üzerine kaz ciğeri ve hoş şaraplar eşliğinde, erkeklerden bahsederek geçirilen bir gece.

Jo'dan avludaki çöp kutuları için ayrı bir yer yapmasını istemek. (Geri dönüşümden nefret ediyorum!!!)

Etretat'ya geri dönmek.

Nadine ile birlikte Londra'da bir hafta geçirmek.
(Onun hayatını paylaşmak. Ona yakınlık göstermek. Ona Küçük Prens'i okumak. Aman Tanrım, delirmiş olmalıyım!)

Romain'e, geçen Noel günü bize tanıştırdığı kız arkadaşını çirkin, kaba ve gerçekten çirkin bulduğumu söyleme cesareti bulmak. (Ona para göndermek.)

*Bir spa'da bakım. (Ayak gıdıklamaları. Eshe-
derm mi? Simone Mahler mi?) Kendimle ilgilenmek.
Haydi! Artık evde kimse yok!*

Daha iyi yemek yemek.

Rejim yapmak. (Her ikisi birden.)

*Jo ile bir sonraki 14 Temmuz'da Hint Yazı'nda
dans etmek.*

James Bond'un DVD setini satın almak. (???)

*Gazeteci kızı öğle yemeğine davet etmek. (An-
nesine bir hediye almak.)*

Chanel marka bir çanta.

Louboutin.

*Hermes. (Onlarca fuları açıp bakmak ve yüzünü
buruşturmak. "Düşüneceğim!" demek.)*

Seiko marka bir saat almak.

*Herkese on sekiz milyonu kazanan kişinin ben
olduğumu söylemek. (On sekiz milyon beş yüz kırk
yedi bin üç yüz bir avro ve yirmi sekiz sent, tam
tamına.)*

*Kıskanılmak. (En sonunda!!!) (Arzularımın lis-
tesine "kıskanılmak" yazmak da ne tuhaf, değil mi!)*

*Porsche mağazasına gitmek. (Lille? Amiens?)
Cayenne modelinin broşürlerini istemek.*

En az bir kez Johnny Hallyday konserine gitmek. Adam henüz hayattayken...

GPS'li bir 308. (???)

Güzel olduğumun söylenmesi.

Neredeyse bir sevgilim olacaktı.
Nadege'in ölü doğmasından hemen sonra. Jo'nun evdeki eşyaları kırdığı, her akşam sekiz-dokuz bira içip Radiola'nın karşısında sızmayı bıraktığı sıralarda...

İşte tam o sırada bana kötü davranmaya başlamıştı.

Hıyarın teki olmuştu. Çirkin birine dönüşmüştü. Bir kadının bir erkekte nefret edeceği tüm özellikleri kendinde toplamıştı: Kaba saba, bencil ve şuursuzdu.

Ama görünüşte sakın duruyordu. Özünde ise bir hıyardı.

Hayır, Jo'yu acımasız kılan kanaatkârlığıydı. Bunu, ilk başlarda, "sütten" kesilmesine bağlamıştı. Bir düzine birasını, iki misli Tourtel ile değiştirmişti. Etiketin üzerinde küçük harflerle yazıldığına bakılırsa o meşhur %1'lik alkolle eksikliğini hissettiği sarhoşluğu yakalamak için o kadar çok içiyormuş gibiydi. Ama şişelerin ve benliğinin dibinde sadece bu kötülük vardı. Ağzının içinde çürüyen sözcükler: "O kocaman cüssen yüzünden Nadege havasızlıktan boğuldu." "Her oturduğunda onu boğuyordun." "Be-beğim öldü, çünkü onunla ilgilenmedin." "Vücudun bir çöp kovası, zavallı Jo, mide bulandıran kocaman bir çöp kovası." "Dişi bir domuza benziyorsun. Sen dişi bir domuzsun. Lanet olası dişi bir domuz."

Sürekli ağağlanıyordum.

Yanıt vermiyordum. Onun da korkunç bir ıstırap içerisinde olduğunu telkin ediyordum kendi kendime. Küçük kızımızın ölümünün onu delirttiğini ve bu deliliği bana yönelttiğini söylüyordum. Kapkaranlık bir sene olmuştu; aksilikler eksik olmamıştı. Geceleri kalkar, yumruklarını büzmüş şekilde uyuyan Nadine'in odasına ağlamak için gelirdim. Jo'nun beni iştmesini, bana yaptığı kötülüğü görmesini istemiyordum. Bu

utancı yaşamak istemiyordum. Çocuklarla kaçmayı yüz kez düşünmüştüm ve her defasında tüm bunların geçeceğini söylemiştim kendi kendime. Bu ıstırabın hafifleyeceğini, uçup gideceğini, bizi terk edeceğini... Bazen öylesine ağır kederler vardır ki onların bizi bırakıp gitmesini sağlamak zorunda kalırız. Hepsini kendimizde tutamayız. Kollarımı karanlığa doğru uzatıyor ve annemin gelip bu karanlığı yok etmesini umut ederek kollarımı iki yana açıyordum. Annemin sıcaklığının çevreye yayılması, üzerimizdeki kara bulutların beni ele geçirmemesi için dua ediyordum. Ama kadınlar, erkeklerin kötülükleri karşısında her daim yalnız kalırlar.

Eğer o dönemde ölmemişsem, bunun sebebi, küçük ve sıradan bir cümledir. Ve o cümleyi söyleyen kişinin sesi. Ve o cümlenin çıktığı ağız. Ve o ağzın gülümsediği güzel surat.

“İzin verin de size yardımcı olayım.”

Nice, sene 1994.

Nadege’in cansız bedenini toprağa vermemizin üzerinden sekiz ay geçmiş bile. Beyaz lakeden korkunç bir tabut. Mezar taşının üzerinde kanatlarını açmış granitten iki güvercin. Kusmuştum; tüm bunlara

katlanamamıştım. Doktor Caron, bana ilaçlar yazdı. Ardından da istirahat verdi. Sonra da temiz hava.

Haziran ayıydı. Jo ve çocuklar Arras'ta kalmışlardı. Fabrika, okuldaki derslerin son dönemi, bensiz geçirdikleri akşamlar, mikrodalgada ısıtılan yemekler, izlenen video kasetler, insanın annesi yokken izlemeye cesaret edebildiği türden saçma sapan filmler, annenin yakında geleceğinin, her şeyin düzeleceğinin kendi kendine telkin edildiği akşamlar... Küçük çaplı bir matem havası.

Doktor Caron'a Jo'nun acımasızlığına tahammül edemediğimi söylemiştim. Hiçbir zaman ağzımdan çıkmayan sözcükler sarf etmiştim. Zayıflıklar, bir kadının korkuları. Büyük kaygılarımdan söz etmiştim. Utanmıştım, âdeta taşlaşmıştım. Ağlamış, kusmuş, onun yaşlı ve kemikli kollarına –bir nevi kısıkaçlarına- sığınmıştım.

Kocamdan öğrendiğim için ağlamıştım. Katil bedenimi yaralamıştım; et bıçağının sivri ucu, ön kollarımda çizgiler atmıştı. Suçlu olan kanıma bulamıştım yüzümü. Çıldırılmıştım. Jo'nun acımasızlığı beni mahvetmişti; gücümü tüketmişti. Onu susturmak için kendi dilimi kesmiş, onu artık işitmemek için kulaklarımı söküp atmıştım.

Ayrıca, Doktor Caron o pis kokan nefesiyle, “Sizi tek başınıza üç haftalığına tedaviye gönderiyorum, sizi ben kurtaracağım, Jocelyne,” dediğinde, o pis nefesinden sanki ışık huzmeleri saçılmıştı etrafa...

Ve gitmiştim.

Nice, Sainte-Geneviève Merkezi. Dominik rahibeleri çok sevimliydi. Gülümsemelerine bakılırsa, hiçbir insani korkuyu hissetmedikleri ve her şeyi affedebildikleri söylenebilirdi. Yüzleri aydınlıktı; çocukluğumuzda kilise dua kitaplarının arasındaki küçük ayraçların üzerindeki azizeleri andırıyorlardı.

Odamı, annem olacak yaşta bir kadınla paylaşıyordum. O ve ben, rahibelerin söylediğine bakılırsa, *hafif* hastalardık. Dinlenmeye ihtiyacımız vardı. Kendimizi bulmamız gerekiyordu. Kendimizi keşfetmemiz. Kendi değerimizi yeniden fark etmemiz. Kendimizle barışmamız, nihayetinde. *Hafif* hasta statümüz, dışarı çıkmamızı da mümkün kılıyordu.

Her öğleden sonra, siestanın ardından, plaja kadar yürüyordum.

Yassı çakıllarla kaplı, hiç de rahat olmayan bir plaj. Deniz olmasaydı terk edilmiş bir toprak bile sanılabilirdi. Orada bulunduğum saatlerde, suyu seyrederken, güneş de sırtımdan vururdu. Krem sürerdim. Ama kollarım çok kısaydı.

“İzin verin de size yardımcı olayım.”

Kalbim bir anda hızlı hızlı çarptı. Geriye döndüm.

İki metre ötemde oturuyordu. Üzerinde beyaz bir gömlek, bej bir pantolon vardı. Ayakları çıplaktı. Siyah gözlükleri olduğu için gözlerini göremiyordum. Ağzını görüyordum. O gözü pek sözcüklerin çıktığı, meyve renkli dudakları... Gülümsüyorlardı... Ve kadının cinsinin soyaçekim sonucu oluşmuş o temkinli ruh hali o anda bende de ortaya çıktı:

“Olmaz.”

“Olmayan ne? Size yardımcı olmam mı, yoksa sizin bunu kabul etmeniz mi?”

Aman Tanrım, kızarmıştım. Hızla gömleğimi kaptım ve omuzlarımı kapattım.

“Ben de tam gitmek üzereydim.”

“Ben de,” dedi.

Yerimizden kıpırdamadık. Kalbim güm güm atıyordu. Yakışıklıydı ve ben güzel değildim. Gönül avcısı olduğu belliydi. Kadınlarla yatıp kalkmaya odaklanmış birine benziyordu. Pisliğin tekiydi, buna emindim. Arras'ta kimse size bu şekilde yaklaşmazdı. Hiçbir erkek, eğer evliyseniz sizinle bu kadar rahat konuşmaya cesaret edemezdi. Her halükârda, herhangi biriyle birlikte olsanız bile yapmazdı. O ise,

tam tersiydi. Kapıyı çalmadan içeri giren cinsten. Bir omuz darbesiyle. Ayakları kapının eşiğinde. Ve ben de bundan hoşlanmıştım. Ayağa kalktım. O zaten ayaktaydı. Bana kolunu uzattı. Ona yaslandım. Parmaklarım, bronzlaşmış teninin sıcaklığını hissetti. Tuz, teninin üzerinde beyaz izler bıraktı. Plajdan ayrıldık. Promenade des Anglais boyunca yürümeye başladık. Aramızda ancak bir metre vardı. Biraz ileride, Negresco'nun karşısına geldiğimizde, eliyle dirseğimi kavradı; beni –sanki gözlerim görmüyormuş gibi- bulduğum yerde döndürdü. Bu baş dönmesi halini severim. Gözlerimi uzun süre kapalı tuttum; tamamen onun yönlendirmesine bıraktım kendimi. Otele girdik. Kalbim küt küt atıyordu. Mantiğımı yitirmiştim. Beni bu hale getiren neydi? Tanımadığım biriyle yatacak mıydım? Deli olmalıydım.

Ama gülümsemesi beni teskin etti. Ardından da sesi...

“Gelin. Size çay ikram edeyim.”

İki adet Orange Pekoe siparişi verdi.

“Hafif bir çaydır. Seylan'dan gelir. Öğleden sonra içmek için çok uygundur. Daha önce Seylan'a gitmiş miydiniz?”

Gülümsedim. Gözlerimi eğdim. On beş yaşında. Taze bir genç kız...

“Hindistan’dan en fazla elli kilometre ötede, Hint Okyanusu’nda bulunan bir adadır. 1972 yılında ismi Sri Lanka olarak değişti, ne zaman ki...”

Sözünü kestim.

“Bunu niçin yapıyorsunuz?”

Orange Pekoe fincanını masaya zarifçe koydu. Ardından yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Az önce sizi plajda arkadan gördüm ve vücudunuzun yapayalnız oluşu beni çok sarstı.”

Yakışıklıydı. *Kadın Parfümü* filmindeki Vittorio Gassman’ı andırıyordu.

Bunun üzerine yüzümü onun yüzüne doğru uzattım; dudaklarım onun dudaklarını aradı ve buldu. Bu, nadir, beklenmedik bir öpücüktü: Hint Okyanusu tadında, ılık bir öpücük. Etkisini devam ettiren, her şeyi ifade eden bir öpücüktü; benim eksikliklerim, onun arzuları, benim ıstıraplarım, onun sabırsızlıkları. Öpücüğümüz, benim kendimden geçmem, intikam almam demekti. Sahip olmadığım her şeyi temsil ediyordu: ortaokul ikinci sınıftaki Fabien Derôme’u, *Hint Yazı*’nda dans ettiğim çekingen partnerimi, ulaşmaya asla cesaret etmediğim Philippe de Gouverne’i, Solal’ı, beyaz atlı prensi, Johnny Depp’i ve implantlarını yaptırmadan önceki Kevin

Costner'ı, kızların rüyasını kurduğu tüm öpücükleri temsil ediyordu. Yabancıyı hafifçe ittim.

“Hayır,” diye mırıldandım.

Israrcı olmadı.

Eğer sırtımdan bakarken ruhumu da okuyabilmiş olsaydı, gözlerime şu anda baktığında kendimden bile ne denli korktuğumu anlardı.

Ben sadık bir kadınıym. Jo'nun kötülüğü, bu kuralımı bozmam için yeterli bir gerekçe değil. Yalnızlığım, yeterli bir gerekçe değil.

Ertesi gün Arras'a geri döndüm. Jo'nun öfkesi dinmişti. Çocuklar tost hazırlamışlar ve *Mutluluğun Melodisi* filmini kiralamışlardı.

Ama hiçbir şey, asla bu kadar basit değildir.

L'*Observateur de l'Arrageois*'da yayımlanan makaleden beri, çılgınca bir tempo söz konusu.

Tuhafiye dükkânı bir an bile boş kalmıyor. *Onaltıparmak*, günde on bir bin ziyaretçi çekiyor. Küçük satış sitemizden günde kırkın üzerinde sipariş veriliyor. Her sabah 30 adet özgeçmiş alıyorum. Telefon bir an olsun susmuyor. Okullarda dikim atölyeleri, hastanelerde nakış kursları açmamı talep ediyorlar. Bir düşkünler evinden, onlara triko, basit şeyler,

eşarplar, çoraplar örmeyi öğretmem yönünde bir istek geliyor. Şehir merkezindeki hastanenin çocuk onkolojisi departmanı, benden neşeli boneler dikmemi istiyor. Bazen de iki veya üç parmaklı eldivenler. Mado'nun işi başından aşkın; bilgisayarın başına geçmiş. Onun sağlığından her endişelenişimde, sinirli ve ağzının şeklini bozan bir gülümsemeyle bana yanıt veriyor: "Jo, eğer ara verirsem düşerim; eğer düşersem her şey düşer. Dolayısıyla beni durdurmayın, beni itin, beni itin, Jo, rica ediyorum." Doktor Caron'a gideceği, daha fazla somon yiyeceği ve hayata dört elle sarılacağı konusunda bana söz verdi. Jo ise, akşamına, şeflik sınavı için bilmesi gereken besin güvenliği kuralları ve soğuk zincir ilkesini ezbere anlattı. *"Çok düşük ısıda çabucak donan besinler, 'dondurma' denen bir sürece tabidir. Azami kristalleştirme, bu süreçte gereğince hızlı gerçekleştirilir ve bunun sonucunda –termik stabilizasyonun ardından- -18 °C'nin altında veya eşit değerlerde kesintiye uğratılmaksızın, ürünün ısısı korunmuş olur. Dondurma işlemi, sağlık kurallarına uygun, temiz ve satışa yönelik ürünler üzerinde, uygun bir teknik ekipman aracılığıyla zaman kaybetmeksizin gerçekleştirilmelidir. Sadece spesifik saflık kriterlerine riayet etmek kaydıyla*

hava, azot ve karbon anhidrite, frigorijen (soğuk doğurucu) gibi sıvılara izin verilir.”

Meraklı bir öğrenciydi, hiçbir zaman kendisi dışında başka kimseye sinirlenmemiştii. Onu cesaretlendirdim. “Rüyalarını günün birinde gerçekleştireceksin, Jo’cuğum.” Bunun üzerine elimi aldı, dudaklarına götürdü. “Senin sayende yapacağım, Jo, senin sayende,” dedi ve bunun üzerine yüzüm kıpkırmızı kesildi.

Aman Tanrım, ah bir bilseydin. Ah bir bilseydin, o zaman ne düşünürdün?

İkizler, salonlarında satmak üzere parlak bağcıklardan yapılmış küçük bilezikler üretmemi istediler benden. “Maniküre gelen her kadına, eften püften bir şey satabiliyoruz,” dedi Françoise. “Hele bir düşün, *L’Observateur*’deki makalenin ardından “Jo’nun Yeri” markalı bilezikler peynir ekmek gibi kapışılır,” diye ekledi Danièle. Yirmi adet ürettim, hepsi satıldı. “Sendeki bu şans varken,” dedi kızlar, “loto oynamalısın.” Onlarla birlikte güldüm. Ama korktum da...

O akşam onları eve yemeğe davet ettim.

Jo, tüm gece sevimli ve eğlenceliydi. İkizler beraberlerinde iki şişe Veuve Clicquot getirmişlerdi. Sarayımızda yudumladığımız kadehlerce şarap so-

nunda dilimizin bağı çözülmüştü. Hepimiz yavaş yavaş sarhoş oluyorduk. Ve bu sarhoşluğun içinde tüm korkularımız ve umutlarımız su yüzeyine çıkmıştı.

“Kırk yaşına gireceğiz,” dedi Danièle. “Eğer bu sene biriyle tanışmazsak hapi yuttuk.” “Bir değil, iki kişiyle,” diye düzeltti Françoise. Gülüştük. Ama gülünecek bir şey yoktu aslında. “Belki de siyam ikizleri gibi birlikte yaşamaya mecburuz biz.” Jo söze karıştı: “Meetic’i denediniz mi?” Elbette. “Ama embesil tipler çıktı bahtımıza. Bizim ikiz olduğumuzu öğrenince üçlü yapmak istediler. Erkekler ikizlerden tahrik olurlar; iki çükleri var sanırlar bir anda.” “Peki birbirinizden ayrılmayı düşündünüz mü?” diye bir deneme yaptı Jo. “Ölmeyi yeğleriz,” diye bağırıldılar hep bir ağızdan ve ardından kol kola girdiler. Bardaklar bir dolup bir boşalıyordu. “Bir gün köşeyi döneceğiz ve o zavallı heriflerin hepsi önümüzde diz çökecek. Paramızla jigolo tutacağız, evet jigolo! Kullandıktan sonra da hooop, çöpe atacağız. Bir sonraki gelsin!” Kızlar kahkahayı bastılar. Jo bana bakıp gülümsedi. Gözleri ıslı ıslıldı. Masanın altından ayağımı onunkinin altına koydum.

Jo’yu özleyeceğim.

Şeflik eğitimini tamamlamak ve Haagen-Daz’ta birim sorumlusu olmak üzere bir haftalık bir eği-

tim için yarın sabah İsviçre'ye, Nestlé grubunun Vevey'deki ana merkezine gidecek.

Geri döndüğünde ise bunu kutlamak üzere Cap Griz-Nez'ye tatile gideceğimiz bir haftalığına. Istakozlar ve kocaman bir tabak deniz meyvesi yeme sözü verdik birbirimize. Waringzelle çiftliğinde kocaman bir oda rezervasyonu yaptı; burası denize beş yüz metre uzaklıkta ve üzerimizden gökyüzüne doğru binlerce kuş uçuşuyor. Onunla gurur duyuyorum. Ayda üç bin avro kazanacak; artık prim sisteminden ve çok daha iyi sınıf bir sigortadan yararlanacak.

Jo'cuğum rüyalarına giderek yakınlaşıyor. Gerçekliğe yakınlaşıyoruz.

"Peki ya sen, Jocelyn?" diye sordu aniden Danièle kocama dönerek, şarap yüzünden konuşması ağırlaşmıştı. "Hayatında iki kadınla aynı anda birlikte olduğun bir fantezi kurmadın mı hiç?" Kahkahalar. Ben yine de, usul gereği, rahatsız olmuş gibi yaptım. Bardağımı masaya koydum. "Jo ile tatmin oluyorum," diye yanıt verdi. "Bazen o kadar istekli oluyor ki iki kişiymiş gibi görünüyor." Yine kahkahalar. Koluna vurdum. "Onu dinlemeyin, saçma sapan konuşuyor."

Ama sohbetin çivisi çıkmıştı ve Sourire'deki kamp alanında çam ağaçlarının gölgesinde J.J, Marielle Roussel ve Michele Henrion ile yaşadıklarımızı anım-

satmıştı bana. Sıcak ve anasonlu içkilerimizin etkisi birleşince aklımızı kaybetmiş, pişmanlıklarımızdan, korkularımızdan ve eksikliklerimizden, utanmaksızın söz etmiştik. “Muhtemelen en iyi dildo koleksiyonuna ben sahibimdir,” demişti Michèle Henrion, geçen yaz hüzünlü bir gülümseme eşliğinde. “En azından sizi öpüştükten hemen sonra terk etmiyorlar; iplerinizi gevşetiyorlar hepsi bu,” diye ekledi Jo, körkütük halde. Zaman içerisinde hepimiz şunu anlamıştık ki cinsellik, arzunun budanmış haliydi. Bu yüzden, arzuyu uyandırmaya, onu cüretli adımlarla tahrik etmeye, yeni deneyimler edinmeye çabalyoruz. Sainte-Geneviève Merkezi’nde, Nice’teki tedavimden dönüşümün ardından gelen aylarda arzularımız görünmez olmuşlardı. Jo, onların yerine hoyratlığı koymuştu. Bana acı veriyor, her defasında anal yolla cinsel birleşme istiyordu ve ben bundan nefret ediyordum; acımdan haykırmamak için dudaklarımı kanatana kadar ısıırıyordum ama Jo’nun akli fikri haz duymakta ve spermelerini etrafa fişkırtmaktaydı. Kendisini aniden geri çekiyor, pantolonunu yukarı çekiyor ve elinde alkolsüz birasıyla ya evin içinde ya da bahçede gözden kayboluyordu; İkizler evden ayrılırken sarhoş haldeydiler ve Françoise o kadar gülmüştü ki külotuna çişini kaçırmıştı. Jo ile yalnız kaldık. Mutfak ve yemek odası savaş meydanına

benziyordu. Saat geç olmuştu. “Ben ortalığı toparlarım, sen git uyu,” dedim. “Yarın sabah erkenden yola çıkacaksın.”

Bunun üzerine bana yaklaştı ve bir anda beni kollarının arasına alıp kendine doğru çekti. Var gücüyle. Sesi, kulağıma yumuşacık gelmişti. “Teşekkürler, Jo’cuğum,” diye fısıldadı. “Yaptığın her şey için teşekkürler.” Yüzüm kızarmıştı; iyi ki o görmüyordu bunu. “Seninle gurur duyuyorum,” dedim. “Haydi git, yarın yorulacaksın.”

Fabrikanın müdür yardımcısı, ertesi sabah dörtte onu almaya gelecekti. “Sana bir termos kahve hazırlayayım.” Bana baktı. Gözlerinde hüzünlü bir şey vardı. Dudakları dudaklarıma yapıştı, usulca aralandı, dili kör bir yılan gibi ağzımın içine doğru kaydı. Bu, nadir yumuşaklıkta bir öpücüktü. İlk öpücük gibi...

Veya sonuncu...

Çılgınlıklarımın listesi (bankada on sekiz milyonum varken).

Tuhaflıye dükkânını kapatmak ve yeniden stilistik dersleri almak.

Bir Porsche Cayenne.

Deniz kenarında bir ev. HAYIR.

Nadine için Londra'da bir daire.

Göğüslerimi 90C yaptırmak, ne de olsa zayıfladım. (HAYIR HAYIR HAYIR. Sen delirdin mi yoksa!!? Bu sadece bir liste :-)

Chanel'den bir sürü wır zıvır. HAYIR.

Babam için tam zamanlı bir hastabakıcı. (Altı dakikada bir yeni sohbet!!!)

*Romain için kenara köşeye para biriktirmek.
(En sonunda meteliksiz kalacak.)*

Jo iki gündür evde yok.

Ben de babamı görmeye gittim. Ona yeniden on sekiz milyonumdan, yaşadığım işkenceden söz ettim. Kulaklarına inanamadı. Beni tebrik etti. Tüm bu parayla ne yapacaksın, hayatım? Bilmiyorum babacığım, korkuyorum. Peki ya annen, o ne düşünüyor bu konuda? Ona bu konudan henüz söz etmedim, babacığım. Gel, yaklaş bana minik kızım, bana her şeyi anlat. Jo ile mutluyuz, dedim titreyen bir sesle. Her çift gibi bizim de iniş çıkışlarımız oldu ama kötü

şeyleri aşmayı her zaman için başardık. Güzel çocuklarımız, minik ve cici bir evimiz, arkadaşlarımız var; her yıl iki kez tatile çıkıyoruz. Tuhafiye dükkânı iyi işliyor. İnternet sitesi gelişiyor; şimdiden sekiz kişi olduk. Jo bir hafta içerisinde şef olacak ve fabrikada bir birimin sorumluluğuna getirilecek; salon için düz ekran bir televizyon alacak ve hayallerini süsleyen araba için kredi talebinde bulunacak. Hassas bir denge ama üstesinden geleceğiz, ben mutluyum. Seninle gurur duyuyorum, diye mırıldandı babacığım, elimi avucunun içine alarak. Peki ya bu para ne olacak, babacığım, korkarım ki... Siz kimsiniz, diye sordu bana aniden.

Ah, şu kahrolası altı dakika.

Ben senin kızınım, babacığım. Seni özlüyorum. Bana sevgi göstermeni özlüyorum. Eve döndüğündeki duş sesini özlüyorum. Annemi özlüyorum. Çocukluğumu özlüyorum. Siz kimsiniz?

Ben senin kızınım, babacığım. Bir tuhafiye dükkânım var, pantolon düğmeleri ve Eclair markalı fermuarlar satıyorum, çünkü sen hastalandın ve benim seninle ilgilenmem gerekiyor. Çünkü alışverişe çıkmaya hazırlanırken annem kaldırımında öldü. Çünkü ben şanssız biriyim. Çünkü Fabien Derôme'u öpmek istiyordum ama ilk öpücüğümü kapan o bilgiç

Marc-Jean Robert ve onun kareli kâğıtlara kızların kalbini çalmak için çizdiği resimler oldu. Siz kimsiniz?

Ben senin kızınım, babacığım. Senin biricik kızınım. Senin tek çocuğun. Seni bekleyerek ve annemin dünyayı resmetmesini gözlemleyerek büyüdüm. Senin beni güzel bulmayabileceğin, annem gibi zarif, senin gibi parlak görmeyeceğin korkusuyla büyüdüm. Elbiseler çizip yaratmayı, tüm kadınları güzel kılmayı hayal ettim. Solal'i, beyaz atlı prensi düşledim, mutlak bir aşk hikâyesinin hayalini kurdum. Masumiyeti, kayıp cennetleri, gölleri düşledim; kanatlarım olmasını arzu ettim; iyiliksever biri olmama gerek olmaksızın sadece kendim olduğum için seilmeyi düşledim. Siz kimsiniz?

Ben temizlikçi kızım, beyefendi. Odanızda her şey yolunda mı diye bakmaya geldim. Her gün olduğu gibi banyonuzu temizleyeceğim, çöp kutusunu boşaltacağım, plastik poşeti değiştirip pisliklerinizi temizleyeceğim.

Teşekkürler, hanımefendi, çok zarıfsınız.

Evde, ihtiyaç listemin üzerinden geçtim ve görünen o ki zenginlik denen şey, listede yazan her şeyi bir seferde alabilmektir. Meyve sebze soyucudan düz ekran TV'ye, Carroll'daki mantoya, kaymayan banyo

paspasına dek. Listede yazan her şeyi alarak eve dönmek, listeyi yırtıp atmak ve her şey tamam, hiçbir ihtiyacım kalmadı diyebilmek... Artık hiçbir arzum yok.

Ama böyle bir şey asla gerçekleşmeyecek.

Çünkü arzular, bizim günlük rüyacılarımızdır. Bizi ertesi güne, ondan sonraki güne, geleceğe hazırlayan, yapılacak küçük işlerimizdir. Ertesi hafta satın alınacak olan ve bizi ertesi haftayı düşünmeye iten, hayatta kalacağımızı anımsatan küçük ıvır zıvırlardır.

Bizi hayatta tutan, banyo için alınacak olan kaymayan paspas ihtiyacıdır. Veya buharlı tencere. Meyve sebze soyucu. Bunun üzerine, alınan şeylerle gösteriş yapılır. Boy gösterilecek yerler planlanır. Bazen bu yerler kendi aralarında kıyaslanır. Bir Rowenta karşılığında demirden bir Calor. Dolaplar, çekmeceler birer birer, usulca dolar. Ve tamamen dolduğunda, yerlerine yenilerini almak, yarına yapılacak bir iş bırakmak için eskileri kırılmaya başlanır. Hatta başka bir öykünün, başka bir geleceğin, yeni bir evin hayalini kurmak için eşyaların diğer tekini kırmaya dek varır bu süreç...

İçi doldurulacak bir başka yaşam.

Gambetta Sokağı'ndaki Brunet'ye gittim; oradan *Senyör'ün Güzeli*'ni satın aldım. Jo'suz akşamları, kitabı yeniden okumakla değerlendirdim. Ama bu kez ürkütücüydü çünkü artık sonunu biliyordum. Ariane Deume düşünu alır, kendi kendine konuşur, hazırlanır ve daha önceden bildiğim gibi, bir anda yere yığılır. Can sıkıntısının arzu üzerindeki, sifon gürültüsünün tutku üzerindeki o korkunç zaferini biliyorum ama buna inanmaktan da kendimi alıko-yamıyorum. Yorgunluk, gecenin orasında ağır basıyor. Bitkin, hülyalı ve âşık bir şekilde uyanıyorum.

Bu sabaha dek.

Bu sabah her şey yerle bir oldu.

Bağırmadım.
Ağlamadım. Duvarları da dövmedim, saçımı başımı da yolmadım. Etrafımdaki her şeyi kırmadım. Kusmadım. Bayılmadım. Kalbimin küt küt attığını veya bir felaketin yaklaşmakta olduğunu bile hissetmedim.

Yine de ne olur ne olmaz diye yatağın üzerine oturdum.

Çevreme baktım. Odamıza.

Çocukların farklı yaşlardaki fotoğraflarıyla süslü altın yaldızlı çerçevelere, Jo'nun yatağın başucundaki komodininin üzerinde duran düğün fotoğrafımıza, yatağın benim tarafında duran ve annemin çizdiği portreme baktım. Resim fırçasında mavi suluboyadan kalanlarla birkaç saniyede çizmişti bunu. "Sen kitabını okurken yaptım," demişti.

Kalbim sakindi. Ellerim titremiyordu.

Yere düşürdüğüm bluzu eğilip aldım. Yatağa, yanıma koydum. Parmaklarım, bluzu bırakmadan önce buruşturdu. Birazdan onu ütülerim. İç sesimi dinlemeli ve Auchan'da gördüğüm, ihtiyaç listemin yirmi yedinci sırasındaki üç yüz doksan dokuz avroluk Calor marka buharlı ütüü satın almalıydım.

İşte o anda gülmeye başladım. Kendime gülüyordum.

Böyle olacağını biliyordum.

Ben daha bakmadan durumu anlamamı sağlayan,
ayakkabının topuğundaki alçı tozu oldu.

Jo, gömme dolabın çubuğunun yamı sıra, özellikle
de duvardaki perde çubuđunu tamir etmişti, çünkü
uzun süredir düşme tehlikesi vardı. Dolabın dibine
ve duvarın içine iki büyük delik açmıştı ki bu durum
dolabın içindeki ve ayakkabılarımın üzerindeki alçı
tozunu açıklıyordu.

Gömme dolap tamir olduđuunda kuşkusuz ayak-
kabılarımın üzerindeki tozu temizlemek istemiş ve
çeki bulmuştu.

Ne zaman?

Çeki ne zaman buldu? Ne kadar süredir bunu biliyordu?

Paris'e döndüğüm ve beni garda karşılamaya geldiği zamandan beri biliyor muydu yoksa? Geri dönmüş olmamdan memnun olduğunu kulağıma fısıldadığında da biliyor olabilir mi?

Yoksa Le Touquet'den önce miydi? Bana yapacağı kötülüğü bilerek mi beni oraya götürmüştü? Bana ihanet edeceğini çoktan bilerek mi elimi tutmuştu plajda? Ve otelin yemek salonunda kadehlerimizi tokuştururken, hiçbir şeyin değişmemesi ve her şeyin bu şekilde devam etmesi yönündeki dileğini ifade ettiğinde yüzüme bakarak dalga mı geçiyordu yoksa? Bizim hayatımızdan kaçmaya mı hazırlanıyordu yoksa?

Yoksa geri döndüğünde mi oldu her şey?

Gömme dolabı tamir ettiği günü anımsamıyordum. Orada değildim ve hiçbir şey söylememişti. Namussuz. Hırsız.

Elbette Nestlé'nin Vevey'deki merkez ofisini aradım.

Jocelyn Guerbette diye biri yoktu.

Ben bu konuda ısrarcı olunca, tüm hafta orada şeflik ve Arras'taki Haagen-Dazs fabrikaları için birim sorumlusu olmak için formasyon eğitiminde olduğunu kendisine söyleyince resepsiyonist bayağı güldü. "Evet, evet, Arras, hanımefendi, Fransa'da Pas-de-Calais'de bulunuyor. Posta kodu 62000. Size kimbilir ne palavralar atmış, hanımefendi. Burası, Nestlé Worldwide merkezi. Burada bir mağaza sorumlusu veya bir şefe eğitim verdiğimiz mi düşünüyorsunuz yoksa? İsterseniz polise haber verin, kocanızın bir metresi olup olmadığını sorun kendinize. Ama inanın bana, hanımefendi, kendisi burada değil." Biraz paniğe kapıldığımı hissetmiş olmalı, çünkü bir ara sesi çok daha yumuşak bir hal aldı ve telefonu kapatmadan önce üzgün olduğunu söyledi.

Fabrikada ise Jo'nun şefi, zaten içten içe hissettiğim şeyi teyit etti.

Bir haftalık tatile çıkmıştı ve dört gündür işe gelmiyordu. Önümüzdeki pazartesi dönmesi bekleniyordu.

Onu bir daha asla göremeyeceksin, Jo. O aşâğılık herifi bir daha kimse görmeyecek. Cebinde on sekiz milyonla sırra kadem bastı. Kuş gibi uçup gitti. İsmimdeki son e harfini kazıyarak çıkardı ve

çek bir anda onun ismine oluverdi. E'siz Jocelyne. Jocelyn Guerbette. Dört gün içerisinde Brezilya'nın ıssız bir köşesine kadar gidecek zamanı bulmuştur. Kanada'ya. Afrika'ya. İsviçre'ye, belki de. On sekiz milyon, kendinizle geride bıraktıklarınız arasına mesafe koyar.

Aşılması olanaksız, kutsal bir mesafe.

Beş gün önceki öpücüğümüzün hatırası. Son öpücüktü. Kadınlar bu tür şeyleri hissederler. Bu bir Tanrı vergisidir. Ama içsesimi dinlememiştım. Ateşle oynamıştım. Jo ile birlikte sonsuza dek yaşayabileceğime inanmıştım. O akşam korkularımdan söz etme cesareti bulmaksızın o inanılmaz şefkat eşliğinde dilinin dilimi okşamasına bırakmıştım kendimi...

Küçük kızımızın ölümünün yarattığı dayanılmaz acının ardından, kötücül biralar, yaralamalar, haşın davranışlar, incinmeler, sert sevişmeler, hayvansı sevişmeler sonucunda birbirimizden ayrılamaz hale gelmiştik, birdik, arkadaştık.

İşte bu para beni bu yüzden korkutmuştu.

İşte bu yüzden susmuştım. Histerimi içime hapsedmiştim. İşte bu yüzden özümde tüm bunların gerçekleşmesini istememiştım. Ona hediye olarak

bir Cayenne verirsem, arabayla birlikte gitmesinden, uzaklara hızla kaçmasından ve bir daha geri gelmemesinden çekinmiştim. Başkalarının hayallerini gerçekleştirmek, onları yok etmek riskini da beraberinde getirir. Arabasını kendi başına satın almalıydı. Gurur duyarak. O sefil erkeksi gururu yüzünden.

Yanılmamıştım. Bu paranın her ikimiz için de bir tehdit olacağını hissetmiştim. Bu bir ateşti. Akkor bir kaos.

Bu paranın ona iyilik kadar kötülük de yapabileceğini çok iyi biliyordum.

Daisy Duck haklıydı. Ağgözlülük, önüne çıkan her şeyi yakar geçer.

Aşkımın bir engel olduğuna inanıyordum. Aşılması mümkün olmayan bir baraj. Jo'nun, Jo'cuğumun benim paramı çalacağını hayal etmeye bile cesaretim yoktu. Hele ki bana ihanet edeceğini... Beni yarı yolda bırakacağını...

Hayatımı yerle bir edeceğini...

Çünkü nihayetinde hayatım ne anlama geliyordu?
Ş Mutlu bir çocukluk –on yedi yaşına kadar, annemin Çığlık'ına ve bir yıl sonra babamın AVC'sine, her altı dakikada bir yaşadığı çocuksu hayretlere kadar...

Harikulade günleri betimleyen yüzlerce resim; Loire şatolarına kadar uzanan büyük gezinti, suya düştüğüm ve babam ile diğer beyefendilerin beni kurtarmak için suya atladıkları Chambord... Ve başka resimler; annemin güzel olduğu ve gözlerinde

en ufak bir ıstırabın görülmediği otoportreler... Ve Valenciennes'deki, doğduğum ama anımsamadığım büyük evin resmi...

Basit ve hoş geçen kolej yılları. Fabien Derôme'un "öpücüküm-sü"sü bile, özünde, bir kutsamaydı. Çirkin kızların da yakışıklı erkeklerin hayalini kurabileceklerini ama erkeklerle aralarına her zaman güzel kızların gireceğini, aşılması imkânsız dağların olacağını bana anlatmıştı. Bunun üzerine, bende gizlenmesi muhtemel güzellikleri aramaya başlamıştım: nezaketi, dürüstlüğü, titizliği... Ve tüm bunlar Jo'da toplanmıştı. Jo ve gönlümü kaptırdığım haşin şefkati bedenimi ele geçirmiş ve benden bir kadın yaratmıştı. Jo'ya her zaman sadık kaldım; ilişkimizin fırtınalı dönemlerinde, kıyamet kopan gecelerde bile. Onu ona rağmen seviyordum; yüz hatlarını bozan ve Nadege karnımın içinde öldüğünde ağzından korkunç şeyler çıkmasına neden olan kötülüğüne rağmen... Nadege sanki burnunu dışarı çıkarıp havayı solumuş, dünyanın tadına varmış ve bu hayatın artık onun hoşuna gitmediğine karar vermişti.

Hayattaki iki çocuğum ve küçük meleşimiz benim hem mutluluğum hem de melankolimdi. Hâlâ Romain için korkuyla titrerim bazen ama yara aldığı

ve yaralarını sarmaya kimse gelmediği zaman bana geri döneceğini biliyorum. Kollarıma geri dönecek.

Hayatımı seviyordum. Jo ile birlikte inşa ettiğimiz hayatı seviyordum. Vasat şeylerin gözümüze güzel gözükmelerini seviyordum. Basit, rahat, dostane evimizi seviyordum. Bahçemizi, mütevazı sebzeliğimizi ve oradan topladığımız sefil domates salkımlarını seviyordum. Kocamla birlikte buz tutmuş toprağı çapalamayı, gelecek ilkbahara dair düşler kurmayı seviyordum. Genç bir anne olmanın coşkusuyla günün birinde nine olmayı bekliyordum. Bol bol pastalar, iştah açan krepler, kalın çikolatalar yapmayı deniyordum. Evimize çocukluk kokularının yeniden hâkim olmasını, duvarlara yeni fotoğrafların asılmasını istiyordum.

Günün birinde, babam için giriş katında bir oda ayarladım. Artık onunla ilgilenecektim ve altı dakikada bir kendime dair yeni bir hayat uyduracaktım.

Onaltınparmak'ın binlerce takipçisini seviyordum. Onların nezaketlerini, sükûnetlerini ve bir nehri andıran güçlerini seviyordum. Bir annenin aşkı gibi yeniden canlanıyordu. Bu kadın topluluğunu, kırılğanlıklarımızı, güçlü noktalarımızı seviyordum.

Hayatımı çok seviyordum ve o parayı kazandığım andan itibaren her şeyin zarar göreceğini baştan biliyordum. Ve ne uğruna?

Daha büyük bir sebze bahçesi için mi? Yoksa daha iri, daha kırmızı domatesler için mi? Daha büyük, daha lüks bir ev, bir jakuzi için mi? Yoksa bir Cayenne veya bir dünya turu için mi? Altın bir saat, elmaslar? Silikon göğüsler, estetikli bir burun için mi? Hayır. Hayır. Ve yine hayır. Paranın satın alamadığı ancak sadece yok edebildiği bir şeye sahiptim.

Mutluluk.

Mutluluğum. Benim mutluluğum. Tüm kusurları, sıkıcılığı, azlığıyla... Ama benim mutluluğumdu.

Devasa bir mutluluktu. Parlak. Eşi benzeri olmayan.

Kararımı vermiştim. Çekle birlikte Paris'ten döndükten birkaç gün sonra, bu parayı yakmaya karar vermiştim.

Ama sevdiğim adam onu benden çaldı.

Kimseye hiçbir şey söylemedim.
Bana Jo'dan havadisler soran ikizlere, Nestlé'nin talebi üzerine İsviçre'de birkaç gün daha fazla kaldığı yanıtını veriyordum.

Nadine'den haberler almaya devam ediyordum. Bir erkekle tanışmıştı: kızıl saçlı, şen şakrak, uzun boylu biriydi ve *Wallace ve Gromit*'in yeni bölümü üzerinde çalışan, 3 boyutlu film animatörüydü. Yavaş yavaş âşık oluyordu benim küçük kızım. Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemediğini yazmıştı bana

son elektronik postasında, çünkü ona göre insan birini önce sevip sonra kaybettiğinde artık kendisini bir hiç gibi hissederdi. Ağzından en sonunda kelimeler dökülüyordu. Göz pınarlarıma doğru yaşlar yükselmişti. Ona, burada her şeyin yolunda gittiğini, tuhafiyeye dükkânını satacağımı (doğruydu bu) ve kendimi internet sitesine adayacağımı (bu ise yalandı) söyledim. Ona babasından söz etmedim. Bize yaptığı kötülükten de... Ve onu yakında görmek için geleceğime dair söz verdim.

Romain'den, alışkanlığı gereği, herhangi bir haber alamıyordum. Uriage'daki krep dükkânından ve kızıdan ayrıldığını, şimdilerde Sassenage'daki bir video-kulübünde çalıştığını biliyordum. Muhtemelen başka bir kızla birlikteydi. "O bir oğlan çocuğu," demişti Mado, "oğlan çocukları vahşi olur." Ve göz yaşlarını tutamamıştı, çünkü o anda artık hayatta olmayan büyük kızı gelmişti aklına.

Jo'nun ve on sekiz milyon avroluk ikramiye çekinin sırra kadem basmasının üzerinden sekiz gün geçtikten sonra, bir akşam tuhafiyede küçük bir kutlama düzenledim. O kadar çok insan gelmişti ki kalabalık kaldırımlara taşmıştı. Tuhafiyeye dükkânından ayrıldığımı haber verdim ve yerime geçecek kişiyi takdim ettim: *L'Observateur de l'Arrageois*'daki ga-

zeteci kızın annesi Thérèse Ducrocq. Thérèse, benim yerimi asla dolduramayacağını ama geri dönüşümü beklerken butikle ilgileneceğini söylediğinde herkes onu alkışladı. Bense müşterilere dönerek bir açıklama yapma gereği duydum: “Jo ve ben, bir yıl boyunca dinlenme kararı aldık. Çocuklarımız artık büyüdüler. Tanıştığımız zamandan beri birbirimize söz verdiğimiz seyahatler, gidilecek ülkeler, görülecek şehirler var ve biz de artık dinlenme zamanının geldiğine karar verdik.” İnsanlar bana yaklaştılar. “Jo’nun yokluğunu hissedeceğiz,” dediler. Gideceğimiz birkaç şehri, göreceğimiz ülkeleri, iklim koşullarını sordular; bize bir kazak, bir çift eldiven, bir panço hediye etmeyi önerdiler. “Tüm bu süre boyunca bizi o kadar şımarttınız ki sıra bizde artık,” dediler.

Ertesi gün evimi kapattım. Anahtarları Mado’ya bıraktım. Ve ikizler beni arabayla Orly’ye götürdüler.

“Yaptığın şeyden emin misin, Jo?”

Evet. Yüz kez, bin kez evet. Evet, Jo’nun beni terk ettiği Arras’ı terk etmek istediğimden eminim. Evimizi, yatağımızı terk etmek. Ne onun yokluğuna ne de hâlâ buradaymışçasına duyduğum kokusuna tahammül edebilecek durumda olmadığımı biliyorum. Tıraş köpüğüne, kolonyasına, usulca terlemesine, geride bıraktığı giysilere sinmiş kokusuna ve küçük mobilyaları tamir etmeyi sevdiği garaja sinen ter

kokusuna, testere talaşına sinen, havaya karışan keskin kokusuna...

İkizler, bana mümkün olduğunca uzak bir noktaya kadar eşlik ettiler. Gözleri yaş içerisindeydi. Onları gülümsetmeye çalıştım.

Tahmin eden Françoise oldu. Akla hayale gelmeyen şeyi telaffuz etti.

“Jo seni terk etti, değil mi? Hükmedebileceği ve Cayenne ile gezebileceği daha genç ve daha güzel bir kız için senden ayrıldı mı yoksa?”

Bunun üzerine gözyaşlarım oluk oluk akmaya başladı. “Bilmiyorum, Françoise, o gitti.” Yalan söylemek zorundaydım. İçimden gelen hislere kapılmaksızın, tuzağa düşmeden sustum. Aşkımın içinden geçen dalgakıran... “Belki de başına bir şey gelmiştir,” demeye yeltendi Danièle, tatlı ve rahat bir sesle. “İsviçre’de insanları kaçırmıyorlar mı? Bankerlerin ve gizli hesapların sayısının giderek artmasıyla birlikte oranın da şimdi Afrika’ya benzediğini okumuştum.” Hayır Danièle, diye cevap verdim, o kaçırılmadı, kendini benden kaçırdı, beni içinden söküp attı, beni sildi; durum bundan ibaret. “Peki geleceğine dair hiçbir şey söylemedi mi, Jo?” Hayır, hiçbir şey. Bektan bir film gibi. Sevgilin bir haftalık seyahate

gidiyor, sen de onu beklerken *Senyör'ün Güzeli*'ni okuyorsun. Yüzüne maske yapıyorsun, kremler sürüyorsun, sir ağda yaptırıyorsun, daha güzel olmak için güzel yağlarla masaj yaptırıyorsun ve bir anda onun artık geri gelmeyeceğini anlıyorsun. “Bunu nasıl biliyorsun, Jo, sana bir mektup veya başka bir şey bıraktı mı?” Gitmem lazım. Hayır, işte en kötüsü de bu. Geride ne mektup ne bir şey bıraktı. Sinsi bir boşluk. Françoise beni kollarımın arasına aldı. Bir an kulağına bir şeyler fısıldadım, son dileklerimi söyledim ona. “Vardığında bizi ara,” diye fısıldadı söyleyeceklerimi tamamladığımda. “İyi dinlen,” diye ekledi Danièle. “Ve bizi yanında istersen, geliriz.” X-ray kontrolünden geçtim. Ardıma dönüp baktım.

Hâlâ oradaydılar. Elleri kuşlar gibiydi.

Ardından gözden kayboldum.

Cok uzağa gitmedim.

Nice'te hava güzeldi. Henüz tatil mevsimi gelmemişti, geçiş mevsimiydi. Nekahet dönemi ydi. Her gün plaja gidiyordum... Güneşin insanın sırtını okşadığı saatte...

Bedenim, Nadine'den, Nadege'i havasızlıktan boğan etlerden önceki silüetini geri kazanmıştı. Tıpkı yirmili yaşlarımdaki gibi güzeldim.

Her gün, güneş ışığı zayıf olsa bile, sırtıma **krem** sürüyordum ve kollarım hep aşırı kısaydı. **Her gün,**

tam da o anda kalbim sıkışıyor, duyularım harekete geçiyordu. Dimdik durmayı, bu şekilde sağlam bir görüntü sergilemeyi öğrenmiştim. Yalnız olduğumu itiraf edercesine bir tavır içerisine girmiyordum. Omuzlarıma, boynuma, kürekkemiklerime hafifçe masaj yapıyordum; parmaklarım herhangi bir tereddüde mahal vermeksizin hareket ediyorlardı. Sesini anımsıyordum. Yedi yıl önce kendimi Jo'nun kötülüklerinden kurtarmak için buraya geldiğimdeki sözcüklerini hatırlıyordum.

İzin verin de size yardımcı olayım.

Ama bugün sırtımdan gelen sözcükler, cep telefonlarında konuşan kapıcıların, buraya okul sonrası sigara içip gülüşmeye gelen veletlerin sözcükleriydi. Genç annelerin bezginliklerini ve yapayalnızlıklarını belgeleyen sözcükleri, pusetlerin gölgesinde kalan bakıcılar, ortalıkta gözükmeyen ve onlara artık hiç dokunmayan kocalar; o kadınların gözyaşları gibi tuzlu sözcükleri...

Öğleden sonra, havalanan kırk kadar uçağı sayarken, eşyalarımı topladım ve birkaç haftalığına kiraladığım stüdyoya çıktım. Katil olma vakti gelmişti: Jules Cheret Güzel Sanatlar Müzesi'nin gerisindeki Auguste-Renoir Sokağı.

Burası, ellili yıllardan kalmış bir binadaki, zarafetten yoksun bir stüdyoydu. O dönemde Côte D'Azur mimarları, Miami'nin, motellerin ve kavislerin hayalini kuruyorlardı. Buralardan kaçıp gitme hayalleri kurdukları çağlardı... Mobilyalı bir evdi. Mobilyalar ise birer zevksizlik abidesiydi. Sadece sağladılar, hepsi o kadar. Yatak gıcırdayordu ama yalnız uyuduğum için sadece beni rahatsız ediyordu. Tek pencereden denizi göremiyordum; iç çamaşırlarımı orada kurutuyordum. Akşamları rüzgâr, tuz ve benzin kokusu geliyordu. Akşamları tek başıma yemek yiyor, televizyona tek başıma bakıyor ve uykusuzluk çekerken tek başıma kalıyordum.

Akşamları ağlıyordum.

Plajdan döner dönmez duş alıyordum; tıpkı bir zamanlar babamın eve gelir gelmez yaptığı gibi. Ama ben bunu glutaraldehid kalıntılarından kurtulmak için yapmıyordum. Sadece utancımın, acımdan yapıyordum. Kayıp yanılsamalarım yüzünden.

Kendimi hazırlıyordum.

Jo'nun ortadan kayboluşunun ardından geçen ilk haftalarda Sainte-Geneviève Merkezi'ne geri dönmüştüm. Dominik rahibeleri de ortadan kaybolmuştu.

Bununla birlikte, onların yerini alan hastabakıcılar çok nazikti.

Jo, beni terk ederken beraberinde gülümsememi, neşemi ve yaşam sevincimi de alıp götürmüştü.

İhtiyaçlarımın, arzularımın ve çılgınlıklarımın listelerini yırtıp bir kenara atmıştı...

İnsanı hayatta tutan küçük şeylerden beni mahrum etmişti. Yarm Lidl'den alacağımız meyve sebze soyucudan. Önümüzdeki hafta Auchan'dan alacağımız Calor'dan. Nadine'in odası için bir ay sonra indirim e girdiğinde alacağımız küçük kilimden.

Güzel, cilveli ve iyi bir âşık olma isteğimi yok etmişti.

Bize ait anılara bir pençe atıp üzerlerine çizgi çekmişti. Hayatımızın basit şiirini, bir daha tamir olmayacak biçimde berbat etmişti. Touquet plajında elele bir gezinti. Romain ilk adımlarını attığında yaşadığımız histeri hali. Nadine ilk kez *babayı* göstererek *pipi* dediğinde yaşadıklarımız. Sourire kamp alanında seviştiğimizde attığımız kahkaha. Denny Duquette, *Grey's Anatomy*'nin beşinci sezonunda Izzie Stevens'ın gözlerinde yeniden ortaya çıktığında aynı saniye küt küt atan kalbimiz...

Jo, paramı çalmak için beni terk ederken ardında kalan her şeyi yok etmişti. Her şey kirlenmişti. Onu sevmiştim. Ve ondan bana hiçbir şey kalmamıştı geriye...

Hastabakıcılar yeniden hayattan zevk almayı öğrettiler bana. Kıtık çeken çocuklara yemek yemeyi yeniden öğretir gibi. Siz henüz on yedi yaşındayken can veren anneniz herkesin ortasında kaldırımda çişini yaptığında yaşamayı yeniden öğrenir gibi. Kendisini güzel bulmayı –yalan söylemeyi ve bağışlamayı- yeniden öğrenir gibi... Benim kara düşüncelerimi sildiler, kâbuslarımı aydınlattılar. Hafif hafif, kalbimden uzak şekilde soluk almamı öğrettiler. Ölmek istedim, kaçmak istedim. Hayatımı oluşturan hiçbir şeyi artık istemiyordum. Elimdeki silahları gözden geçirmiştim ve içlerinden ikisini saklamıştım.

Bir trenin altına atlamak. Damarlarımı kesmek.

Bir tren geçerken köprüden atlamak. Başarısızlığa uğramak mümkün değil. O durumda vücut paramparça olur. Kilometrelerce öteye saçılan uzuvlar. Acı hissi olmaz. Sadece havayı yaran vücudun ve trenin korkunç gürültüsü...

Koldaki damarları kesmek. Çünkü bunda romantik bir şeyler var. Banyo, mumlar, şarap. Bir tür aşk seremonisi gibi. Senyör'ünü karşılamak için hazırlanan Ariane Deume'ün banyoları gibi; çünkü bileğin üzerinden geçen bıçağın acısı çok azdır ve estetikdir. Çünkü kan fışkırır, sıcaktır, insanı teselli eder; suyun üzerinde beliren kırmızı çiçekler çizer ve ardında dümen suyu bırakır. Çünkü gerçek anlamda ölünmez. Daha ziyade uykuya yatılır. Beden kayar, yüz akar ve kalın, rahat ve akışkan bir kırmızı kadife içerisinde boğulur: Bir karındaymış gibi.

Şehir merkezindeki hastabakıcılarsa, tam da beni öldüreni öldürmem gerektiğini öğretiler bana.

Ve işte kaçağımız en sonunda bulundu.

Küçük kalmış, yüzü buruş buruş olmuştu. Alnı, ilerlemekte olan ve hızıyla empresyonist tarlalar resmeden trenin camına yapışmıştı. Sırtını, somurtkan bir çocuk gibi diğer yolculara çevirmişti. Oysa ortada somurtkanlık değil, ihanet vardı; bir bıçak darbesiyle...

Çeki bulmuştu. Karısının bu konuyu açmasını beklemişti. Onu bunun için Touquet'ye götürmüştü; ama nafle. Bunun üzerine, Jocelyne'in huzura ih-

tiyacı olduğunu, süreklilik arz eden şeyler karşısında duyduğu sevecenliği tahmin etmişti. Parayı almıştı çünkü karısının bu parayı yakmasından çekiniyordu. Veya başkasına vermesinden. Salyaları akan kas hastaları, gözlerinden ışıklar saçan küçük kanser hastaları. Bu, Haagen-Dazs'da altı yüz yılda kazanacağı paradan bile fazlaydı. İçinden yükselen o iğrenme hissiyle hıçkırmaya başladı; korkutucu bir patlamaydı bu. Yanında oturan kadın fısıldayarak sordu: "İyi misiniz, beyefendi?" Yorgun bir hareketle kadını uzaklaştırdı. Trenin camı, tüm soğukluğunu alnına veriyordu. Ateşi çıktığında Jocelyne'in yumuşak ve körpe elinin dokunuşunu anımsadı. İnsan kurtulmak istedikçe güzel görüntüler yeniden su yüzüne çıkar.

Şafak vakti tren Brüksel-Midi Garı'na vardığında, vagonlardan ayrılmadan tüm yolcuların inmesini bekledi. Gözleri, uykusunu alamamış, garlarda rüzgâr alan kahvehanelerin içinde ısınmak için birbiriyle bitişik şekilde duran, katran gibi kahvelerine Belçika'ya özgü bisküvileri batıran erkekler gibi kızarmıştı. Bu, yeni hayatının ilk kahvesiydi ve tadı iyi değildi.

Belçika'yı seçmişti, çünkü orada Fransızca konuşuluyordu. Bildiği tek dil oydu. Ama tüm kelimeleri anlamıyorum, demişti Jocelyne'e kur yaptığı sıralarda. Kadın gülmüştü ve *simbiyoz* kelimesini telaffuz etmişti. O ise başıyla hayır işareti yapmıştı. Bunun üzerine, kadın, aşktan bunu beklediğini, kalplerin birbiriyle kenetlenmesini istediğini söylemişti.

İnce ince yağan ve tenine batan yağmurun altında yürüdü. Bakınız, adam yüzünü buruşturuyor, çirkinleşiyor. Jocelyne ona bakarken yakışıklıydı. Venantino Venantini havası vardı. Bazı günler, dünyanın en yakışıklı adamı olurdu. Midi Bulvarı'nı geçti, Waterloo'ya doğru uzandı, Louise Caddesi'ne yöneldi, ardından da Sablon Meydanı'na kadar Regence Sokağı'nda ilerledi. Kiraladığı ev orada bulunuyordu. Neden bu kadar büyük bir ev seçtiğini sordu kendi kendine. Belki affedileceğine inanıyordu. Belki de Jocelyne'in günün birinde onun yanına geleceğini, insanın kendisine bile açıklamadığı şeylerin anlaşılacağını sanıyordu. Günün birinde hepimiz birleşeceğiz, melekler ve ölü çocuklar bile. Uzun zamandır sözlükte *simbiyoz* sözcüğünün anlamını araştırması gerektiğini düşünüyordu. Ama şu an için **heyecan**

ağır basmıştı. Zengin bir adamdı. Artık kendini hazza teslim etmeliydi.

Kırmızı renkte, motoru çok güçlü ve çok pahalı bir araba aldı kendisine: bir Audi A6 RS. Patek Philippe'in tasarladığı alengirli bir Omega Speedmaster Moonwatch da... Loewe marka düz ekran bir televizyon ve Jason Bourne üçlemesinin koleksiyoncu serisini de satın aldı. Rüyalarını gerçekleştiriyordu birer birer. Lacoste'tan bir düzine gömlek aldı. Berluti marka botlar. Weston'lar. Bikkemberg'ler. Dormeuil'de, üstüne tam oturan terzi işi bir takım elbise yaptırdı. Bir tane de Dior'dan aldı ama onu pek sevmeydi. Bir kenara attı. Büyük ev için bir temizlikçi kadın buldu. Büyük Meydan dolaylarındaki kafelerde öğle yemeklerini yedi. El Greco'da, Paon'da. Akşamları ise, kendisine pizza veya suşi ziyafeti çekti. Yeniden bira –gerçek bira- içmeye başladı. İzini kaybetmiş erkeklerin, bulanıklaşan bakışların arasında... Bornem Triple'ı sevdi, Kasteelbier'in en son yudumuna bayıldı. Yüz çizgileri kalınlaştı. Yavaş yavaş şişmanlamaya başladı. Öğleden sonralarını arkadaş bulmak için kafelerin teraslarında geçirir oldu. Sohbetler nadirdi. İnsanlar, telefonlarıyla yalnız vakit geçiriyorlardı. Yaşamlarının boşluğuna binlerce sözcüğü

savuruyorlardı. Royale Sokağı'ndaki turizm ofisine gittiğinde ona Bruge'ün kanallarında bekârlara yönelik bir tekne gezisi önerdiler. Gezide, yirmi bir yaşında iki tane açgözlü kadın vardı; kötü bir filmdi bu. Hafta sonu ise deniz kenarına gitti. Knokke-le-Zoute'a geldiğinde, Manoir du Dragon'da veya Rose de Chopin'de indi. Kendisine geri dönmeyen paralar ödünç verdi. Bazen akşamları dışarı çıkıyor, gece kulüplerine gidiyordu. Mutsuz öpüşmeler yaşadı birkaç kez. Bazı kızların gönlünü çalmaya çabaladı. Kızlar gülüştüler. İşler pek de güzel geçmedi. Çok fazla şampanya ısmarladı ve bazen kızların göğüslerine dokunabildi. Yavan seksler. Ebegümeci renginde, soğuk ve büyüğü bozulmuş geceler. Eve yalnız dönüyordu. Tek başına içki içiyor, tek başına gülüyor, filmleri yalnız seyrediyordu. Bazen Arras geliyordu aklına, sonra bu düşüncelerden uzaklaşmak için yeni bir bira açıyordu.

Bazen internet üzerinden bir kız buluyordu; bir restorandaki servis arabasının üzerinden tatlı seçer gibi. Kız, kapkaranlık ve büyük eve geliyor, onun parasını yiyip penisini emiyordu. Kız kapıyı çekip çıktığında adamın suratına bakın: Kendisini soğuk taş döşemenin üzerine bırakıyordu. Bu, sefilce bir

trajedydi; yaşlı bir köpek gibi bir köşeye büzülüp yatıyordu. Hıçkırıyor, korkularını ve sümüklerini etrafa saçıyordu. Yaşadığı gecenin karaltıları arasında iyi kalpli hiç kimse onu ayağa kaldırmak için elini uzatmıyordu.

Jocelyn Guerbette, soğuk onu ele geçirdiğinde on aydır kaçak yaşıyordu.

Yakıcı sıcaklıkta bir duş aldı ama hâlâ üşüyordu. Bedeninden sıcak buharlar yükseliyordu, oysa o titriyordu. Parmak uçları maviye dönmüş ve buruş buruş olmuştu; vücudundan ayrılmak üzereymiş gibiydi. Eve geri dönmek istiyordu. Darmadağın olmuştu. Para aşk getirmiyordu. Jocelyne'i özlüyordu. Onun gülümsemesini, vücudunun kokusunu hayal ediyordu. Onunla oluşturdukları çifti, hayattaki iki çocuklarını seviyordu. Onun kendisi için fazla güzelleştiği ve fazla zekileştiği zamanlarda yaşadığı korkudan hoşlanıyordu. Onu kaybetme fikrini, ondan daha iyi bir koca bulabileceği düşüncesini seviyordu. Ona gülümsemek için gözlerini bir kitaptan kaldırışını seviyordu. Titremeyen ellerini, unuttuğu stilistik hayallerini seviyordu. Onun aşkını, sıcaklığını seviyordu. Bir anda bedenini buz gibi bir soğukluk

kaplamıştı. Sevilmek kanı ısıtıyor, arzuyu fokurdatıyordu. Titreyerek duştan çıktı. Kısa bir süre önce yaptığı gibi duvarı yumruklamadı. Nadege'in acısını dindirmeyi başarmıştı, artık bu konudan söz etmiyordu. Jocelyne'e artık bu kötülüğü yapmıyordu.

Yeni bir bira şişesi açmadı. Dudakları titriyordu. Ağzı kurumuştı. Etrafındaki bomboş ve büyük salona baktı. Şu beyaz kanepeyi sevmiyordu. Şu alçak, altın yaldızlı masayı da. Ortamı güzelleştirmek için masaya konan dergileri kimse okumuyordu. O akşam kırmızı Audi'sini de, Patek saatini de, parayla tuttuğu ve insanı kollarının arasına almayan kızları da sevmiyordu. Bedeni kalınlaşmış, parmakları şişmişti ve üşüyordu.

Bira şişesini açmadı. Ayağa kalktı, Jocelyne o gece geldiğinde onu bulsun diye girişteki lambayı açık bıraktı ve yukarı çıktı. Devasa bir merdivendi, gözünün önüne düşme görüntüleri gelmeye başladı. *Ölüm Korkusu. Rüzgâr Gibi Geçti. Potemkin Zırhlısı.* Kulaklardan akan kan. Kırılan kemikler.

Parmakları merdiven korkuluğuna sıkıca tutundu; affetme fikri ancak insan ayağa kalktığı anda başlar.

Londra'ya gitmeye karar verdi. Ellерinin nem içinde kaldığı iki saatlik bir tren yolculuğı. Sanki ilk kez sevgilisiyle buluşmaya gidermiş gibi... Denizin altından kırk metre giderken korktu. Nadine'i görecekti. Kızı başta bunu reddetmişti. Ama o çok ısrar etti. Neredeyse yalvardı. Ölüm kalım meselesiydi. Kızı, bu ifadeyi aşırı melodramatik buldu ama yine de gülümsedi ve o da bu gülümsemenin ardından derhal yola çıktı.

Meşhur Harrods mağazasının üçüncü katındaki Kafe Florian'da buluşmak üzere randevulaştılar. Adam erken gelmişti. Güzel bir masa, iyi bir koltuk seçmek istiyordu. Onun gelişini görmek istiyordu. Onu tanıma zamanı bulmak. Acı çeken yüzlerin yeniden şekillendiğini, gözlerin renginin değiştiğini biliyordu. Bir garson kız yaklaştı. Onun yaptığı bir jestle, hiçbir şey istemediğini anladı. Şunları İngilizce söyleyememekten dolayı utanç duydu: Kızımı bekliyorum. Pek iyi değilim, Matmazel, korkuyorum. Öylesine büyük bir aptallık ettim ki!

İşte. Kızım ne kadar güzel ve zayıf... Kendisini bir hırsız, bir katil olarak hayal dahi edemeyeceği zamanlarda, Bayan Pillard'ın tuhafıye dükkânındaki

Jocelyne'in zarafeti ve insana heyecan veren solgun teni geldi gözünün önüne. Ayağa kalktı. Kız gülümsedi. Bir kadın olmuş; zaman ne kadar da hızlı geçiyor. Elleri titredi. Ne yapacağını bilemedi. Kız ise, yüzünü ona yaklaştırdı. Onu öptü. "Günaydın, babacığım." *Babacığım*. Bu sözcüğü duymayalı bin yıl olmuştu sanki. Adamın yerine oturması gerekti. Kendini pek iyi hissetmiyordu. Nefes alamıyordu. Kız, iyi olup olmadığını sordu. Evet, yanıtını verdi. "Evet, heyecandan olşa gerek, o kadar mutluyum ki," dedi. "Ne kadar da güzelsin." Bunu kızına söylemeye cesaret edebildi. Kızın yüzü kızarmadı. Daha ziyade solgundu yüzü. "Bunu bana hayatımda ilk kez söylüyorsun, babacığım," dedi. "Böylesine kişisel bir şeyi." Ağlayabilirdi, ama o güçlüydü. Ağlayan kişi, yaşlı adam oldu. Onu dinleyin. "Ne kadar da güzelsin, küçük kızım. Tıpkı annen gibisin. Tıpkı annen gibi..." Garson kız yeniden yaklaştı, sessiz sedasız şekilde. Bir kuğu misali. Nadine, ona usulca, "*In a few minutes, please,*" dedi; Jocelyn hayattaki kızının sesindeki musikiden onunla konuşma şansı olduğunu anladı ve bu şans şu anda karşısındaydı. Bunun üzerine sözcükler ağzından dökülmeye baş-

ladı. Çılgınca. “Annenin parasını çaldım. Ona ihanet ettim. Evden kaçtım. Utanıyorum ve utanmak için artık çok geç kaldığımı biliyorum. Ben... Ben...” Söylenecek sözcükleri aradı. “Ben...” Kelimeler gelmiyordu. Bu çok zor bir durumdu. “Kendimi sana nasıl affettireceğimi söyle bana. Bana yardımcı ol.” Nadine elini kaldırdı. Her şey çoktan bitmişti. Garson kız geldi. “*Two large coffees, two pieces of fruit cake; yes, madam.*”³ Hırsız hiçbir şey anlamadı ama kızının sesini beğenmişti. Bakıştılar. Acı, Nadine’in gözlerinin rengini değiştirmişti. Eskiden, Arras zamanında gözleri masmaviydi. Şimdiyse gri; yağmur grisi. Babasına baktı. Annesinin bu üzgün ve bulanık suratta neyi sevmiş olabileceğini aradı. İtalyan aktörün yüz hatlarını, aydınlık gülümsemesini, beyaz dişlerini fark etmeye çalıştı. Akşamları uykuya dalarken öptüğü o güzel suratı anımsadı: babasının öpücükleri, vanilyalı dondurma, kurabiye, pralin çikolata, muz, karamel tadındaydı. Hayatımızı güzelleştiren kişi günün birinde bize ihanet ettiğinde yaşadığımız tüm güzel şeyler çirkinleşebilir mi? Bir çocuğun ailesine sunduğu o mükemmel hediye, çocuğun bir katile dönüşmesiyle iğrenç bir hal alabilir

3 (İng.) İki büyük kahve, iki dilim meyveli kek; evet, hanımefendi. (ç. n.)

mi? “Bilmiyorum,” dedi Nadine. “Bildiğim tek bir şey var; annem iyi değil. Dünyası çöktü.”

Ve beş saniye sonra, “Benim için de her şey çöktü,” diye eklediğinde, adam, sohbetin sona erdiğini biliyordu.

Elini kızının suratına doğru uzattı; ona dokunmak, onu son kez okşamak, onu ısıtmak istemişti ama buz gibi donmuş eli kaskatı kalmıştı. Bu, tuhaf ve üzgün bir elvedaydı. Nadine en sonunda bakışlarını yere eğdi. Bir korkağın kaçmasını izleme utancını ona yaşatmaksızın, tek başına gitmesine izin verdiğini anladı. Bu, güzel olduğunu söylemesinin karşılığında kızının ona hediye siydi.

Dönüş yolunda, kocasının bürosunda kalp krizinden öldüğünü ona haber veren öz annesinin sözcüklerini anımsadı. “O beni terk etti, baban bizi terk etti!” Aptal, ne kadar da aptalsın! Ve daha sonra, babasını gömmelerinden sonra, annesi kocasının kalbinin aslında açgözlü, boşanmış bir kadını öperken infilak ettiğini öğrendiğinde intihar etmişti. Net çözüm. Kendisiyle birlikte sözcüklerini de götürmüştü. Jocelyn, kadınların kalbinde erkeklerin kötülüğünün neden olduğu kanseri gördüğünde henüz çocuktı.

Brüksel'de Tropisme Kütüphanesi'ne, Princess Galerisi'ne gidiyor. Karısının, arada gülümsemek için gözlerini bazen ayırdığı o kitabı anımsıyor. Kitap okurken ne kadar da güzeldi! Mutlu gözüküyordu. *Senyör'ün Güzeli*'ni soruyor; karısının okuduğu büyük yazılı baskıyı seçiyor. Bir de sözlük satın alıyor. Ardından günlerini okumaya ayırıyor. Anlamadığı sözcüklerin manasını araştırıyor. Karısına hayaller kurduran, onu güzelleştiren ve bazen gözlerini ona doğru çevirmesine sebep olan şeyleri bulmaya çalışıyor. Belki Adrien Deume'ü görüyordu, belki de onu sadece bunun için seviyordu. Erkekler belki de, sadece korkutucu olmalarına rağmen senyörler gibi sevimli olduklarını düşünürler. Güzel'in iç çekişlerini, *aşk dindarının* özel konuşmalarını dinliyor. Bazen, uzun monologlardan canı sıkılıyor. Bunun üzerine, sayfalardır noktalama işaretinin olmamasının nedenini soruyor kendi kendine. Metni yüksek sesle okuyor; büyük salonun ekosunda nefes alıp veriş değişiyor, coşuyor. Bir anda tıpkı bir hayranlık halinin tam ortasındaymış gibi başı dönüyor. Kadınsı, nazik bir duygunun... Ve Jocelyne'in mutluluğunu anlıyor.

Ama kitabın sonu acımasız. Marsilya'da Solal, Ariane'a tokat atar, onu eski sevgilisiyle yatmaya

zorlar; güzel kadın ise, acımasız bir yosmadır. Cenevrelili bir düşkün. Kitabın kapağını kaparken, Jocelyn kitabın karısını teskin edip etmediğini soruyor kendi kendine; çünkü romantik sevgililerin yaşadıkları “bıkkınlık ve can sıkıntısı”nı aşmış ve mükemmeliyetin terzilikte, saç biçiminde veya şapkalarda değil, güven ve huzurda olduğu bir aşka, kendi çapında, ulaşmıştı.

Senyör’ün Güzeli, belki de, yitimin kitabıydı ve Jocelyne, onu, kazandığı şeyleri ölçmek için okuyordu.

Şimdi eve geri dönmek istiyor. Ona söyleyeceği o kadar çok şey var ki! Daha önce hiç telaffuz etmediği sözcükler. Artık, *simbiyozun* ne anlama geldiğini biliyor.

Ona telefon açmaktan korkuyor. Kendi sesinden korkuyor. Onun telefonu açmamasından korkuyor. Sessizliklerden ve hıçkırıklardan korkuyor. Akşam yemeği saatinde eve geri dönüp, anahtarı deliğe yerleştirip kapıyı açsa? Mucizelere inanıyor. Reggiani’nin şarkısında Dabadie’nin sözleri şöyleydi: “*Kimse yok mu/ Kimsecikler yok mu/ Buradan köpeğin sesini işitiyorum / Ya ölmemişsen / Kin duymadan kapıyı aç/ Biraz geç döndüm, biliyorum.*” Ama ya Jocelyne

kapının kilidini değiştirmişse? Peki ya evde yoksa? Bunun üzerine ona bir mektup yazmaya karar veriyor.

Daha sonra, birkaç hafta sonra mektup tamamlandığında, Poellaert Meydanı'nda, adalet sarayının yakınlarındaki posta ofisine gidiyor. Endişeli. Mektuba pul yapıştırmanın yeterli olup olmadığını birkaç kez soruyor. Bu önemli bir mektup. İçine onlarca umut yüklediği mektubunu sepete fırlatan ele bakıyor. Ardından diğer mektuplar da hızla sepete düşmeye başlıyor, kendi mektubunun üzerini kaplıyor, onu boğup yok ediyorlar. Kendisini kaybolmuş gibi hissediyor. Kayboldu.

Bomboş ve kocaman eve geri dönüyor. Artık evde sadece beyaz kanepeler var. Her şeyi sattı, her şeyi verdi. Arabasını, televizyonunu, *Jason Bourne*'u, Omega'yı. Patek'i bulamadı ama ne önemi var ki!

Beyaz kanepede bekliyor. Cevabın kapının altından kayarak gelmesini bekliyor. Uzun süre, çok uzun süre bekliyor ama hiçbir şey gelmiyor. Titriyor ve hareketsiz geçen günler boyunca buz gibi vücudu uyuşuyor. Artık yemek yemiyor, hareket etmiyor. Her gün sadece birkaç yudum su içiyor. Şişeler boşaldığında da artık içmemeye başlıyor. Bazen ağlıyor.

Bazen de kendi kendine konuşuyor. Onun ve karısının isimlerini telaffuz ediyor. Bu, simbiyoz denilen şeydi, bunu fark etmemişti.

Can çekişmeye başladığında kendini mutlu hissediyor.

Nice'te deniz gri renkte.
Uzakta dalgalar var. Dantel gibi görünen köpükler. İmdada çağıran ama artık kimsenin tutamadığı eller gibi hareket eden yelkenler...

Kış geldi.

Promenade des Anglais'deki binaların panjurlarının büyük kısmı indirilmiş. Binaların eskimiş yüzleri üzerine yapılmış pansumanlar gibi. Yaşlılar, evlerine kapanmışlar. Televizyondaki haberleri, kötüye giden hava durumunu izliyorlar. Lokmalarını yutmadan

önce uzun süre ağızlarında çiğniyorlar. Yaptıkları işleri bir anda uzatmaya başlamışlar. Ardından da kanepede, bacaklarına küçük bir şal almış ve radyoyu açık bırakmış halde uyuyakalıyorlar. Bahar dönemine kadar ayakta kalmaları gerekiyor; yoksa evlerinde ölü bulunacaklar. İlk güzel havalardaki sıcaklıklarla birlikte, mide bulandıran kokular, kapıların altından, şöminelerin içinden, kâbuslardan usulca süzülür. Çocuklar uzaktadır. Sadece havalar ısındığında gelirler; güneşten, denizden, dedelerinin yazlıklarından faydalanmak isterler. Hayallerini planlayabildikleri zaman geri gelirler: salonu büyütmek, odaları elden geçirmek, banyoyu tamir etmek, bir şömine kurmak, balkona bir saksı içerisinde zeytin ağacı dikmek ve günün birinde kendi zeytinlerini yemek.

Burada yaklaşık bir buçuk yıldır oturuyordum, tek başıma, aynı yerde, aynı mevsimde. Üşüyordum ve onu bekliyordum.

Hastabakıcıların yanından canlanmış, teskin olmuş şekilde ayrıldım. Birkaç hafta içerisinde, orada içimden bir şeyleri öldürmüştüm.

İyilik adı verilen korkunç bir şeyi...

Ölü bir çocuk, kanlı bir irin gibi –size sunulan ve derhal geri alınan bir hediye gibi- beni terk etmesine izin vermiştim.

Bir canavarlık.

On sekiz ay önce, kendimi, yeni bir ben doğurmak üzere ölüme terk etmiştim. Daha soğuk, daha sert ve katı. Acı, insanı tuhaf bir şekilde her zaman yeniden şekillendirir.

Ardından Jo'nun mektubu gelmişti. Yaşadığım mateme fon olan bir org müziği gibi. Belçika'dan gönderilmiş bir zarf. Arkasında Brüksel, Sablon Meydanı'nda bir adres. İçinde, dört sayfa el yazısı. Şaşırtıcı cümleler, yeni sözcükler, sanki bir kitap-tan fırlamışlar gibi... *Şimdi artık şunu biliyorum ki, Jo, aşk, ihanete ölümden daha iyi dayanıyor*⁴. Ürkek yazısı. En sonunda, geri dönmek istediğini söylüyordu. Evimize geri dönmek. Evi orada bulmak. Odamızı. Fabrikayı. Garajı. Kendi tamir ettiği küçük mobilyaları. Gülüşmelerimize kavuşmayı. Ve Radiola ve alkolsüz biralar ve cumartesi buluşulan arkadaşlara. Tek gerçek arkadaşlarıma. *Ve sana*. Beni geri kazanmak istiyordu. *Senin tarafından yeniden sevilme*k, diye yazıyordu. *Şunu anladım ki, sevmek anlamaktır*⁵ diye ekliyordu. Söz veriyordu. *Kendimi affettireceğim. Korktum, kaçtım*. Yemin ediyordu.

4 André Maurois'ya göre (1885-1967), "Aşk, kuşku veya ihanetle kıyaslandığında yokluğa veya ölüme daha iyi dayanır."

5 Françoise Sagan'a göre (1935-2004), "Sevmek, sadece 'çok sevmek' demek değil, özellikle anlamak demektir." (*Qui je suis* adlı kitabından)

Soluğunu tüketiyordu. Yalan söylemiyordu, bunu biliyorum; ama hünerli ve güzel sözler sarf etmek için artık çok geç kalmıştı.

Bağışlayıcılığım sona ermişti. Artık buz gibi, dediğim dedik birine dönüşmüştüm.

Mektubuna bir çek de iliştirmişti.

On beş milyon yüz seksen altı bin dört avro ve altmış iki sent.

Jocelyne Guerbette'e verilmek üzere.

İşte, senden özür diliyorum, diyordu bu rakamlar. İhanetimden, korkaklığımdan, işlediğim suçtan, sevgisizliğimden dolayı özür dilerim.

Üç milyon üç yüz altmış bir bin iki yüz doksan altı avro ve elli altı sent, hayallerini gerçekleştirmesi ve kendisinden tiksinişi için yetmişti.

Muhtemelen bir Porsche satın almıştı, düz ekran TV, İngiliz casusluk filmlerinden bir seri, bir Seiko, bir Patek Philippe, belki de bir Breitling. Benden daha genç ve güzel birkaç kadın da... Muhtemelen kötü buluşmalar yaşamıştı; elinde bir hazine varken insanın hep başına geldiği gibi. Ateş Yiyen'in Pinokyo'ya emanet ettiği beş kuruşu çalan tilki ve kediyi anımsayın. Muhtemelen bir süre prensler gibi yaşamıştır. İnsanın bir anda başına talih kuşu

kondduğunda yapmayı hayal ettiği gibi, daha önce yaşamadıklarının öcünü almıştır. Beş yıldızlı oteller, Taittinger Comtes markalı şampanyalar, havyar, ardından türlü kaprisler... Ah nasıl da tahmin edebiliyorum hırsızımın yaptıklarını. “Bu odayı sevmедim, duştan su damlıyor, et aşırı pişmiş, çarşaf lar kaşındırıyor, başka bir kız istiyorum, arkadaş lar edinmek istiyorum.”

Kaybettiğim şeyi bulmak istiyorum.

Katilimin mektubuna asla cevap vermedim. Mektubun elimden kayıp gitmesine izin verdim; sayfalar bir an için havada salındı, ardından zemine düştü. Küle dönüştüler ve ben karşılarına geçip güldüm.

Son listem.

Kuaföre, maniküre, epilasyona gitmek (hayatımda ilk kez, bacaklarımdaki, koltukaltımdaki ve bikini bölgemdeki kılları -ama hepsini de değil-başkasına aldıracaktım.)

Londra'da Nadine ve onun kızıl saçlı sevgilisiyle iki hafta geçirmek.

Bir sonraki kısa filmini çekmesi için ona para vermek. (Bana yeni senaryosunu göndermişti, bayılmıştım!!!)

Serseri oğlum için bir tasarruf hesabı açmak.

*Yeni bir gardırop düzmek. (Artık 38 bedenim!!!
Sokakta yanımdan geçen erkekler bana bakıp gülümsüyorlar!!!)*

Annemin çizimlerini içeren bir sergi açmak.

Babamın kendini iyi hissedeceği, Cap Ferrat'da, büyük bahçeli ve deniz manzaralı terası olan bir ev satın almak. Evin fiyatını hiç sormadan sadece çeki göndermek, küstahça :=)

Annemin mezarını babamın ve benim mezarımın yakınına taşımak. (Alttaki evin bahçesinde, belki de?)

Rastgele birine bir milyon vermek. (Kime? Nasıl?)

Onunla yaşamak. (Aslında, onun yanında.) Ve beklemek.

Bu kadar.

Son listemde yazdığım her şeyi, iki detay hari-
cinde aynen gerçekleştirdim. En sonunda bikini
bölgesinin tamamına epilasyon yaptırdım; çok tuhaf
bir şeydi bu, küçük bir kıza döndüm. Ve bir milyonu
kime vereceğime henüz karar veremedim. Beklen-
medik gülümsemeyi, gazetedeki bir üçüncü sayfa
haberini, üzgün ve iyiliksever bir bakışı bekliyorum;
yani bir işaret.

Londra'da kızımınla birlikte harika iki hafta geçir-
dim. Geçmişte Jo'nun acımasızlığı yüzünden odasına

sığındığımda bir gölün sükûnetine kavuşana dek saçlarımı okşadığı zamanlardaki gibi oldu aramız.... Beni güzel buldu, ben de onu mutlu buldum. Sevgilisi Fergus, İngiltere’de bira içmeyen tek İrlandalı ve bunu duymak beni mutlu bir anne yaptı. Bir sabah bizi Bristol’a götürdü; beni çalıştığı Aardman stüdyosunda gezdirdi. Gromit’nin arkasında minnacık bir köpekle koşarak önünden geçtiği bir çiçekçiyi gösterdi. Çocukluk kadar güzel bir gündü.

Saint-Pancras’ta birbirimizden ayrıldığımızda ağlamadık. Nadine, bir süre önce babasının onu görmeye geldiğini, yitik bir edası olduğunu söyledi ama onu dinlemedim. Ardından, kulağıma bir annenin sözlerini fısıldadı: “Anneciğim, sen iyi bir hayatı hak ediyorsun. Sen iyi bir insansın. Onunla mutlu olmaya çalış.”

O. Vittorio Gassman’ım. Bir buçuk yıldan uzun süredir onunla birlikte yaşıyorum. Negresco’da öpüştüğümüz günkü kadar yakışıklı; dudakları hâlâ Orange Pekoe çayı kokuyor ama dudaklarımı öptüğünde kalbim artık sıkışmıyor, tenim ürpermiyor.

Acımın içindeki tek ada o.

Jo’nun şefi, bir haftalık izin aldığım teyit ettikten hemen sonra onu aramıştım. İhanete uğradığımı

anladığım gün. Beni anımsayacağına bir an olsun inanmaksızın onu aradım. Belki de, onlarca boş oda olmasının yarattığı o nefis suça eğilim içerisinde, Negresco'nun barında bir fincan çay karşılığında kadınların sadakatini çalan bir avcı erkekti. Beni hemen tanıdı. "Sizi düşünüyordum," demişti bana. Sesi ciddi ve sakindi. Beni dinledi. Benim öfkemi işitti. Kalbimin kırıldığını anladı. Ve saygıyla önümde eğilircesine şu sözcükleri söyledi: *"İzin verin de size yardımcı olayım."*

Açıl susam açıl. Kalbimi sonunda ortadan ikiye yarıyordu. Benden uçucu bir *Güzel* yaratıyordu: 1937 yılı eylül ayında, Cenevre'de bir cuma günü boşluğun kıyısında duran bir Ariane Deume.

Bana yardım etmesine izin verdim. Kendimi ona teslim ettim.

Her gün plaja gidiyoruz ve her gün o rahatsız çakıl taşlarının üzerinde oturuyoruz. Muşambadan veya yastıklı o küçük taburelerden istemedim. Her şeyin ilk tanıştığımız günkü gibi olmasını istedim; olası sevgili hayalimin başladığı gün... Ne Jo'nun kötülüğünün ne de kendi yalnızlığımın yeterli bir gerekçe olduğuna karar verdiğim o gün... Hiçbir şeyden pişman değilim. Kendimi Jo'ya sunmuştum.

Ne bir art düşünce ne de bir direnç olmaksızın onu sevmiştim. En sonunda da Arcades'daki ilk randevumuz sırasında nemli elini elime dokundurduğu o hatıraya bağlanmışım. Gözlerimi kapatıp onun ilk sözcüklerini işittiğimde halen mutluluktan ağladığım oluyor: *Mükemmel olan sizsiniz.* Onun hayvansı, yakıcı kokusuna kendimi kaptırmışım. Onu çok kereler affettim çünkü aşk çok bağışlayıcı olmayı gerektiriyor. Bana bir kez bile güzel söz söylememesine, kızların kalbini fetheden ve onları sonsuza dek kendine sadık kılan o saçma sapan süslü püslü lafları etmemesine rağmen onun yanında yer almışım.

Beni daha güzel bulması için değil, benimle gurur duyması için zayıflamaya çabaladım.

Güzelsin, diyor bu güzelliğimden şu anda yararlanan kişi. Oysa ben başkası için güzel olmak istiyorum. “Ama senin bazen gülümsediğini görmek de istiyorum, Jo.” İyi bir adam, ihanet yaşamamış. Aşkî sabırlı.

Satın alım sözleşmesini *küstahlıkla* imzaladığım, çekini büyük bir *hafiflikle* uzattığım Villefranch-sur-Mer'deki o devasa ve çok güzel villamıza döndüğümüzde, babamı hastabakıcısının yanı başında terasta denize bakarken ve çocuksu bakışlarla bulutlar

arasında bir şeyler ararken, *pareidolialar*⁶ yaparken –ayılara, vaat edilmiş toprakların haritalarına, annemin çizimlerine benzetirken- bulduğum zaman, bazen ona gülümsüyorum.

Akşamın serinliğinde ona yeni bir hayat hikâyesi uydurduğumda, altı dakika boyunca gülümsüyorum.

Sen büyük bir hekimsin babacığım; seçkin bir araştırmacısın; Bakan Hubert Curien'in önerisi üzerine Onur Nişanı aldın. Bir anevrizma hastalığına karşı bir ilaç icat ettin ve Nobel listesine alındın. Hatta İsveççe bir konuşma metni de hazırlamıştın ve her akşam odama gelip o metni yineliyordun. Ben de senin gırtlaktan ve ciddi aksanıyla dalga geçiyordum. Ama o sene gen bölünmesi keşiflerinden dolayı ödülü alan Sharp ve Roberts oldu.

Bunları dün akşam anlatmıştım ve babacığım hayatını sevmişt.

Bu akşamsa, muhteşem bir kontrtenorsun. Yakışıklısın ve kadınlar senin için çılgınlık atıyor; kalpleri seni görünce küt küt atıyor. Bale'de Schola Cantorum'da okudun ve Haendel'in *Guilo Cesare in Egitto*'su seni meşhur etti. Evet, bu şekilde annemle tanıştın. Resitalinden sonra seni tebrik etti; kulisine

6 Rastgele şekillere veya seslere anlam yüklemek. (ç. n.)

geldi ve elinde dikensiz güller tutuyor, ağlıyordu. Ona âşık oldun. Seni kollarının arasına aldı.

Gözyaşları, mutluluktan ıslıl ıslıl gözlerine doğru yükseldi.

Yarın, babaların en mükemmeli, en harikası olduğunu anlatacağım sana. Eve gelir gelmez annemin seni mecbur bıraktığı duşu anlatacağım, çünkü didesilklorürün bizi *Lahanalı Çorba*'daki⁷ canavarlara dönüştürmesinden korkuyordu. Monopoly partilerimizden söz edeceğim; kazanmak için hile yaptığımı söyleyeceğim ve bir keresinde bana güzel olduğumu söylediğinde sana inandığımı ve ardından ağlamaya başladığımı itiraf edeceğim.

Evet, akşamları bazen gülümsüyorum.

7 *La Soupe aux Choux*. 1991 yılı Fransız filmi. (ç. n.)

Ev sessiz.

Babacığım, zemin kattaki ferah odada uyuyor. Hastabakıcı, nişanlısına kavuşmak için gitti. Adam güzel bir gülümsemesi olan, iri yarı birisi. Afrika'da okullar, kuyular kurmaya dair hayalleri var. (Kimbilir, belki de bir milyonum için bir adaydır.)

Vittorio Gassman'ım ile birlikte az önce terasın gölgeleri arasında bitki çayı içtik. Eli, elimin

içinde titriyordu. Belki de rüzgârdandı. Hiçbir şeyden emin olamıyordum. Erkekler konusunda huzursuz bir kadındım artık. Bu konuda elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Sessizce ayağa kalktı, alnıma bir öpücük kon-
durdu. “Geç kalma, Jo, seni bekliyorum.” Odamıza
gitmeden önce, Mozart’ın çok sevdiğim ariasının
olduğu CD’yi koydu. Terasa dek ulaşacak kadar
yüksekti sesi ama uyduruk kontrtenoru, Monopoly
hilebazını ve neredeyse Nobel ödülünü kazanacak
olan kişiyi uyandırmadı.

Ve o akşam, tüm akşamlar olduğu gibi, mükemmel
bir *playbackle*, dudaklarım Kiri Te Kanawa’ninkilerle
birleşip Kontes Almaviva’nın insanı sarsan sözlerini
söyledi: *Dove sono i bei momenti / Di dolcezza e
di piacer? / Dove andaro i giuramenti / Di quel
labbro menzogner? / Di quel labbro menzogner?
Perché mai se in pianti e in pene / Per me tutto si
cangio / La memoria di quel bene / Dal mio sen
non trapasso?*⁸

8 “Güzel zamanlar nereye gitti / Şevkat ve arzu dolu? / Yeminler nereye
gitti / O yalancı dudaklardan dökülen? / Niçin bir anda herşey değişti
benim için / Gözyaşları ve ıstırap içerisinde? / Niçin onların hatıraları /
Hâlâ kalbimi terk etmediler?” (*Figaro’nun Düğünü*, perde III)

Kendim için şarkı söylüyordum, sessizce. Yüzümü karanlık denize dönerek...

Ben seviliyordum. Ama artık sevmiyordum.

Gönderen: mariane62@yahoo.fr

Alıcı: jo@onaltinparmak.com

Günaydın Jo. En başından beri blogunuzun sadık bir takipçisiyim. Hayatımın kötü bir aşamasından geçtiğim bir dönemimde ruhuma su serpti; düşmemek için teyellerinize ve Azurrit yününden parçalara sarılmamı sağladı... Sizin sayenizde ve sizin güzel sözcüklerinizin yardımıyla ayakta kaldım. Tüm kalbimle teşekkür ediyorum. Eğer dilerseniz, eğer ihtiyacınız varsa şu anda size yardımcı olma sırası bende. Bunu bilmenizi isterim. Mariane.

Gönderen: sylvie-poisson@laposte.net

Alıcı: jo@onaltinparmak.com

Blogunuza bayılıyorum. Peki ama için yazmıyorsunuz artık? Sylvie Poisson, Jenlain'den.

Not: Mado ve Thérèse'in makalelerinin iyi olmadığını söylemiyorum ama aynı tadı vermiyorlar :=)

Gönderen: mariedorves@yahoo.fr

Alıcı: jo@onaltinparmak.com

Günaydın Jo. Beni hatırladın? Kocan grip olduğunda geçmiş olsun dediydim de beni kibar yanıtlamıştınız. Ona çok âşıktın! Benim koca, şantiyede başına beton makinesi vurunca öldü. Mezarlıkta sizin dediğini okudum: İnsanın hayatta sadece bir sevdiceği olduğunu. Benim tek sevdiceğim de oydu, Jeannot'mdu. Onu özlüyorum, sizi de... Daha da yazmayım yoksa ağlarım.

Gönderen: françoise-ve-danièle@kuafores-tetik_arras.fr

Alıcı: jo@onaltinparmak.com

kaldı. Şu Mini arabalarla, şu anda Arras'ın en güzel kızlarıyız ve yakın zamanda seni görmeye geleceğiz. Her zaman olduğu gibi bizi reddetsen de sana bir sürpriz yapacağız. Ha, bu arada, Jo'nun başına gelenleri duymuşsundur. Kokudan dolayı komşular polise haber vermişler. Buradaki herkeste bir şok etkisi yarattı. Özellikle de gülümsüyor olması; ama artık bundan bahsetmiyoruz.

Şimdiden iki saatini aldık. Yakandan düşüyoruz, Jo. Küçük piyangomuzu oynayacak, ardından da salona geri döneceğiz. Sana binlerce öpücük gönderiyoruz. Seni seven ikizler...

Gönderen: fergus@aardman-studios.uk

Alıcı: jo@onaltinparmak.com

Selam, *beautiful* anne. Nadine'in *baby* beklediğini ve bunu sana söylemeye cesaret edemediğini söylemek *wanted*... Biz *very very* mutluyuz. Yakında *come*. Sana ihtiyacı olacak. Sevgiyle kucaklıyorum. Fergus.

Gönderen: faouz_belle@faouz_belle.be

Alıcı: jo@onaltinparmak.com

Günaydın Bayan Guerbette.

Ben Faouzia. Kocanızla tanıştığım Knokke-le-Zoute'ta yaşıyorum. Sürekli sizden, tuhafıye dükkânınızdan, internet sitenizden söz ediyor, bazen ağlıyor ve onu teselli etmem için bana para ödüyordu. Ben sadece işimi yaptım, bana kızmayacağınızı biliyorum. Gitmeden önce bana Patek marka bir saat verdi ve saatin gerçek değerini kısa süre önce öğrenince, aslında saatin size ait olduğunu düşündüm. Onu hangi adrese gönderebileceğimi bana söyler-seniz memnun olurum. Başınıza gelenlerden dolayı üzgünüm. Faouzia.

Gönderen: maelysse.quemener@gmail.fr

Alıcı: jo@onaltinparmak.com

Günaydın Bayan Guerbette. Gri nakış ipliği arıyorum, nerede bulabileceğimi biliyor musunuz? Benodet bölgesinde kanaviçe atölyeleri var mı? Yardımanız için teşekkürler.

Grégoire Delacourt 1960 yılında Valenciennes'de doğmuştur. 2011'de basılan ilk romanı *Ecrivain du Famille*, aralarında Prix Marcel Pagnol ve Prix Rive Gauche'un da bulunduğu beş edebiyat ödülü kazanmıştır. *Arzularımın Listesi* Fransa'da best-seller olmuş ve hakları yirmi yedi ülkeye satılmıştır. Grégoire, karısıyla birlikte yönettikleri reklam ajansının bulunduğu Paris'te yaşamaktadır.

